

FÖR VÄKLÄDDA HERRAR

Tillverkare:

ALBIN RAPP KONFEKTIONSFABRIK

Även vi säljer

— gärna på förmånliga avbetalningsvillkor — de moderna uppslagsböckerna och aktuella handböckerna som t. ex. BONNIERS LEXIKON — FOCUS — NORDSTEDTS JURIDISKA HANDBOK — BONNIERS ALLMÄNNA LITTERATURHISTORIA — LEXIKON FÖR KONST

Ab Lundequistska Bokhandeln

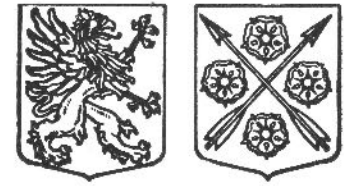
TELEFON 13 98 30

REKLAM & KATALOGTRYCK UPPSALA 1968

SÖDERMANLANDS-NERIKES
NATION

MAJHÄLSNING TILL LANDSMÄNNEN - 41 - 1968

SÖDERMANLANDS-NERIKES
NATION

MAJHÄLSNING TILL LANDSMÄNNEN - 41 - 1968

INNEHÅLL

Från vår till vår	3
Jeremias	19
Modernt företag i gammal miljö	24
Revolution i "Världens ände"	27
En gammal student berättar	32
Jonas L:son Samzelius	35
In memoriam	50
Landsmännen	59
Nationens ämbetsmän	76
Föreningar inom nationen	78
Utgående balanser i nationens räkenskaper	80
Veteranerna	82

Från vår till vår

Nyheter och bullentiner ifrån Södermanlands-Nerikes nation. Vi kan börja med att konstatera att nationshuset står kvar trots hård belastning vid valborgsfirandet. Till ny förste kurator valdes Eva Westerberg. Stor aktivitet på insamlings- och byggnadsområdet. Hembygdsresan gick i år till Södertälje. Nationsfotografen tog bättre bilder än någonsin. Hornboskapen spelade hellre än bra.

I början av april styrde andre kurator och jag kosan mot Helsingfors och Nylands nation där vi deltog i firandet av den sedvanliga årsfesten. Trevligt och roligt som alltid.

I mitten av månaden bjöd snallygeneralerna Eriksson och Rang på en klurig utflykt på de uppländska vägarna. En bra lagd bana och försåtliga rebusar. Kuratorsekipaget kom av någon anledning inte först. Det gjorde istället ekipaget Torbjörn Forss.

Den 26 april presenterade den aktiva internationella nämnden under Stellan Linds ledning Sixten Heppling ifrån SIDA, som talade om biståndsverksamhet. Ett program — tyvärr — besökt av alltför få.

Under april och maj bjöds naturligtvis på söndagskaffan, torsdagsträffar och danser som vanligt, men det mesta arbetet riktades in på kamratmötesfirandet. Det planerades. Biljetter sändes ut. Biljetter kom tillbaka. Rum reserverades. Rum avbeställdes. Hur många skulle behöva strykas sista april? Om vi röjde ut inre biblioteket skulle vi inte kunna ta in ytterligare 30 personer? Hur var det egentligen med placeringen på majmiddagen? Satt inte fru X bättre än... Ja mängder av problem uppstod. Var de lösta när festerna satt igång? Man får väl säga att det löpte någorlunda.

På kvällen den 29 april small startskottet för kamratmötet våren 1967. På nationen var dukat kaffe med dopp. Förväntansfulla satt vi undrande över vad teaterdirektören A. Frigell hade hittat på. Nationsnämnden, som studerat kalkylen och satt en övre gräns, visste vad som skulle komma men jag insåg snart att den kalkylen inte skulle kunna hållas. På scenen, uppbyggd efter förebild av 30-talets stora showfilmer satt Hornboskapen snyggt draperade och konserterade. Kvintetten Olson sjöng. En annorlunda trollkarl hade mundiarré. A. Frigell var rolig. Nog sagt. Själv smög jag mig hem

ganska tidigt för att kunna hålla mig uppe även de övriga dagarna.

Sista april. Gul sol och blå himmel! Rektor Magnificus svingar den vita mössan. Klockan är tre. Massan jublar. Springer nedför carolinabacken! Sjungar. Stojar. Hur många blåmärken uppstår inte denna dag? På Vaksalatorg talar Jan Myrdal och svingar sin keps.

Högtidslandskap. Ett fåtal yngre landsmän men några fler äldre landsmän hade mött upp. Förste kurator redogjorde för nationsverksamheten under de senaste fem åren. Hedersämbetsmän valdes. Hedersförstekurator Matts Essén delade ut kuratorsklubbor till hrr Hans Renck (ht -62), Henrik Oest (vt -63), Bo Eklöf (63—64), Tor Kvarnbäck (64—65), Bo Rydstedt (65—66) och Lars Göthlin (66—67).

På kvällen drack vi färdknäpp å nationen och gick till gågatan vid Tempo/Forum för uppställning och marsch till slottsbacken. Kårvicen talade politik. Kårordföranden utbringade ett sedvanligt leve för Konung och Fädernesland. Allmänna Sången trallade ett par låtar. Efter detta stämmningsfyllda gick vi ner till Skytteanum. Ställde upp oss i raka led. Tände våra facklor. Hornboskapen spelade upp Kungl. Så. En aldeles speciell känsla av vår och sista april infann sig.

De yngre landsmännen åt supé på Gillet och vi övriga på nationen. Herrskapet Svensson hade dukat upp smörgåsbord i stora salen, salongen och yttre biblioteket. Det smakade faktiskt riktigt bra. Trängseln var stor. Värmen steg och man får hoppas att trivseln steg i samma takt. Dansen satte igång. Äldre landsmän drog sig tillbaka till inre biblioteket och åt pölsa. På den tidiga morgonvandringen hem till Novosibirsk (Kvarngärdet) kändes det som efter en gåsmiddag. Vit snö och kyligt.

Till fotograferingen på första maj hade inte många orkat upp. Det var en tapper liten skara, som ställde upp sig för fotografering på universitetstrappan. Därefter avtågade vi till kyrkogården och lade ned en krans på nationsgraven och lade buketter på våra avlidna inspektorers gravar.

Majmiddag. Det var ca 400 personer på slottet. Lång sittning och många tal. Våra nya hedersledamöter Bertil Carlén, Dag Norberg och Carl Erik Ringhammar installerades och drack ur den Wibergska kannan. Äldste och yngste landsmans tal hölls av Matts Essén resp. Anders Lindström. 2 Q Anders Lundell rimmade om hembygden. Lutter Widstrand delade ut medaljer till HB-pojkarna. Krönikören A. Frigell spelade stor enmansteater. Ja, efter detta var det skönt med exercis på pollacksbacken under Stöten Äqvists ledning. Den sedvanliga sexan på nationen på kvällen var som alltid välbesökt och trevlig.

Den andra maj sov klubbverk och kuratel gott!

Ännu ett kamratmöte har genomförts och man måste fråga sig om vi verkligen skall anordna generalmönstringar av den här typen i fortsättningen. För min del anser jag att nationen inte har resurser att sammankoppla sista aprilfirande med kamratmöte. Vidare tycker jag att det inte är rätt att inrikta

klubbverks och kuratels arbete på en sådan här aktivitet på bekostnad av andra väsentligare aktiviteter på nationen. Man måste också fråga sig om de äldre landsmän som rest till Uppsala haft utbyte för de ganska dyra kostnaderna för deltagande i festerna. Jag tycker alltså att vi skall slopa kamratmötena i den här formen och i stället anordna någon enklare middag vart tredje/fjärde år i oktober månad och införa kallelse till denna middag i föregående vårs majhälsning.

Hembygdsresa. Söndagen den 7 maj åkte vi buss till Stockholm, där vi bordade MS Gurli för vidare färd till Södertälje. Vår man i Södertälje dir. Sven G. Lind hade hjälpt HoK med alla förberedelser i staden, Södertälje stad bjöd på lunch på Täljekällaren och stadsfullmäktiges vice ordförande L. Andersson hälsade oss varmt välkomna. Efter marsch genom staden konserterade HB på Torekällsberget. Intendent Bergkvist berättade om stadens historia och visade oss runt på stadsmuseet. Sent på eftermiddagen bordade vi åter MS Gurli och ångade hemåt. Nationen kan glädja sig åt ännu ett starkt band med hembygden.

Vårens sista landskap ägde rum den 17 maj. Striden om förstekuratorsposten var hård men Eva Westerberg avgick som segrare. Åter en gång en kvinna som förste kurator. Emanicipationen är fullständig. Till proinspektor under hösten valdes universitetsrådet Gunnar Wijkman.

Vårbal. Glatt och roligt. Vi hade åter nöjet att se en styrka från jagaren Södermanland på nationen under befäl av kommandörkapten Stig Strömbäck. Efter ett par år i torrdocka har jagaren åter börjat "patrullera" i Östersjön. Ett tiotal landsmän blev i sin tur inbjudna till jagaren och besökte den påföljande torsdag. Ett besök som uppskattades livligt.

Vad fylldes då maj månad mera av? Ett stort antal sammanträden med nationsnämnd, förvaltningsdirektion, byggnadskommitté, stipendienämnd och insamlingskommitté. Själv började jag i slutet av maj att ståda upp i skrivbordslådorna och göra saker som jag tidigare inte hunnit med. Den första juni tillträdde prokurator. Det var andre kurator Anders Lundell, som såg till nationen under sommaren. Själv reste jag såsom kontaktstipendiat av St Johns college i Cambridge.

Innan jag slutar skall jag dock med några rader beröra de viktigaste, mest arbetskrävande och mest stimulerande arbetsuppgifterna under våren, nämligen ombyggnaden av Stavenowska huset och ombyggnadsinsamlingen. När ombyggnadsinsamlingen och ombyggnaden av nationshuset avslutats, skall nationen ge ut ett speciellt nummer av majhälsningen med en noggrann redogörelse över insamlingen och ombyggnaden av nationshusen.

Under våren bedrevs ett intensivt insamlingsarbete. Inspektor, insamlingssekreteraren och undertecknad reste runt i hembygden och informerade om nationen och dess ombyggnads- och insamlingsplaner. Kommunala myndigheter uppuktades. Industri-, fabriksföreningar och rotaryklubbar besöktes. Överallt möttes vi av stor förståelse och välvilja. Man kan lugnt säga att

hembygdens landsting, städer, näringsliv och enskilda slutit upp som en man bakom nationen. I våra ambassadörer i hembygden bankdir. Elof Ekman (Örebro), riksbanksdir. Jacob Hagströmer (Nyköping) dir. Sven G. Lind (Södertälje), bruksdisponent Ivan Svensson (Skylberg), fil. dr Sven G. Svensson, notarie Axel Trotzig (Eskilstuna) och bankdir. Conny Westberg (Katrineholm) har vi ett utomordentligt stöd. Resultatet av insamlingen se sid.

Med den klingande parollen "ett blodigt standar lyfts mot tyranniet" iklädde sig prokurator Anders Lundell en krigisk min den 14 juli och anförde styrkorna som tågade mot Flustret och revolutionsfesten. Han medförde en tvättäcka

Andre kurator Anders Lundell vid en av sina favoritsysselsättningar

fransman som för kvällen fungerade som le general himself. Med en pampigt citoyen et citoyennes fick han alla att omfatta en klargörande insikt om den gemensamma marknaden och nationens förhållande till densamma. På hemvägen intogs trots hårt motstånd Norrlandia som också fick ett franskt inslag i underhållningen.

I mitten av augusti dök förste kurator electa upp i stan för att sätta fart på verksamheten igen. Det visade sig inte till en början vara så lätt eftersom det vid en närmare anblick bara fanns en människa i stan, nämligen andre kurator. Men när det började nalkas kräftska då samlades Sörmland-Närkingarna i så stora hopar att Kalle Ströms egenhändigt fiskade kräftor inte räckte till. Biträdande klubbmästaren, Bo Ericson ledde förhandlingarna under sittningen och vid groggbänken på ett förtjusande sätt. Han kallades sedan Bo "Kräftsivan" Ericson.

Nationsnämnden fick vid sitt första sammanträde börja utreda flera frågor av vitalt intresse som t. ex. kontaktstipendierna. Majlandskapet gav nämligen NN i uppgift att utreda om vi egentligen har något utbyte av dessa stipendier. Dessutom konstaterades att nationen behövde en ny sångbok, eftersom det bara fanns två exemplar kvar av den gamla.

På Förvaltningsdirektionens sammanträde diskuterades en del frågor av betydelse för Stavenowska huset. Inflyttningen i studentrummen skulle ske i mitten av oktober och nationslokalerna beräknades bli klara i början av november. En mängd praktiska frågor skulle lösas före dagen 1, dvs. inflyttning.

Under sista veckan i augusti insåg curatrix att kuratorsåret knappast skulle bli en dans på rosor och ett års semester. Första numret av Aktuellt skisserades tillsammans med det nya redaktörsparet Thomas Harne och Margriet Pieters, recentiorsinformationsstencilen mångfaldigades med hjälp av recentiorsförmannen Axel Sjöstedt, som av någon outgrundlig anledning envisades med att nita ihop sidorna i övre högra hörnet. Det kändes hissnande och på något sätt hebreiskt att läsa den, påstod en recentior. Brita Åberg, sekreterare, installerades och skrev i rask takt flera stycken stenciler.

Förste kurator upplevde också sin gröna ungdom och okunnighet på ett entreprenadsammanträde då hon som ensam feminin bland en rad professionella herrar lyssnade till de olika entreprenörernas redogörelse för hur ombyggnaden framskred. Det är inte lätt att hoppa in från studier i lärdoms-historia direkt in i frågor som rör VVS, el. och golvläggning.

Ingenjör Hans Högberg som under terminen ofta förnöjde FD med rapporter om arbetet var kunnig guide i de exkursioner som gjordes i Stavenowska efter sammanträdet. Vid något tillfälle strejkade elanläggningen i Stavenowska varför FD tvingades att leka kurragömma i gångarna, då och då ledsagade av ljuset från en cigarrtändare.

Universitetets inskrivningsdagar började och på nationen trängdes alltfler recentiorer för varje dag. Axel delade ut faddrar på löpande band och ku-

atorerna skrev ut terminsräkningar i långa banor. En och annan recentiorska såg kanske litet tveksam ut när Axel målande beskrev nyttan av en fadder som bjuder hem sina fadderbarn på te och berättar om hur man bäst anpassar sig till livet vid akademien. Han gjorde i alla fall så fin PR för sitt uppdrag att nationen fick ordna två recentiorsmottagningar för de nyinskrivna, som efter tedrickning fick en avec med ingredienserna information om nationen, om studentinflytande på undervisningen, en dansande Hornboskap i Vingeåkersvals och nationsfilmen. Några gamla landsmän som fylkades kring de flower-power inspirerade recentiorskorna verkade märkbart sentimentala efter nationsfilmen. Huvudrollsinnehavaren Åke Berglund har ju flyttat till Örebro där han är byrådirektör och chef för universitetsfilialen.

På ett sammanträde med insamlingskommitten kom Julen Andersson på idén att vi borde försöka få ett extra tillskott till insamlingen genom att ordna danser första veckan på terminen, och under en hel vecka dansade nationen in pengar till ombyggnaden. Det nya klubbverket med Margareta Dahl, Leif Andersson och Anders Malm, jobbade frenetiskt hela veckan, som avslutades med en sk högersexa natten till den 4 september, för alla medhjälpare som osjälviskt ställt upp och burit möbler och sålt öl. Sexan dominerades av övergången till h-trafik och kl 5 syntes åtskilliga Sörmland-

Sex generationer klubbmästare

Närkingar på Fyristorg där de trängdes med en mängd människor som stod på trottoaren och korkade upp champagneflaskor och hurrade. En lusttur i taxi runt staden fick bilda slutet på den inledningen till den nya terminen.

Nationens proinspektor, universitetsrådet Gunnar Wijkman som vikarierade för Sune Carlson som enligt tillgängliga uppgifter var på affärsresa i Europa under höstterminen fick göra sin första insats den 11 september när ämbetsmännen samlades kring en matbit för att bekanta sig med varandra. Här upplevde curatrix prima för första gången hur det känns att föra en kavaljer till bordet. Medan emancipationens fana vajade mest intågade förste kurator underdånigt förande inspektor till bordet. Jag tycker mig minnas att inspektor fann situationen litet avigt. Efter några nationsfester har det lett till att förste kurator inte längre kan skilja på höger och vänster. Det var f.ö. efter denna anspråkslösa tillställning som andre kurator dagen efter fann en flaska parfym, en puderdosa och ett läppstift i blankettskåpet på kuratelet. Fåfångans marknad hade efter en lång rad år erövrat kuratelet, och andre kurator kunde endast resignera.

Allvaret närmade sig och den 20 september inföll terminens första landskap. Tre hedersledamöter valdes, nämligen bankdirektör Conny Westberg, Katrineholm, bankdirektör Elof Ekman, Örebro och bankdirektör Jacob Hagströmer från Nyköping, som alla har gjort en viktig insats i insamlingskommittén och bidragit i hög grad till att öka intresset för nationen i hembygden. Till seniorer valdes FK Sonja Svensson, JS Anders Frigell, FS Åke Persson och FK Thomas Brylla.

Landskapet beslöt att utöka valnämnden med ytterligare fyra ledamöter som skall väljas på sista landskapet före jul. Motiveringen till detta var att försöka få en större rekryteringsbas för nationens ämbetsmän. Till den nya sångboken anslogs 10.000 kr och kuratorernas mottagningstider bestämdes till minst fem timmar per vecka. Landskapet beslöt också att sälja fastigheten Kåbovägen 22. Under övriga ärenden höll Sone Thorén ett "brandtal" om eldsläckningsapparater. Det visade sig att några sådana inte fanns i huset och landskapet smalt som smör vid hr Thoréns utläggningar om husets brandfarlighet. Lagom till recentiorsgasquen satt de färgglada apparaterna på plats. Och på landskapssexan befanns att om det var några som trivdes så var det curatorerna som nästan vägrade att gå hem.

Den 25 september välkomnades nationens utländska studenter på ett litet cocktailparty under ledning av Marie Forssner, internationell sekreterare och den 29 september slutbesiktigades Stavenowska huset och befanns vara i sådant skick att inga anmärkningar förelåg.

Den 30 september var det dags att spela fotboll och gå på recentiorsgasque. Fotbollsmatchen var på många sätt fascinerande. Domaren, som aldrig hade sett en fotbollsmatch förr blev under påtryckningar litet skrädd av det ansvarsfyllda uppdraget att opartiskt döma matchen mellan recentiorer och seniorer och få det till 6-0 till seniorerna. Åtgärd: En kontakt

etablerades mellan UNTs sportchef och förste kurator. De for till Ultuna för att beskåda en match mellan ultunesare och danskar för att förste kurator skulle få tillfälle att ställa intelligenta frågor om tekniska finesser som t. ex. äffsajd, hörna, o. dyl. Vid matchens början överräckte recentiorerna en långskaftad röd ros till domaren (black-mail?) och domaren grep lagboken och blåste i pipan. Herr Ottner, iförd nattskjorta och bandyklubba var inte i nån vidare form medan andre kurator och studierektor Andersson spelade boll så att recentiorerna yrde. I stridens hetta glömde domaren bort

Eva Westerberg i sitt esse som domare vid recentiorsmatchen

alla lärdomar från Ultuna så när som på hörna varför det blev en förskräcklig massa hörnor mot recentiorernas mål innan seniorerna äntligen hade fått sina 6—0. Och recentiorsgasquen gick planenligt, recentiorerna skötte sig bra och drack snällt sin mjölk ända till baren öppnade. Denna fest medförde andre kurator som dam terminens första juristtös.

Den 4 oktober var det damsupé med dunder och brak. Den paella som intogs hade lagats under klubbmästarinnans egenhändiga överseende och serverades som vanligt av frackklädda ynglingar. Underhållningen, en flickfickfräckfrack-show meddelades av Ingemar Rang och Thomas Frigell. Vid mannekänguppvisningen från en av stadens boutiquer, avslöjade Christina Böös, biträdande klubbmästarinna, och frk Forssner en klar fallenhet för mannekängyrket. Sedan var det tävling om vem som skulle bli nationens förste man. Några gossar kutade omkring på scenen och visade sig ur sin allra vackraste vinkel. Förste kurator, som hade lika många röster som det var deltagare på damsupén förrättade prisutdelningen och delade ut första priset, en kram och en slips, till Bramwell Vesterhav. Klubbmästaren kom emellertid på den lysande idén att förste kurator under aftonen borde brodera något vackert på slipsen. Nu är saken den att en mindre broderiminded flicka är svårt att uppbringa varför bokstäverna som ingraverades på slipsen befanns vara spegelvända när verket var klart och hr Vesterhav fick motta sitt första pris. Dessutom kan meddelas från damsupén att fru Birgit Wijkman, prinspektorska, var jättebra på bräckåkning.

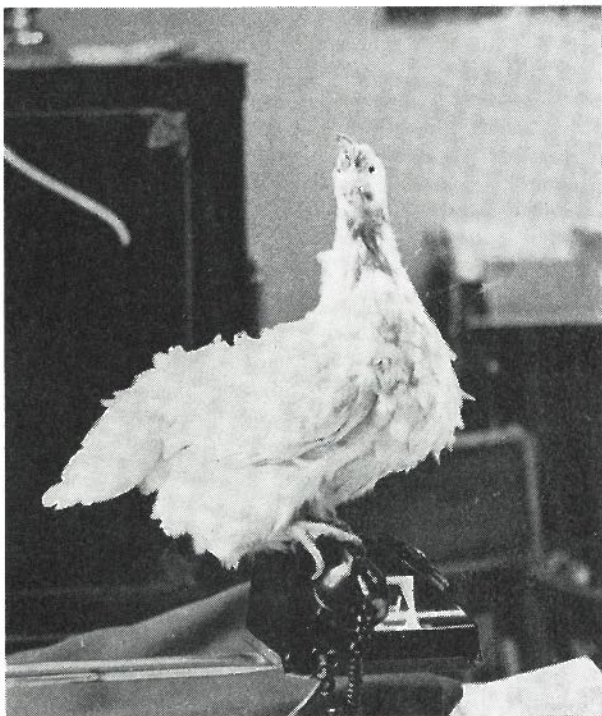
Ett tiotal kuratorer från nationen i Lund invaderade Uppsala den 7—8 oktober för att bevista den sedvanliga kuratorskonferensen mellan Lund och Uppsala. Många viktiga frågor avhandlades under bikupediskussioner och en stor generaldebatt. Man diskuterade och jämförde frågor som t. ex. arvoden och studiemedelstilldelning, recentiorsverksamhet, förhållandet kårnation och nationernas löpande ekonomiska verksamhet.

I början av oktober flyttade 17 lyckliga sörmland-närkingar in i studentrummen i Stavenowska huset. En hård kamp mellan dem som hade flest terminer hade föregått inflyttningen. Något av nybyggarstämning vilade över den första tiden. Ena dagen kom mattor, litet senare kom armatur och den dagen då de sista fåtöljerna kom var allt klart för att innevånarna skulle känna sig riktigt bofasta.

CCCP H₂O — vad kan då det vara? Jo det är den rebus i terminens SNally som de flesta gick bet på. Gissningarna omfattade allt från Ryssvattnet till vodka men det skulle vara den ryska floden LENA! SNallyt som inträffade den 15 oktober i hållande regn arrangerades av herrar Tom Placht, Axel Sjöstedt och Kalle Gombrii. Det var klart välplanerat och rebusarna var lagom kluriga för att man skulle hålla ångan uppe ända till slutet. Vid en av de sista kontrollerna uppmanades deltagarna att skaffa fram ett levande djur och visa upp vid målet. Priset för bästa djur gick till dem som hade inköpt en levande höna av en uppländsk odalman. Den trivdes alldeles utmärkt på

elefonden på kuratelet där den fotograferades från alla möjliga och omöjliga vinklar. Därpå överlämnades den till Kalle Ström eftersom kuratorerna inte gärna ville dela kontor med djuret. Det sägs att Kalle fick en utmärkt middag dan därpå. Kommentar i Aktuellt från hönan: "F. ö. är jag inte förtjust i nationens vaktmästare". Tyvärr visade det sig att segraren i SNallyt var G-H-are, nämligen veteranrallyekipaget Sune Backan, men det är bara att hoppas att snärkingarna skall erövra silverbucklan tillbaka i vårens SNally. På SNallyt medförde 2 Q som dam juristtös nr 2.

Efter en lång och segsliten debatt i nationsnämnden om nationens kvinnliga ämbetsmän skulle få äran att servera på herrmiddagen överlämnades det åt klubbmästaren att besluta i frågan. Utan att blinka inkallade han rasht ett tiotal flickor som prydda i långa svarta kjolar och spetsblusar bar omkring Els-Maris utsäta filé de boeuf proveçale till gästerna. Andre kurator tvingades att hålla tal eftersom förste kurator av naturliga skäl inte kunde delta

Höstens mest omskrivna och omtalade djur på nationen — den sk SNallyhönan

i sittningen. Han talade visst om kvinnovälde på nationen. Detta datum, torsdagen den 26 oktober får alltså ses som en milstolpe i avseende på en uråldrig tradition. Efter det att flickorna hade serverat färdigt och ätit en bit räknades de ut från nationen en efter en av en nitisk förste kurator för att herrmiddagen skulle förlöpa utan insyn.

Under oktober månad kulminerade arbetet med överflyttning av biblioteket till Stavenowska. Thomas Brylla och Viveca Halldin förekom på nationen både dag och natt och plockade i inre bibliotekets bokhyllor. En efter en stoppades böckerna ner i stora lårar som sedan med hjälp av stadsbud bars över till Stavenowska. Biblioteksrummen stod inte att känna igen under hela hösten. Boktravar, kartonger lårar, bokstöd, allt till synes utan minsta tanke bakom, men den som litet tankspritt började plocka bland böckerna hade genast Thomas eller Viveca över sig som en hög. Inte röra, bara titta. Bokhyllorna i Stavenowska mättes när det blev dags att plocka in böckerna på sina nya platser, och till synes helt professionellt kläddes under november månad väggarna med böcker. Referensbiblioteket blev när allt var klart ett underbart vackert rum med nationens allra finaste böcker längs väggarna.

Oktobernumret av Aktuellt präglades av en sällan skådad debattlystnad. Landskapets existens hade satts i fråga av Anders Lundell och han fick svar på tal i detta debattnummer. En frenetisk verksamhet från andre kurator om klubbverkets bokföring och tanken på en professionell sekreterare som stöd åt kuratorerna resulterade i ett paketförslag till nationsnämnden. När man vecklar upp paketet finner man, att en arbetsgrupp som tillsattes på septemberlandskapet med andre kurator i spetsen lägger fram följande förslag. Klubbmästarens bokföring överförs till andre kurator, en halvtidsanställd sekreterare övertar vissa av kuratorernas rutingöromål, och skötseln av registret. Klubbverket tillförsäkras ett av landskapet fastställt arvode. Förslaget som noga penetrerades av nationsnämnden gick utan minsta protest igenom på decemberlandskapet.

Lagom till gåsmiddagen var också nationsdelen i Stavenowska huset klart. Tidningsrum och TV-rum blev verkligen hemtrevligt och ändamålsenligt, och Thomas Brylla verkade att finna sig väl tillrätta i det tjugiga "allra heligaste". Det verkade t. o. m. bli en annan snärt över alla de sammanträden som hålls i sammanträdesrummet sedan huset blev färdigt i sin helhet.

De tre nyvalda hedersledamöterna ställde upp till installationshögtidligheten på gåsmiddagen. Jacob Hagströmer, Elof Ekman och Conny Westberg höll alla föredömligt korta tal. Den Wibergska kannan vandrade flitigt mellan installand och förste kurator under jubel från övriga festdeltagare. Flera äldre landsmän hade mött upp. Matts Essén var där, Arne Furumark, bröderna Ringmar och skattmästaren med fru. Tom Placht höll talet till kvinnan och Per Sörbom föredrog krönikan. Om han hade inspirerats av det faktum att de var tre bankdirektörer som installerats eller inte, det är nog bäst att inte fundera över. Han började i god stil med invokationen Kära aktieägare!

och föredrog sedan i rask takt halvårsberättelsen inom aktiebolaget Södermanland-Nerikes nation. Ett inre maktspel kunde avslöjas, en maffia som tvinnade maktens silkessnören mellan förvaltningsdirektionen, Kalle Ström, nationsvinden och Elsmari. Det var en utmärkt krönika, pigg och vaken, orädd, ingalunda god eller barmhärtig. När bordsvisan skulle sjungas visade det sig att också den hade tagit intryck av den så aktuella radikalisering, och anförd av sånganföraren Rolf Jonsson fördrogs så på melodi Internationalen en klargörande sammanställning av byggnadsfrågan och de tre nyinstallerade bankdirektörerna.

På gåsmiddagen förde 2 Q sin tredje jurissa till bordet.

I slutet av november började valnämnden sitt intensiva arbete att skaffa fram en rad nya ämbetsmän till decemberlandskapet. Nationsnämnden intensifierade arbetet med kontaktstipendierna med hjälp av Marie Forssner och stipendiesekreteraren Sonja Svensson. Örebrokarolinerna hade sin höstmiddag, VfN hade sin och Hornboskapen hade sin stora höstkonsert. The whistling dog gjorde ett outplånligt intryck, skällande hornboskap är inte att förakta. Den 4—5 december sammanträdde nationsnämnden å det livligaste. Förredragningslistan fick nästan inte plats ens på två A4-ark och efter sex timmars förhandlingar den första dagen ajourerades sammanträdet till följande dag då andre kurators statförslag noga penetrerades. Till nyheterna hörde att klubbverket fick en egen budget att hålla sig till, att Aktuellt fick minskat anslag men ändå skulle utkomma med ett nummer till och dessutom ge redaktörerna ett litet arvode. Övergång till offsett-tryck är förklarings. Överlag föreslog andre kurator betydande arvodeshöjningar. Stöd till kulturnämnden, kontaktstipendierna, stadgeändringsförslag med anledning av den tidigare skisserade organisationsförändringen inom klubbverk och kuratel, var några av de aktuella frågorna på denna gigantiska nationsnämnd.

Den 11 december begicks så decemberlandskapet. Till ny andre kurator efter Anders Lundell valdes Ingemar Rang, till klubbmästarinna valdes Monica Fagerström efter Christina Böös som av sagt sig uppdraget, till bitr. klubbmästare Anders Krantz, till bitr. klubbmästarinna Kerstin Hallgren, och till bitr. bibliotekarie Viveca Halldin. Nya seniorer blev: Per Sörbom, Thomas Harne och Kurt Ehlert. Reglemente för den nyinrättade Olof Gjerdmans stipendiefonden antogs av landskapet som också biföll förslaget till den skisserade strukturrationaliseringen. Andre kurators stat antogs, och nationsnämnden fick fria händer att fortsätta arbetet med kontaktstipendierna. Under övriga frågor väcktes ett förslag att nationen skulle ge en lämplig summa pengar till bokinsamling till Hanois universitet. Ärendet remitterades till nationsnämnden för yttrande till nästa landskap. Bättre information om vad som händer inom förvaltningsdirektionen krävdes, och en artikel om FDs förehavanden utlovades till nästa Aktuellt. Och på sexan visade det sig att kuratorerna som vanligt trivdes bra på landskapssexor.

På Luciagasquerna tillämpades för första gången ett intagningsystem ba-

serat på en nattlig kö. Under Margareta Dahls ledning framförde äldre och yngre flickor ett underbart spex, som var präglad av flower-power-rörelsen. Pirre Myhrman sjöng en mycket stämningsfylld visa om en viss herr Sjöman och hans blåa . . . , och klubbmästarinnorna spelade sketcher och sjöng elaka visor om sina manliga kolleger. En massa gamla seniorer rusade sen runt och delade ut glögg till höger och vänster och underhöll i trappan med en som vanligt aktuell och bitande visa.

Under hösten hade etablerats kontakt med författaren Ivar Lo-Johansson om nationen eventuellt kunde förvärva den byst av Nils Möllerberg som vår hedersledamot hade i sitt hem. Såväl Ivar Lo-Johansson som förvaltarna av bysten, chefredaktör Birger Lundberg och redaktör Ragnar Oldberg var positiva till förslaget att bysten skulle placeras på nationen och i mitten av december reste kuratorerna och Thomas Brylla till Stockholm och Ivar Lo-Johansson för att hämta konstverket, som placerades i Stavenowska husets sammanträdesrum. Så återstod bara av terminen en mängd avslutningssammanträden, tack och adjö till ämbetsmännen och ett andligt bokslut.

Söndagen den 7 januari var det julgransplundring av stora mått. Gottpå-sarna hade en strykande åtgång och det var ingen tvekan om att Sörmland-närkingarna hade barnasinet kvar. Monica Fagerström, Bosse Ericson och Anders Wickman verkade att bli en lovande klubbverkstrio. På kuratelet började på ett tidigt stadium planläggningen av första vårlandskapet. Nationsnämnden började utreda om nationen kunde ge något bidrag till den tidigare omtalade bokinsamlingen och NN skulle också avge yttrande över en mängd frågor till landskapet. Det var stadge- och reglementsändringar, vart vinsten från preventivmedelsautomaten skulle gå, kontaktstipendierna ånyo m. m.

Men före landskapet var det en anspråkslös ämbetsmannaträff där Sune Carlsson, som återkommit från sin "affärsresa" presiderade och berättade reseminnen från Rivieran. Var och en förstod att han knappast hade haft anledning att sakna oss. Kuratorerna ägnade en hel kväll i januari åt att städa på kuratelet. Massor av gamla papper gick all världens väg, och det fanns all anledning att fråga sig om stencilapparatens uppfinning verkligen var till välsignelse för mänskligheten. För säkerhets skull meddelades rönningen till arkivarien först i efterhand.

Den 4 februari var det barnfest med mängder av gräddtårta och ringlekar. Många gamla landsmän dök upp och medförde ett eller flera barn. Det är roligt att se hur nationen förnyar sig. Priset för yngste deltagare, ett intyg att denne är befriad från terminsavgift då han skriver in sig i Södermanlands-Nerikes nation, gick till den 2 månader gamla gossen Rundquist.

Nationsnämnden visade redan tidigt på terminen sin ovilja att införa ny-modigheter på nationen. Förste kurator inlämnade en muntlig motion till NN med begäran om nya gardiner till kuratelet, men fick tyvärr avslag på denna modesta önskan med motiveringen att eftersom ingen hade lagt märke till hur de gamla gardinerna såg ut så fanns det ingen anledning att byta dem.

Det med spänning motsedda landskapet ägde rum den 5 februari. Andre kurator beviljades ansvarsfrihet och kunde så med lugn och ro återgå till studierna i företagsekonomi som vilat ett år. Landskapet var ett de mest välbesökta på många år. När den uppmärksammade frågan om bidrag till bokinsamlingen togs upp var det omkring 150 människor närvarande. Efter en stundtals ganska hetsig debatt avslogs begäran om bidrag. Oavsett vad man har för åsikt om landskapets beslut tror jag att man objektivt kan konstatera att denna mycket intensiva debatt kring ett aktuellt problem och nationens ändamålsparagraf har varit mycket positiv. Många nationsmedlemmar som kanske aldrig tidigare varit på nationen annat än för att hämta en terminsräkning engagerade sig med stort allvar i en landskapsfråga.

På landskapet beslöts också att överföra 25.000 kr ur reservkassan till byggnadsinsamlingen, och förslaget till reglemente för vart och ett av kontaktstipendierna antogs. Förslaget innebär att nationen vill ha starka garantier för att värdlandet har ett program med för studenter väsentliga frågor att erbjuda, och att utbyte också skall inledas med Keskiuomalainen Osakunta i Helsingfors. Via en skrivelse från skattmästaren informerades landskapet om Arkadiens ekonomiska ställning, och resultatet blev att förvaltningsdirektionen uppmanades att noga planera framtida reparationsbehov och i fortsättningen

Klargörande interiör från höstens damsupé

göra upp omsorgsfulla driftskalkyler som skall delges hyresgästerna. Trots att Ingemar Rang nu tillträtt som kurator visade det sig att landskapssexor är ett utmärkt sätt att hålla kvar kuratorer på nationen halva natten.

Höstens långa rad av tisdagsträffar fortsatte i samma goda glada stil under våren. Jullandskapet avskaffade tisdagsparet, och det är alltså klubbverket som har ansvaret för att nationsmedlemmarna får litet sång och spel och en öl till livs på tisdagarna. Den 7 februari var det något modernt hippie-arrangemang på nationen. Det doftade rökelse i hela huset, folk sprang omkring i mörkret målade i självlysande färger och tittade något introspektivt på en ljusshow som förevisades i salongen. Det hela var mycket märkligt och passade inte riktigt ihop med vårt gamla jugendhus, även om det var mycket trevligt. Herrmiddag aväts den 7 februari, också denna gång med väna servitriser i svartvit fotsid klädsel. Underhållningen var visst någon flicka som dansade i slöjor, enligt Els-Mari som tjuvtittade genom en dörrspringa.

Den 9 februari sammanträdde insamlingskommittén med alla hembygdsrepresentanter. Olika möjligheter att få ihop de c:a 300.000 kr som fattas innan insamlingen kan sägas vara slutförd diskuterades.

Samma dag for Hembygds- och kulturnämnden till Stockholm för att titta på Snobbenföreställningen. Enligt alla rapporter var det en trevlig resa. Vårens recentorsmottagning omfattade välkomstermonier för ett tjugotal nyinskrivna.

Av den stora strukturrationaliseringsprocess som andre kurator emeritus satt igång kunde man nu börja sammanfatta vissa tendenser. Klubbmästaren såg inte längre så hungrig ut, eftersom hans arvode blivit fetare, och andre kurator införde en vacker kontoplan med bl. a. ett särskilt nummer för herr Stig Holmqvist och ett för herr Hans Renck. Annars kunde förste kurator av den stora reformen mest konstatera att andre kurator då och då försvann i stora travar med kvitton som klubbverket kom in och hällde över den arme, till rationalisering prisgivne andre kuratorn.

Den 20 februari invigdes bysten av Ivar Lo-Johansson. Chefredaktör Birger Lundberg kåserade över ämnet 30 år vid en sörmländsk gata, och redaktör Ragnar Oldberg berättade om bystens tillkomsthistoria. Pengar till konstverket hade samlats in till Ivar Lo-Johanssons 50-årsdag och en "bystkommitté" bestående av Birger Lundberg och Ragnar Oldberg hade konstituerats med uppgift att placera konstverket på ett lämpligt ställe och det är verkligen roligt att nationen befanns vara värdig att förvalta bysten.

Hembygds- och kulturnämnden arrangerade under februari en resa till Toulouse-Lautrecutställningen på Nationalmuseum dagen före Skottårsbalen. Presidiet i Örebro studentkår var nationens gäster vid Skottårsbalen, som var en sällsynt uppsluppen och glättig tillställning. Vid sittningen var stämningen högre än någonsin tillförne. Alltsammans var omvänt, dvs. det förekom kvinnlig sånganförare och toastmaster, flickorna förde sin kavaljerer till borden och det ena glättiga talet avlöste det andra. Örebroarna visade sig

tillhöra en falang som var klart pro-festminded. Arbetslunchen dagen efter blev milt uttryckt mer lunch än arbete. Det sades att somliga vistades oavbrutet på Gillet i sju timmar på söndagen, men det är ett helt obekräftat rykte. När gästerna något trasiga och i spridda hopar lämnade stan på måndagen hördes en skånsk stämma över nejden vrålande AJO — AJO — AJO.

Den 27 februari åkte man i en hårresande spänning HASTEN RUNT i Triangeln. T. o. m. förste kurator hade dammat av skidorna och kanade något vilsen omkring i spåret omgiven av tappra Vasaloppsaspiranter. Andre kurator, som inte tillhör Trikadien, hade dålig kondition och trivdes bättre vid prisutdelningen på nationen.

I mars for en vältrimmad skara nationsmedlemmar ut i hemlänen för att informera abiturienterna om universitetsstudier, och praktiska problem som möter en nyinskriven i Uppsala.

Årsfest på Keski-suomalainen Osakunta — en inbjudan på finska ramlade in i början av mars och efter att ha konsulterat Joe Granath som översatte det till vacker svenska befann sig kuratorerna plötsligt en dag på Domus i Helsingfors för vidare befordran Årsfesten. I hotellets Gästbok återfanns en mängd namn med nationsanknytning, Seppo, Anders, Lasse, Bosse, Leif, Carin. Man kände sig genast hemmastadd. Vid en arbetslunch diskuterade vi med kurator Raimo Lahti kontaktstipendiatutbytet och vi kom fram till att KSO sänder en representant till oss i vår och vi skickar vår stipendiat nästa år osv.

Samtidigt med Finlandsbesöket inträffade damsupén. Fru Ingrid Melchersson var proinspektorska och Brita Åberg prokuratrix. Det var trevligt sades det.

På seniorskollegiet den 21 mars diskuterades på initiativ av förste kurator seniorskapets vara eller icke vara. Hon möttes av ett kompakt motstånd mot att avskaffa denna ärevördiga institution.

Per-Eric Wahlund, teaterkritiker på SvD, gästade nationen den 22 mars på inbjudan från HoK. En verkligt trevlig kulturkväll! Lasse Nilsson får ett mycket gott betyg för ett mycket lyckat arrangemang. Vid kaffet stormade Hornboskapen fram och rev av några grunkor och sedan sjöng Polysången några fina visor.

Den 23 hade Hornboskapen konsert. Thomas Böös hade låtit instudera några nya arrangemang som applåderades å det livligaste. Om Hornboskapen ryktas f. ö. att det blir ett hejdunderande 125-årsjubileum i slutet av maj.

Och nu återstår alla de gamla kända inslagen i nationslivet, vårfirande, världskap och mottagandet av kontaktstipendiaterna.

Lars Göthlin

Eva Westerberg

Jeremias

Vintern 67 gick hårt fram bland de åldriga skalderna. I mitten av november avled den näst äldste av de då levande, Bo Bergman, och på samma månads sista dag gick också den äldste bort: Levi Rickson i Örebro, "Jeremias i Tröstlösa", i sitt hundra år.

Han var inte längre anonym, som i ungdom och mannaålder, då hans verser ständigt syntes i tidningar och julpublikationer, skrevs av och citerades, utan att man frågade stort efter upphovsmannen. Han hade genom radio och TV omsider blivit ett känt namn, hade själv gnat eller läst sina visor inför den stora TV-publiken; och så sent som för två år sedan kom hans senaste bok, "Mera sådant och annat". Den var visserligen inte nyskriven. Den innehöll kåserier och annan journalistik från decennier tillbaka. Men den visade den gamle tidningsmannen från en mycket älskvärd sida och blev mottagen inte bara med välvilja utan med glädje — som en påminnelse och en gåva.

Men jag föreställer mig att många ungdomar trots allt stod undrande vid dödsbudet. "Jeremias i Tröstlösa" — var inte redan signaturen något obekrivligt fjärran, ett minne från förra seklet? Jöde i Göljaryd, Agust Kallson i Bråtane, Nergårds-Lasse, Delsbo-Stintan — ja visst hade man väl någon gång hört de där underliga namnen, men mest som ett eko från hembygdsrörelsens och dialektuppteckningarnas glansdagar. Var det möjligt att någon av deras bärare hade varit vid liv tills nu?

Alldeles riktigt, signaturen Jeremias i Tröstlösa skulle nog aldrig ha kommit till, om inte ett starkt intresse för de döende dialekterna hade flammat upp mot förra seklets slut. Det gick hand i hand med iver att samla föremål och bygga upp bygdegårdar av material från forna tider. Språkmännen hade blivit väckta, man bildade landsmålsföreningar, och unga studenter reste runt i bygderna och lyssnade med penna i hand till vad "bygdeoriginalen" hade att berätta. Tidningarna tog gärna in kåserier och dikter som gav prov på landskapets nedärvda språk. Meddelare från bygden tilläts öva sin talang i

det egentligaste modersmålet. Tidningens egna medarbetare bidrog med landsmålet som hjälpmedel till underhållningen i spalterna.

I några fall var det verkliga diktare som drogs till detta slags författarskap. Den störste av dem var förstas bäraren av signaturen August Kallson i Karlstads-Tidningen — ingen mindre än Gustaf Fröding, som skrev några av sina på en gång enklaste och djupaste dikter på "varmlanske tongmål". I Skåne skrev Henrik Wranér fina humoristiska bygdehistorier, och en av hans efterföljare kallar sig som bekant Nils Ludvig. Med vemod frågar man sig nu, om denna litteratur snart skall vara obegriplig och främmande för svenskar som bara känner till det riksmål som talas i radio och TV. I Närke uppträdde — som en tidig pionjär — Nils Gabriel Djurklou med sina folksagor på värmländska och närkiska och efter honom tidningsmannen Levi Rickson med landsmålsdikter. Det var Levi Rickson som — då han en gång tryckte en jämmerfull dikt om en stackars dräng med kärlekssorg — kom att kalla sig Jeremias i Tröstlösa.

Namnet Rickson har uppstått ur farsnamnet Ericson. Levi Ricsons far var folkskollärare och organist i Alby utanför Örebro — numera är ju socknen sedan länge införlivad med staden — och där föddes alltså Levi den 3 augusti 1868. Efter två år dog emellertid fadern och familjen flyttade till gården Tybble, där sonen växte upp. Modern, som i sig själv hette Augusta Erlands-son, blev sedan Almbys första slöjdlärling. Genom henne kunde Levi Rickson räkna släkt inte bara med Karl-Erik Forsslund utan också med den på sin tid mycket bekante redaktören, poeten och översättaren Victor Emanuel Öman, som på 90-talet var Nerikes Allehandas huvudredaktör. Under hans chefskap gjorde den unge studenten Levi Rickson år 1890 sitt inträde i Nerikes Allehandas redaktion; den ansågs på den tiden vara landsortens bästa skola för unga journalister. Året därpå var han fast anställd medarbetare och kunde glädja sig åt en lön på 600 kronor om året.

1890 är numera ett fjärran årtal. Ändå var samhällets stora industriella förvandlingsprocess redan i gång, inflyttningen till städerna hade börjat ta fart; och det var just den förändringen, som öppnade mångas ögon för den försvinnande bygdekulturen och dess språk. Unge Levi hade i skolan roat sig med att skriva "bygdehistorier" och en dag skrev han i Nerikes Allehanda, troligen efter Frödings föredöme, sin första landsmålsdikt. Men inte förrän 1899 kände han sig mogen att debutera i bokform. Det skedde med volymen Jeremias bok (på Wilhelm Billes bokförlag), som lyftes fram av en tidsvåg och fick ett mycket vänligt mottagande. Nästa framträdande, Jeremias bok II, kom först 1915, Jeremias bok III mot slutet av tjugotalet. Om man frånser en volym med fågelkåserier och den förut nämnda volymen med efterskörd, är detta Levi Ricsons hela poetiska produktion.

Hur skall man karaktärisera Jeremias? Bäst är nog att helt enkelt kalla honom visdiktare. Det är ju med sina visor han gjort sig känd och blivit folkkär.

I bugane böljer går rågfält å vete
å vågera vaggar på krusiger sjö
På Lekebergsåsen går korna i bete
å skällera pinglar
å svalera singlar
i höjda, där molntappar seglar som snö
Tralla-lalla-lej . . .
Nu tänker jag på dej.

Eller varför inte citera den mest kända av allesammans, ofta sjungen på nationen, även, tror jag, av honom själv:

Den vackresta flicka därhemma
pina å dö
å Måns Tattares svartöjda Emma,
e däjeli mö.
Hennes hår dä å svart som di mörkesta nätter,
å dä unnelit då att ja längtar ätter'a?

De lätta, liksom improviserade tonfallen, den rörliga, men intensiva känslan, musikaliteten och vid behov av en icke ringa språklig virtuositet är vad som skapar viston.

Ho ä som ho hade e fjäder
unner si sko
å inte ä sula åv läder —
så dansar ho!
Å var ho ä mä blir dä träter
bland flickera,
slagsmål blann pojka di närmesta vickera.

Det lätta flygande anslaget och poetens eget nöje av rim- och ljudlekar kan ibland ge något i bästa mening barnsligt åt tongångarna och gör honom till en fin diktare av barnvisor:

När alla fåglar tiga
och slumra i sitt bo
då griper jag min giga
och spelar sakteliga
för dig min lilla piga
och vyssjar dig till ro.

Dikten är som synes på riksspråk, inte på dialekt. I själva verket är det bara ungefär hälften av Jeremias dikter som skrivits på närkesmål. Levi Rickson är en fin, fastän ganska förbisedd författare av natur- och kärleksdikter på "vanligt" språk. I sitt eget landskap har han i första hand blivit uppskattad

för sin tolkning av det tungomål som invånarna kände bäst, och utanför dess gränser blev det de drastiska landsmålsvisorna som rörde väg för honom.

Men vill man uppfatta det verkliga dimensionerna hos denne poet i skymundan, bör man inte förbigå den del av hans poesi som är skriven på riksspråk — och inte heller den del av hans landsmålspoesi som har ett allvarligt ämne. Den som i spalten upptäcker signaturen Jeremias i Tröstlösa väntar sig troligen något lustigt — han ryggar kanske tillbaka för att fördjupa sig i en mjuk och stilla meditation över ålder och ensamhet — som Vinterkväll — eller i sorgliga livsöden som Den rätte eller i tragiskt-symboliska bilder som Skadskjuten, där skildringen av en sårad älg och människors brutala nyfikenhet kring det stackars djuret bärs fram av en fräsande indignation.

Jeremias förblev yrkesjournalist under hela sin aktiva tid, men uppgav efter hand sin fasta anställning. Konflikter på redaktionen föranledde honom att begära sitt avsked på våren 1916. Sedan dess levde han som fri penna — säkert många gånger under knappa villkor. Hans fysiska spänst stod länge bi, först efter 90-årsåldern drabbades han av sjukdom och tvangs att ta sin tillflykt till ett sjukhem, dessförinnan levde han i många år ensam utan telefon, själv lagande sin mat; med de blåa ögonen lysande mot varje besökare, alltid kvick och slagfärdig, medan de yviga mustascherna och de borstiga ögonbrynen signalerade en barskhet som möjligen inte fanns.

Det är inte mer än rätt att alla de som gnotat hans visor — av vilka han själv tonsatt några — skänker honom en vänlig tanke nu när han är borta. Hur många vet att orden till "Man borde inte sova" är av Jeremias?

Eller till Wideens "Marianns visa", Gyllenhammars "Om jag vore vad jag ville vara", kända vaggvisor som "Stora barnet, mitt hjärtegull" och åtskilliga andra.

Jeremias' privata öde kom att rymma många glädjeglinter; i sin provins är han en avhållen "nationalskald". Men han har förblivit en ensam och om sitt innersta förtegen man; hans liv blev anspråkslöst och tillbakadraget och många drömmar säkerligen skrinlagda. Även diktardrömmar kanske. I Jeremias bok I fanns dikten **En fågel**; där förekommer en bur, och om den sade Levi Rickson en gång till den som skriver dessa rader: "buren var nog Nerikes Allehandas redaktion!" Vad buren än kan ha varit i verkligheten,

har den i dikten fått mycken allmängiltighet.

Min längtan är en fågel, som fladdrar i sin bur
och trängtar efter suset i skogens höga fur
och trängtar efter solsken i rymdens klara blå.
Men dagarna de gå.

Min längtan är en fågel, mot gallret djärvt han far
och vingarna de brytas, och glansen, som han har
på fjäderns mjuka skiftning, blir ständigt mera nött.
Men blodet lyser rött.

Sitt avsked till livet och människorna skrev han ner för många år sen. Det finns tryckt i Jeremias bok III och bör i utdrag få bilda slutord till denna korta karakteristik. Jag har redan nämnt diktens titel: Vinterkväll.

Stjärnornas blommor lysa på himlens äng,
kölden knäpper i knuten, vintern är sträng,
granarna rappats av snö och snåren bräddats,
vackert i vitt min gråa stuga bäddats.

— — —

Glöden glimmar. Vad ute i världen händer
icke mer för mig någon värdkas tänder,
skogarnas sus och vindarnas vilda kör
nästan det enda är, från yttervärlden jag hör
nu på vintern. I somras hörde jag göken,
såg en duva fly för den jagande höken.
Och i dalen rådde ett rörligt liv:
åker och äng gåvo arbetets tidsfördriv.
Vinterdagen sysslar man hus emellan,
märkliga saker synes mig hända sällan.
Gissa kan jag väl dock där är skratt och gråt,
hatet och kärleken skifta på livets stråt,
nyfödda ögon öppnas och dödströtta brista,
än man reder till bröllop och än en kista
följes till graven. Jag ser det här uppifrån,
hör från kyrkans stapel klockornas dån.

— — —

Glöden falnat. Klockan tickar och tickar,
hennes sena timme till kojs mig skickar,
först vill himmel och jord jag bjuda godnatt
från min trapphäll, gripa skönheten fatt,
nattens skönhet, himmelens skönhet, jordens,
minnas den sedan i drömmen . . . Vintern är sträng.
Stjärnornas blommor lysa på himlens äng.

Erik Hjalmar Linder

Modernt företag i gammal miljö

Yxhult — YTONG

För närkingen — han må leva i förskingringen eller ännu bo i landskapet som fått epitetet "hjärtat mitt i Sverige" — väcker orden Yxhult och YTONG olika associationer, som dock är starkt sammanbundna.

Yxhult för tanken till en av skicklig stenhuggarhand utförd skulptur eller portal eller till någon kalkstensbyggnad av markant inslag i hembygden. I modernare tid binds namnet samman med marmorarbeten för byggnadsändamål i Yxhults- eller Ekebergsmarmor. För någon annan är namnet Yxhult förbundet med den skönhetssyn som de blommande blåsippbackarna erbjuder en vacker vårdag.

YTONG — den första lättbetong, som bestått erfarenhetens prövning, hade sin vagg i Yxhult. Den 8 november 1929 kunde direktör Carl Aug. Carlén med glädje betrakta den första fabrikstillverkade ånghärdade lättbetongen i världen vid den då i Yxhult färdigställda YTONG-fabriken. En okuvlig vilja och en djärv satsning hade givit resultat.

Men låt oss blicka tillbaka några 100 miljoner år och se något på det geologiska skeendet.

Urberget i Närke bildades för mer än två miljarder år sedan och består av granit och gnejs med inlagringar av urkalksten och marmor. Dessa lager veckades till bergskedjor, vilka dock så småningom utplanades. För 400—500 miljoner år sedan översvämmades urberget av havet. På havsbotten avsattes först sand och ovanpå denna en grågrön lera.

Sedermera uppkom en grund havsvik med riklig algvegetation. Denna bildade tillsammans med lera sediment i form av svart gyttja. Gyttjeavsättningen avbröts av en landhöjning. När havet kom tillbaka var vattnet rent och havsbotten täcktes av kalkslam.

Sedimenten har under tidernas lopp hårdnat till fasta bergarter bl. a. sandsten, alunskiffer och kalksten. För ungefär 300 miljoner år sedan drog sig havet tillbaka från Närke och återkom ej förrän efter istiden för 11.000 år sedan. Kambrosilurlagren började nu att borteroderas, och till slut återstod ej mycket av kalkstens- och alunskiffertäcket. I Närke har det delvis skyddats av förkastningar, som bildades i samband med vulkanism i Västsverige för ca 120 miljoner år sedan. Så är fallet i Yxhultstrakten där en förkastning i söder skyddade lagren. Dessa av naturen själv ordnade lager har av människor utnyttjats så långt vi kan följa historien. De första yxhultarna — sten-

åldersmänniskorna — som för ca 4.000 år sedan bosatte sig på öar och holmar i trakten, kom snart på idén att använda kalkstenen till byggändamål. Utgrävda och väl bevarade hällkistor i Yxhult ger klara belägg för detta. De första stenhuggarna hade dragit till Yxhult och därmed är sambandet mellan nutid och forntid knutet. Alltsedan dess har de rika fyndigheterna av kalksten och alunskiffer tjänat som råmaterial för människors uppfinningsrikedom. Kalkbränningen räknas som en av världens äldsta kemiska industrier. I Närke har man åtminstone sedan medeltiden bränt kalk med skiffer som bränsle.

Skiffern har också använts för framställning av alun, varvid den brända skiffern urlakades med vatten. Denna tillverkning upphörde dock under 1800-talet i och med tillkomsten av syntetiska ersättningar.

Byggnadsverk av handhuggen kalksten finns bevarade från medeltiden, och milstolpar av kalksten utmed de gamla vägarna vittnar om ett annat vanligt användningssätt.

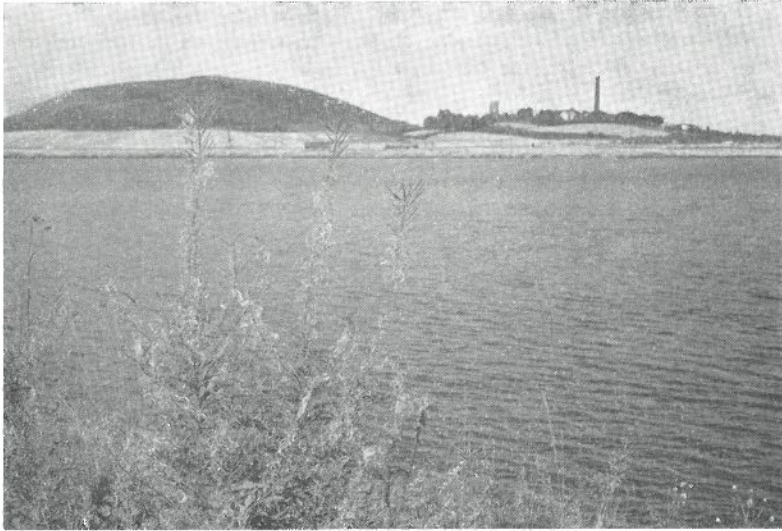
Yxhults Stenhuggeri AB grundades 1878 och byggde sin verksamhet på Yxhultstraktens rika tillgång på kalksten och skiffer. Med enkla redskap bröt man och bearbetade kalksten för byggnadsändamål. Ett utpräglat konsthantverk utvecklades. Vid en vandring utmed Strandvägen i Stockholm kan man beskåda portaler och fasadarbeten från Yxhult, som vittnar om stor yrkesskicklighet.

Kalksten, som ej kunde bearbetas i stenhuggeriet, brändes med skiffer i kalkugnarna och försåldes som jordbrukskalk. Avfallsprodukterna vid kalkbränningen — den brända skiffern — uppgick till betydande kvantiteter.

I mitten av 1920-talet inledde direktör Carl Aug. Carlén ett fruktbärande samarbete med tekn. dr. Axel Eriksson. Dennes forskningsarbete vid Tekniska Högskolan rörande byggnaders värmelsolering hade givit honom impulsen att skapa ett nytt byggnadsmaterial. Han uppfann den ånghärdade lättbetongen.

Råmaterialen för tillverkningen av den nya produkten — bränd kalk och bränd skiffer — fanns det gott om i Yxhult. Yxhult förvärvade patenträtten till det nya byggnadsmaterialet och den första fabriken för ånghärdad lättbetong byggdes och kunde som tidigare nämnts starta sin tillverkning den 8 november 1929 med en efter nutida mått blygsam kapacitet av 30 m³ per dygn. Därmed inleddes en ny epok i Yxhults verksamhet. Yxhults ånghärdade gasbetong fick snart namnet YTONG, som också blivit symbolen för hela koncernens verksamhet.

Utvecklingen har gått snabbt: nya fabriker byggdes i Östergötland, på Öland och i Västergötland. På alla dess platser fanns rik förekomst av kalksten och skiffer, vilket var avgörande för fabrikernas placering. Steget ut på världsmarknaden gjordes på 1940-talet efter fredsslutet. För närvarande produceras YTONG vid ett 35-tal fabriker utanför landets gränser med tyngdpunkten förlagd till Tyskland, Belgien, Spanien, Japan och Eng-

Återställd natur — "Söderhavet" fyller de gapande hål som oljetillverkningen skapat. I bakgrunden "Närkes högsta berg", askan från oljeverket

land. I Tyskland driver Ytongbolagen egen tillverkning vid 4 fabriker och har intressen i flera andra.

Ett markant inslag i företagets verksamhet och i svensk industri är den stora omställningen av de av Svensk Skifferolje AB år 1965 förvärvade anläggningarna i Kvarntorp. Kvarntorpsverken byggdes upp under krigsåren 1940—45 för att ur skiffen utvinna olja, främst då för vår beredskap. Även här kom Närkes naturfyndigheter att nyttjas på ett nytt sätt av människans uppfinningsrikedom och på sitt sätt tjäna landet. Historien är lång om Kvarntorpsverkens växlande öden. Efter förvärvet har Ytongbolagen byggt upp en modern YTONG-fabrik, avvecklat skifferoljeindustrin, de gapande hålen efter brytning av skiffer har vattenfyllets och förvandlats till sjöar, naturen håller på att läka såren efter alla ingrepp. Genom underjordisk brytning av sandsten som råmaterial för fabriksanläggningarna blir naturen i stort orörd. Närkeslätts högsta berg, det 120 meter höga askberget, kommer också att förvandlas till ett vänligt landskap såväl sommar som vinter..

När denna "Majhälsning" från Närke läses, står åter blåsippsbackarna i blom, vittnande om att naturens krafter åter har segrat och att den kalkrika jorden där de första stenåldersmänniskorna gick fram allttjämt döljer oanade tillgångar.

Majhälsning från
Ytongbolagen
Sivert Larsson

Revolution i "Världens ände"

Underverkens tid är inte förbi. Inte kraftverkens heller. Därom är man nogsnamt medveten i "Världens ände" och landet där bortom, alltså den mycket uppskattade sommaridyllen Trosa med omnejd. Trots att den lilla sjö- och stapelstadens befolkning genom flera sekler bestått av temperamentsfulla skärborgare, som inte dragit sig för att läxa upp såväl borgmästaren som de närbelägna godsens grevar och baroner, har säkerligen aldrig diskussionens vågor gått så höga som i dessa dagar. För nu är det verkligen helt revolutionerande saker på gång. Det gäller hela bygdens, ja, kanske hela länsdelens framtid. Och frågeställningen är: Industriell utveckling eller fortsatt exploatering för fritidsbebyggelse. Det finns även förespråkare för både ock.

Markförvärv med mersmak

Det var under försommaren 1965 den sensationella bomben krevade. De mystiska expeditionerna av delegationer av skilda slag på Käftudden i Vagnhärad, cirka en mil söder om Trosa, kunde inte camoufleras längre. Vattenfall hyste planer på att bygga ett stort kraftverk på Käftudden, som ur många synpunkter befanns vara den lämpligaste platsen på hela ostkusten. Det skulle förse Stor-Stockholm med elkraft. Huruvida det skulle bli ett konventionellt oljekraftverk, något i stil med det i Stenungsund, eller en kärnkraftstation var inte bestämt. Men mycket talade för det förstnämnda alternativet. Den närbelägna Hällsviken erbjöd nämligen utomordentliga hamnmöjligheter för supertankers med tjugutvå meters vattendjup ända intill stränderna.

Nu följde händelserna slag i slag. Vattenfall etablerade samarbete med OK. Ett stort oljeraffineri planerades i kraftverkets närhet och det skulle förmodligen i sin tur ge upphov till petrokemisk följdindustri av icke föraktlig storleksordning. Även i det fallet torde Stenungsund ha stått som förebild. Ostkusten skulle med andra ord ha fått en motsvarighet till västkustens hastigt uppspirande kraft- och oljecentra.

I och med planerna på dessa båda stora projekt blommade en hägrande framtidsvision ut riktigt i denna förut på industri ganska utsvulna bygd. Det var ingen mätta på allt som skulle följa i kraft- och oljeverkens spår. Stora träförädlingsindustrier var beredda att etablera sig och t. o. m. ett järnverk kom in i bilden. Hållsviken som djuphamn skulle också bli något alldeles extra i sitt slag. Ja, man nämnde den faktiskt som blivande utskepningshamn för hela Mälardalen.

Vid jultiden samma år kom bekräftelsen på att Vattenfall bestämt sig på allvar för Käftudden. Då förvärvade nämligen Vattenfall ett markområde om 274 hetkar skogsmark av Thureholms godsförvaltning. Köpesumman uppgick till 3,5 miljoner kronor. Men det var inte nog med detta. OK var också i behov av ett stort markområde. Köpe- och preliminärkontrakt tecknades nästan på löpande band på närbelägna bondgårdar på ett sammanlagt område, som var större än det Vattenfall försett sig med från godset.

Från Vattenfalls sida framhölls med skärpa, att dessa markförvärv gjordes för framtida behov. Byggstart för Käftuddensprojektet kunde inte bli aktuell förrän i mitten av sjuttioalet. Först skulle ett liknande kraftverk byggas vid Ringhals i Värö på Västkusten.

Kraftig reaktion från sommarbefolkningen

Det har ju alltid visat sig att Vattenfall kommit i konflikt med fritidsintressena, antingen ett krafverk lokaliserats till en norrlandsålv eller till kusten. Trosa utgjorde inget undantag i det fallet. Det blev en våldsam reaktion, benämnd Medborgaraktionen för kustplanering, som inte lämnade någon möda ospard för att söka förhindra planerna. Trosatrakten är ju sedan gammalt ett fritidsbyggarnas eldorado med sin utomordentligt vackra skärgård. Runt kusten på det berörda området finns gott om fritidshus och det säger sig självt att dess ägare, huvudsakligen stockholmare, kände sig hotade. Det var också i första hand de som stod bakom aktionen, men även en handfull trosabor figurerade på protestupproppen. Man anordnade protestmöten, gjorde uppvaktningar i berörda departement och andra statliga instanser samt propagerade i massmedia, press, radio och TV.

Aktionen strävade efter att rädda trosaoområdet för det rörliga friluftslivet. Man krävde också en riksplanering. Oljeindustrin sade man absolut nej till och kraftverket önskade man få placerat vid Studsvik, alltså i närheten av AB Atomenergis anläggningar.

I ett avseende har denna aktion lyckats i sina strävanden. OK skrinlade sina planer på ett oljeraffinaderi på Käftudden. Detta lät bolaget meddela förra året. Den tilltänkta marken för dessa anläggningar förvärvades då av Vagnhärads kommun. Beträffande oljeindustrin var meningarna också mycket delade bland ortsbefolkningen, men ifråga om kraftverket sluter man upp så gott som hundra procentigt till förmån för dess tillkomst.

Kärnkraftverk och tidigarelagd byggtid

Utvecklingen går snabbt i "rymdåldern". Vårt behov av elkraft tilltar tydligt i samma takt. Endast två år efter det Vattenfall försäkrat att Trosaverket, som det nu döpts till, skall påbörjas först i mitten av sjuttioalet, säger verkets generaldirektör Grafström: Om allt går enligt planerna, sätter vi spaden i jorden för Trosaverket under 1969 och provkör det första aggregatet under senare delen av 1975.

Och det kommer att röra sig om ett stort byggnadsföretag, det största hittills i Södermanland. Staten investerar inte mindre än 2 å 3 miljarder kronor på detta kraftverk och det blir ett kärnkraftverk. Kärnkraftverket i Värö beräknas få 4 aggregat på tillsammans 3 miljoner kilowatt, vilket motsvarar en fjärdedel av all den installerade effekten i vårt land i dag. Trosaverket skall inte bli mindre. Bl. a. fordrar verket 150 kubikmeter vatten i sekunden, ungefär dubbla medelvattenföringen i Lagan, för att kyla ned två tredjedelar av den energi som alstras.

Enligt ett uttalande av Vattenfalls chef kommer inga följdindustrier i kraftverkets spår, så man tar tydligen hänsyn till de påtalade fritidsintressena.

Kommunalmännen vädrar morgonluft

Kommer Trosaverket att ge bygden nytt liv? Det är en väsentlig fråga, som berörda kommunalmän svarar ett entydigt ja på. Enbart själva kraftverket kommer att tillföra bygden betydande skatteunderlag och arbetstillfällen. När verket är fullt utbyggt, beräknas det enbart på driftssidan tillföra kommunen 4 å 5 miljoner kronor per år i kommunalskatt. Därtill kommer fastighetskatt samt vanlig inkomstskatt för den anställda personalen, vilken beräknas uppgå till 60 tjänstemän, förmodligen inte lågavlönade. Dessa skatteinkomster, som i dagens läge motsvarar en hel årsbudget för t. ex. Trosa stad, anses motsvara en inflyttning av i runt tal 6.000 personer. Under anläggningstiden, kanske ett tiotal år, räknar man med att hålla 500—700 anläggningsarbetare sysselsatta. Vad det kommer att betyda för bygdens näringsliv är inte svårt att räkna ut.

Förmodligen kan man räkna med en fullkomlig explosion. Även om man från Vattenfalls sida med bestämdhet hävdar att den industriella utvecklingen på själva Käftudden begränsas att omfatta enbart kraftverket, vilket i och för sig inte är dåligt, är säkerligen huvudparten av de kommunala förtroendemännen liksom politikerna på länsplanet fullt inställda på att en betydande industrilokalisering till bygden samtidigt är förestående. Såväl Trosa som Vagnhärads kommun kan erbjuda välplanerade industriområden.

Trosa stad, som ligger mitt i Vagnhärads storkommun, har, trots kontinuerlig befolkningsökning under senare år, knappa 2.000 invånare och Vagnhärads har drygt 2.600. Allt talar nu för en snabb sammanslagning av de båda kommunerna. Men Vattenfalls planer på Käftudden kommer förmodligen att få konsekvenser även i kommunblocks- och länsammanhang.

Albert Engström inledde det nya seklet med att upptäcka Atlantis, som han trots varit begravt i den mäktiga Trosaåns flöde. Den idylliska ån skänker allti jämt småstaden mycket av dess charm

Räddar Trosaverket länsgränsen?

När riktlinjerna för kommunblocken drogs upp för några år sedan hade länsstyrelsen i Nyköping mycket huvudbry med östra länsdelen. Man diskuterade olika lösningar inom den hävdvunna länsgränsen, men bristen på en lämplig centralort resulterade i ett kommunblock över länsgränsen med Södertälje som centralort. Samarbetet över länsgränsen har gått bra. I det föreliggande förslaget till ny länsindelning räknar utredaren med att detta kommunblock skall bestå och tillföras Stockholms län. Följaktligen skulle länsgränsen så småningom gå söder om Trosa och Vagnhärad.

Vattenfalls planer tycks nu också inverka i detta sammanhang. Man har börjat på att tänka om beträffande kommunblocket. Starka krafter i rörelse för en uppdelning av Södertäljeblocket. Man tänker sig ett Östrasörmlands-

block inom den nuvarande länsgränsen, bestående av Trosa, Vagnhärad, Gnesta och Daga kommuner. Vagnhärad och Gnesta går helhjärtat in för denna lösning. I Trosa och Daga tycks man emellertid vara en smula tveksamma. Att nytänkandet, som på det livligaste understöds av landsting och länsstyrelse, till största delen är förorsakat av Vattenfalls planer på Käftudden råder ingen tvekan om. Framhållas bör att såväl länsstyrelsen i Stockholms län som Södertälje stad visat ett mycket svalt intresse för Käftuddenprojektet.

Strukturförändring med kulturskyddad kärna

Annu kan man vandra in i 1700-talet i Trosas gamla stads kärna, där en gång trosasonen Vitalis nedtecknade sina första skaldestycken och "Fader Berg", senare upptäckt av Bellman, blåste i hornet från kyrkans klockstapel. Det torde väl vara en riksangelägenhet att denna unika småstadskärna blir bevarad och stadens hembygdsvärdare gör också stora ansträngningar för att få den kulturskyddad. Med tanke på vad som nu förestår har stadsplanerarna här möjlighet att åstadkomma en väl avvägs kombination mellan gammal kulturbebyggelse och dagens moderna byggnation.

Att Trosa med omnejd just nu upplever lugnet före stormen belyste länets landshövding Ossian Sehlstedt, som engagerat sig mycket hårt i den östra länsdelens framtida planering, vid ett diskussionsmöte angående blockbildningen nyligen.

— När Gränges sålde LKAB till staten erhöi bolaget en miljard kronor i köpeskilling. Av detta har Gränges investerat 750 miljoner kronor i Oxelösund och man måste väl erkänna att det hänt en hel del i denna stad under senare år. Här kommer nu staten att investera 2 à 3 miljarder kronor i Trosaverket på Käftudden, det största byggnadsföretag som någonsin placerats i vårt län. Det måste innebära en fullständig explosion i utvecklingsynpunkt för bygden, poängterade landshövdingen.

Tydligt är alltså att man utan att överdriva verkligen kan tala om revolution i "Världens ände!"

Hans Nilsson

En gammal student berättar

Tal vid Södermanlands-Nerikes nations kamratmöte 1 maj 1967.

År 1805 var ett märkesår i vår nations historia. Då sammanslogs Södermanlands och Nerikes nationer till en. Det tycks, att man vid varje femtioårsperiods slut efter detta år kan inregistrera en märkligare händelse i nationens liv. Som en egendomlighet kan jag även notera, att vid dessa tillfällen alltid någon med namnet Essén fanns i Uppsala. Jag tar mig nu friheten att tala om dessa mina släktingar, och kan då också ge någon inblick i nationalslivet.

Min farfar, född 1784, kom till Uppsala 1804 och fanns således här vid föreningen 1805. Nationen höll då till i ett rum i domtrapphuset. Det var kostsamt att vara adlig, ty vid inskrivningen erlade en greve eller friherre 5 rdr b:o, annan frälse 4 och varje ofrälse 3 rdr.

Redan då var en viss inträdesspär, varje recentior var skyldig att undergå nationsexamen, som omfattade 8 à 9 ämnen, de vanliga skolämnena. Det ålåg honom också att flitigt opponera och respondera vid de s.k. nationskonventen, som hölls varje vecka. För övrigt vet jag mycket litet om den tidens studentliv och om min farfar. Han blev kyrkoherde i Kung Karls och Torpa församling, där han dog 1855.

Min far, född 1838, gick i Strängnäs. Den tidens gymnasister levde under knapphetens kalla stjärna. 5 stycken bodde i 2 rum, bredvid en skrub, som både var kök och bostad för en trotjänarinna, med hemifrån. Frukost var alltid sill och potatis, kvällsmat vattgröt. Med hemifrån hade de förning, salt och rökt kött, fläsk, paltbröd, potatis m. m. avsett för middagsmålet. I början på terminen fick de ofta besök av kamrater, som ville smaka på matsäcken, så under terminens senare del var ej mycket kvar till middagarna. 1857 tog han avgångsexamen från läroverket. Sedan reste abiturienterna till Uppsala för att där avlägga studentexamen. Kvarvarande kamrater följde dem till Vargholmen, där de avfestades med färdknäpp. Genomskakade i skrangliga trillor kom de på kvällen till Kvarnbo, mottogs där av äldre kamrater, som gav dem ett blött mottagande och kanske ock lånade pengar av dem. Så installerades de. Det blev skrivningar. Ansågs resultatet för någon vara svagt, lades dennes skrivning i en lår, kallad sumpen. Det berättas att en

gång låg en Haij och en Wahlfisk, bägge sörmänningar i sumpen. Hade examinanden klarat skrivningen, kom några dar senare kursor Bergholm och kallade till examen. "Vi är mycket facila i år," var hans stående uttryck.

1855 flyttade nationen in i gamla Obs på Svartbäcksgatan, där den stannade 10 år. Sedan till en våning 2 trappor upp i nuvarande Lundequistiska bokhandeln ovanpå gamla Taddis, där den stannade till 1897. 1844 började den skaffa en instrumentsamling, köpte då 2 valthorn. Det fanns också andra instrument, ty så här lyder en räkning från 29 mars 1846, gemensam för klubb- och musikkassan:

En halvbutelj Carolina	0,36
Nytt klarinettmunstycke	3,12

Tiden präglades av ett rik musikliv. Varje vecka soaréer med sång och musik, ofta å studentlokalen Scylla. Till och med beställningarna sjöngs: Ge oss sexa, ge oss sexa, just på stunden nu.

Min far skrevs in 1857. Nationen hade då 95 medlemmar. Han var sångare och pianist, trivdes som fisken i vattnet, men av ekonomiska skäl måste han redan efter ett år lämna Uppsala. Ändå var han alltid den gamle studenten, deltog i nationens stora kamratmöten, senast vid hundraårsjubileet 1905. Det glädde honom mycket, att åtminstone en av hans söner blev akademisk medborgare.

Nu skjuter jag in några rader ur ett brev, skrivet 1872. Det är en moder som hyser bekymmer för det farliga Uppsala, men också en viss stolthet över att sonen får komma dit. "Lever nu i förhoppning på min gosse, ack att jag fick glädje av honom. Man vet så litet, när gossarna kommer till det förgiftade Uppsala, det är som kastade man ut dem på det villande hav. Otaligt många sjunka, en och annan når den räddande stranden. Himmelens fader, måtte min gosse nå den. Jag vågar ej tänka på motsatsen. Men Victor är så lätt, så road av sällskap, och det är så farligt. Men Victor vill gärna hålla sig uppe, så jag tror ej han sölar ned sig."

1897 närma vi oss sekelskiftet. Då flyttar nationen in i sin nya, ståtliga byggnad. Det blev en verklig fest under förste kurator, R. Sernanders ledning. Andre kurator var A. Möller, innehavare av Björnståhls stipendium, för underofficers, högst fänriks son från Södermanland, som beflitar sig om studierna i orientaliska språk, o.s.v. Någon examen tog han ej, men skötte bygget så bra, att han strax efteråt blev kamrer vid Österåsens sanatorium. Byggnaden räckte väl till för nationens 128 medlemmar. När jag 1899 skrevs in, var antalet 132. Blev snart bekant med alla dess medlemmar, utom med den enda studentskan. Jag trivdes. Verkade dock som nationen förtagit sig vid invigningsfestligheterna och nu befann sig i en vågdal. Men ett par år senare återupplivades hornboskapen av energiknippet M. Sjölander. Banden knöts med Nylands nation i Helsingfors. Vi blev en "stolt" nation.

1950 är nästa märkesår, då antalet medlemmar översteg 500. Och år 1950 skrevs den fjärde Essén, min son, in. Och den stora byggenskapen började

under J. Samzelius ledning. 1956 köptes Edlundska gården, 1960 togs första spadtaget för studentbostäderna i Triangeln.

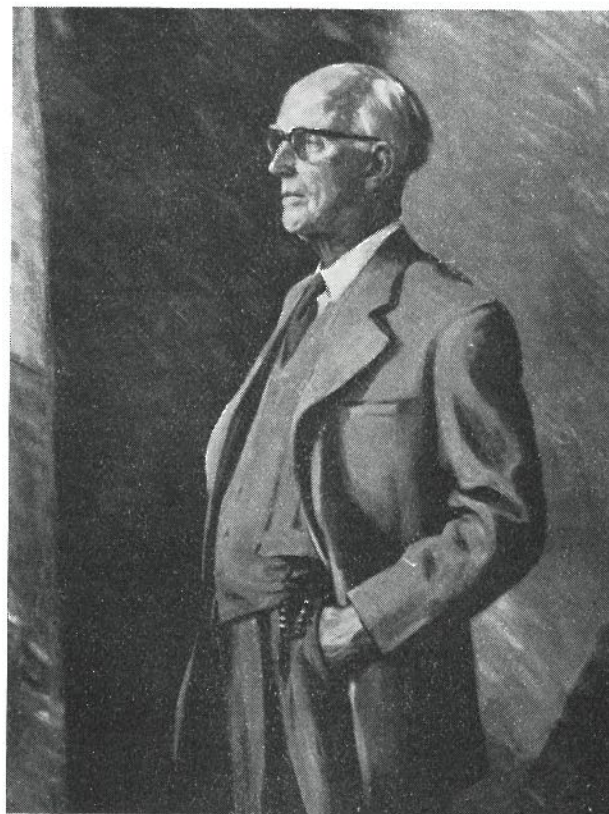
På min tid, vid sekelskiftet räknades det som en heder att få studera. Men det skedde oftast med ekonomiska svårigheter och åtföljande skuldsättning. Studiehjälp från staten gick ej att få. Stort nog om man, som jag, snart fick ett Melanderhjems stipendium på 75 kronor om året. Men studentmössan var en hederssymbol, ett tecken på "vetande, hut och hyfsning", för att citera vår landsman C. Cederblad. Bar man mössan, var man alltid välsedd och välkommen.

Nationen ger ej på samma sätt som under min studietid känslan av att vi där har ett hem. Men i stället ger den bostad åt över 500 studenter, mot 3 på min tid. Och jag tror, att alla får större utbyte av den genom det 1965 inköpta Stavenowska huset, och att nationen många år framåt skall vara till stöd och hjälp för den stora skara ungdomar, som i allt större skala samlas här från hembygden.

K. Matts Essén

JONAS L:SON SAMZELIUS

1886–1967

Oljemålning av konstnären Carl Gunne, avtäckta på 70-årsdagen 9.11.1956 och bekostad av Uppsala Studentkår, Stiftelsen Studentstaden och Uppsala Universitet

Jonas och Carolina

Den 2 februari 1918 trädde Jonas L:son Samzelius i Uppsala universitetsbiblioteks tjänst som e.o. amanuens. Han hade då i huvudsak fullbordat sina akademiska studier och avlade på hösten samma år filosofie licentiatexamen i litteraturhistoria. Efter några års tjänstgöring som amanuens inom olika avdelningar utnämndes han år 1925 till andre bibliotekarie och tjänstgjorde under en lång följd av år inom bibliotekets handskriftsavdelning. På grund av de särskilt ogynnsamma befodringsförhållandena vid biblioteket kunde han först år 1946 erhålla tjänsten som förste bibliotekarie och chef för handskrifts-avdelningen. Samma år 1946 disputerade Samzelius för filosofie doktorsgrad. Det måste betecknas som en utmärkt intellektuell prestation att jämsides med intensivt och mångsidigt administrativt arbete författa en vetenskaplig avhandling och sextioårig erövra den akademiska lagern. Samzelius avgick med pension år 1952.

Som biblioteksman visade Samzelius tidigt en utpräglat praktisk och administrativ inriktning. Under sina första tjänsteår publicerade han en rad uppsatser i biblioteksadministrativa ämnen, kännetecknade av klarsynt analys av centrala problem och framåtsyftande praktiska uppslag. År 1921 framlade han sålunda ett organisationsförslag, publicerat i den danska bibliotekstidskriften *Bogens Verden*, rörande de vetenskapliga bibliotekens inköp av utländsk litteratur. För att underlätta urvalet av utländsk litteratur tänkte han sig ett system av ömsesidigt utbyte av desideratakataloger, vari bibliotekari-er vid stora vetenskapliga bibliotek skulle i resonerande katalogform presentera sitt eget lands litteraturproduktion till tjänst för kollegerna i andra länder. Katalogiserings- och uppställningsproblem fångade också hans intresse. I ett föredrag i Svenska bibliotekariesamfundet, sedermera publicerat som uppsats i *Nordisk tidskrift för bok- och biblioteksväsen*, belyste han den kronologiska gruppuppställningens fördelar och rekommenderade införandet av individualsignaturer, ett system som först fyrtio år senare skulle komma att tillämpas inom Uppsala universitetsbibliotek. Med klar framtidsblick föreslog Samzelius i en längre uppsats, ingående i universitetsbibliotekets minnesskrift år 1921, att de utländska tidskrifterna inom biblioteket

skulle sammanföras i en särskild uppställning och att deras begagnande skulle underlättas genom utgivning av en tryckt periodicakatalog. I ett kortare tidskriftsinlägg diskuterade han möjligheten av att åstadkomma tryckta katalogkort för den svenska litteraturen, ett uppslag som först långt senare förverkligats.

Det var naturligt, att Samzelius i stor utsträckning skulle tagas i anspråk som rådgivare och medhjälpare till bibliotekschefen i centrala administrativa frågor. I särskild grad blev detta fallet, då Carolina Rediviva åren 1934-1945 undergick en genomgripande om- och tillbyggnad. Med stor sakkunskap, förvärvat under flera utrikes studieresor, fungerade Samzelius som bibliotekets kontaktman under de omfattande byggnadsarbetena. I en längre uppsats, ingående i festskriften *Donum Grapeanum*, redovisade han resultaten, som i hög grad förbättrat bibliotekets möjligheter att lämna service och magasinera erforderlig litteratur. Arbetsplatserna i läsesalarna ökades från 104 till 251, vartill kom 30 nya platser i särskilda forskarrum. Referensbiblioteket fördubblades och räknade efter ombyggnaden 30.000 volymer. Utrymmena i bokmagasinen växte från 30.000 till 45.000 löpmetrar, och de nyinredda magasinerna hade en för sin tid toppmodern utrustning, som avsevärt nedbringt de tidigare mycket påtagliga brandriskerna. Det står utom tvivel, att biblioteket i hög grad hade Samzelius' sakkunskap och praktiska blick att tacka för att de nyvunna utrymmena disponerats på bästa sätt.

Samzelius åtnjöt alltid stort personligt förtroende bland kolleger och arbetskamrater. Under största delen av sin aktiva tjänstetid nedlade han ett oegennyttigt och uhålligt arbete inom de vetenskapliga bibliotekens tjänstemannaorganisation på förbättrandet av bibliotekariernas löneförhållanden. Hans kapacitet på området vann ett officiellt erkännande, då han år 1942 tillkallades som sakkunnig i en utredning rörande löneställningen för tjänstemän vid arkiv, bibliotek och muséer. Under krigsårens strama ekonomiska läge kunde utredningen ej omedelbart leda till mera påtagliga förbättringar, men det lider intet tvivel, att Samzelius' strävanden på lång sikt banade vägen för den betydande utveckling, som sedan ägt rum, och att ingen svensk biblioteksman betytt så mycket som han för höjandet av bibliotekari-ekårens ekonomiska status.

Såväl vid genomförandet av stora byggnadsföretag som i andra ekonomiska och administrativa sammanhang kom Samzelius' personliga genskaper utmärkt väl till sin rätt. Med omfattande sakkunskap förenade han ett klokt omdöme, en orädd initiativkraft och en beundransvärd uthållighet, som ej gav vika trots till synes oöverstigligt motstånd från myndigheternas sida. Samzelius fann alltid utvägar att angripa problemen från nya utgångspunkter och nådde, stundom efter åratals ansträngningar, de mål han utstakat.

Sitt främsta livsverk utförde Jonas Samzelius på ett annat arbetsfält än bibliotekets. Som skapare av en rad bostadshus för studenter och den första stora studentstaden i Uppsala har han för alltid inskrivit sitt namn på

en framskjuten plats i universitetets historia. Men även som biblioteksman gjorde han viktiga insatser, och den stora ombyggnaden av Carolina Rediviva åren 1935-1945 erhöi under Jonas Samzelius' ledning en för sin tid mönster-gill och i sina huvuddrag alltjämt bestående lösning.

Gert Hornwall

Jonas och studentkåren

När Jonas Samzelius som deputerad för sin nation gjorde sitt inträde i Uppsala studentkårs direktion, inleddes en verksamhet till studenternas fromma, som saknar motstycke i kårens historia. År 1925 utsågs han till Studentkårens skattmästare, och han kvarstod i denna befattning i 22 år. Under denna tid svarade han för kontinuiteten i kårens utveckling, som han effektivt befordrade inte blott som verkställare av direktionens och andra kårorgans beslut utan också som framgångsrik initiativtagare till mycket av det, som numera utgör huvuddelen av Studentkårens uppgifter.

Uppsala Studentkår var länge väsentligen ett organ för studenternas samfälliga representativa uppgifter. Samzelius var icke främmande för dessa och höll på att de skulle fullgöras med den värdighet och stil, som härrörde av traditionsrik kultur. Han insåg emellertid klart, att kåren därjämte hade väsentliga sociala uppgifter, som nationerna icke ensamma kunde mäktas med, och hans insatser i kårens historia för att främja dessa tog sig många uttryck.

Främst bör nämnas hans framsynta arbete för byggandet av studentbostäder. På 1920-talet fanns i Uppsala blott några smärre studenthem, uppförda av stiftelser o. d. och ett ringa antal studentrum på några nationer. Den stora majoriteten av studenter hyrde privatrum runt om i staden, rum, vilkas kvalitet ej sällan var mycket låg och som på grund av det ökade studentantalet hotade att bli otillräckliga. Studentkåren ägde större delen av kv. Ubbo och där byggdes under Samzelii ledning det första studentbostadshuset i Studentkårens regi vid Övre Slottsgatan, vilket blev färdigt 1930. Det följdes 1939 av Parthenon, i sin helhet avsett för studentskor. Samzelius insåg emellertid snart, att Studentkårens egna resurser ej skulle räcka långt, vare sig ekonomiskt eller tomtmässigt. Kv. Ubbo borde sparas för mera allmänna studentbehov, som borde tillfredsställas i detta centrala läge. Han lyckades då förmå Uppsala stad och Universitetet att tillsammans med Studentkåren år 1934 bilda Stiftelsen Uppsala Studentbostäder. Han blev dess energiske ekonomidirektör och började leta efter tomter, som kunde passa och förvärvas för studentbostäder. Det första resultatet härav blev studentbostadshuset Skolgatan 45.

Det fortsatta sökandet efter mark och medel för studentbostäder mötte åtskilliga svårigheter men resulterade i att Studentstaden — efter bl. a. väntan på resultatet av en statlig utredning om studentsociala åtgärder, som föreslog statligt stöd av sådan byggnadsverksamhet — kunde börja uppföras år 1951. Härvid gav den gamla stiftelsen upphov till Stiftelsen Studentstaden, som fortsatte bostadsbyggandet. Samzelius kvarstod som ekonomidirektör och ledande själ i detta arbete ända till 1959 och deltog så länge krafterna stodo bi aktivt i stiftelsens byggnadskommittés arbete ända till 1966, sålunda praktiskt taget ända till dess hela Rackarbergsområdet blivit bebyggt och byggnadsverksamheten på det gamla Kvarngärdet kommit i gång.

Som kårens skattmästare medverkade Samzelius till att kåren vid restaureringen av rikssalen på Uppsala slott 1932 fick andel i denna för representationsändamål. Detta kunde dock endast tillfredsställa en mindre del av kårens lokalbehov och Samzelius sökte på alla sätt få lokaler för kårens mera praktiska uppgifter. Dit hörde lokaler för kårens expedition och för konviktorium samt också repetitionssal för Allmänna Sången, som kåren hade skyldighet att hålla. (Samzelius var också en tid skattmästare för denna sångförening, sedan den skilts från Studentkåren.) Arbetet för en byggnad för dessa ändamål i kv. Ubbo var långt framskridet, när det stoppades av världskriget. Med hjälp av en donation lyckades Samzelius 1937 genomföra uppförandet av Studentkårens tennishall i anslutning till gymnastikhuset, även om byggnaden på grund av motstånd från vissa idrottskretsar icke fick den storlek, som planerats och visat sig behövlig. För att främja studenternas friluftsliv kunde Samzelius för kårens räkning år 1936 förvärva Norredatorp, som på ett praktiskt sätt rustades upp för detta ändamål, och 1939 lyckades han genom ett fördelaktigt avtal med Universitetet reservera Vårdsåtra för studenternas rekreation. Efter svår förstörelse genom brand återuppfördes denna gamla gård år 1947, Samzelii sista år som **kårens skattmästare**.

De ofta svåra ekonomiska förhållanden, som studenter kunde råka i innan de statliga studiemedlen tillkommit, föranledde Samzelius att år 1930 organisera Studentkårens Kreditkassa. I 16 år verkade han som dess skattmästare. Hans erfarenhet i studentsociala frågor togs också i anspråk av statliga myndigheter. Så var han medlem av 1937 års studentsociala utredning och i många år ledamot av den därefter tillkomna garantilånenämnden.

Ända till 1937 var Studentkårens expedition inhyrd i några rum på Östgöta nation, där skattmästaren och övriga kårämbetsmän blott några timmar i veckan höllo mottagning och till hjälp endast hade en deltidsanställd kontorist. För att möjliggöra en mera omfattande intressebyråverksamhet, vederbörligen kontrollerad rumsförmedling, arbetsförmedling m. m. tillskapades under Samzelii ledning Studentkårens expedition, länge inrymd i nuvarande Juridicums byggnad vid Riddartorget. Otaliga äro de timmar

Samzelius där tillbragt under träget expeditjonsarbete och långa kvällssammanträden.

Han deltog aktivt i många av kårens andra studentsociala uppgifter och var bl. a. medlem i det 1934 bildade hälsovårdsutskottet, som bl. a. organiserade tuberkuloskontrollen och studentläkarverksamheten.

Samzelii intressen för studenter och historia fingo ett gemensamt litterärt uttryck i intressanta uppsatser om 1600- och 1700-talens studentliv och nationer, och han har en väsentlig andel i tillkomsten av verket "Uppsala-studenten genom tiderna", som utgavs vid Studentkårens 100-årsjubileum 1949.

Under mer än ett halvt sekel ägnade Samzelius en väsentlig del av sitt arbete åt studentsociala uppgifter och under nära ett kvarts sekel representerade han kontinuiteten i Uppsala Studentkår på ett sådant sätt att det kan sägas att dess historia under denna tid i väsentliga avseenden var Jonas Samzelii historia. Med framsynthet, idealitet och initiativkraft sökte han leda dess verksamhet, och med klokhet och seg energi förde han verket framåt. Det var förvisso icke alltid lätt. Ej sällan förbittrades hans arbete av osakkunnig kritik från studenter eller oförmåga hos ledande akademiker och myndigheter att inse värdet av de nya mål, han arbetade för. Han lät sig dock icke nedslås och fick i regel till sist tack vare sin saklighet, sitt utpräglade sinne för realiteter och sina idéers bärkraft, se sitt arbete krönas med framgång.

För generationer av kärfunktionärer var Jonas Samzelius ett ovärderligt stöd i deras arbete. Med beundran och tacksamhet erinra de sig de goda lärdomar han givit av sin administrativa erfarenhet, sin klokhet och sin idealitet, och högt skatta de den värmade vänskap, han lät dem känna, som fått förmånen att samarbeta med honom.

Uppsala Studentkår har aldrig haft någon, som med större trohet, större mångsidighet och större framgång ägnat sig åt dess medlemmars bästa.

Gunnar von Bahr

Jonas och nationen

Jonas Samzelius var väl känd och uppskattad av generationer studenter i vår nation. Under en lång följd av år arbetade han i dess tjänst, få ha som han utträttat så mycket för den. Alla dess medlemmar kände han eller åtminstone kände han till dem. Vid möte med äldre landsmän var ofta första frågan: "Hur står det till med Jonas?" Nästan alla nationens ämbeten hade han beklätt, utom — egendomligt nog — andra kuratelet. I fem år var han bibliotekarie, en termin förste kurator och i 35 år skattmästare.

Vid tiden omkring 1930 var den ekonomiska situationen ganska svår för studenterna. Ingen studiehjälp från staten, det var ej lätt att få lån på privat väg. Jonas satte sig i förbindelse med Södermanlands Läns sparbanksfond och Örebro sparbank. Nationens studielånefond inrättades. Genom den kunde många studenter få sin ekonomi ordnad på hyggliga villkor. Han arbetade också för bättre studentbostäder. För vår del blev resultatet Arkadien, invigd 1937, med plats för ungefär 70 studenter. Under många år underhandlade han vidare med stat och kommun för studentbostäderna i Triangeln, som blev färdiga 1960. Då hade han dock avgått som skattmästare. Under hans tid som sådan blev nationen genom köp i september 1927 och sen 1956 ägare till större delen av kvarteret Rosendal, som den nu helt äger.

Det var lätt att samarbeta med honom, det erfor jag bl. a. som mångårig medlem i förvaltningsdirektionen. Hans förslag var alltid väl genomtänkta, har var alltid villig att ta upp till diskussion andras förslag. Direktionens medlemmar skolkade sällan från sammanträdena, åtminstone ej från sista punkten, som brukade vara: "Vart ska vi sen gå, på Gillet eller Gästis?" Där fortsatte diskussionerna i all gemytlighet. Allra bäst var det dock, när vi fick sluta sammanträdet som gäster i hans vackra hem en trappa upp i Brundisium.

År 1956 flyttade han till en villa, Kåbovägen 22, som donerats till nationen av dess hedersledamot Sigrid Ohlsson-Persson med det förbehållet, att familjen Samzelius fick disponera den så länge endera av dem levde. Vi blev då nära grannar. Det blev en sed, att vi bl. a. var tillsammans någon timme på julafton. Då var Jonas i sitt esse. Gick och småmyste, gladdes att i kretsen omkring sig också se barn och barnbarn.

Kanske en del yngre landsmän vid första mötet fann honom en smula sträv, men därav märktes intet, då man lärde känna honom bättre. Vi såg i honom den store idealisten, den målmedvetne arbetaren för vilken inga hinder fanns, när det gällde nationens bästa.

K. Matts Essén

Jonas och vaktmästaren

Under nästan hela min tid som Nationens vaktmästare var Jonas Samzelius min högste chef. Efter ett mer än tjuogoårigt samarbete framstod han för mig inte bara som den fasta klippan, varpå hela Nationen vilade, utan även som en stor personlighet, som man med åren bara mer och mer respekterade.

Han kunde vara ganska fordrande och i rena småärenden nonchalant på ett för vaktmästaren stundom irriterande sätt och vi hade nog våra små privata uppgörelser ibland men han var å andra sidan alltid ytterst älskvärd och förekommande på ett för honom eget och avväpnande sätt.

Hans nästan dagliga och mycket tidiga morgoninspektioner av nationsgården och nationshuset visade kanske mera än något annat, vilket levande och ousinligt intresse han hade för sin uppgift som skattmästare. Ingenting undgick hans öga — vilket vaktmästaren mer än en gång kunde ha anledning att förarga sig över.

Många landsmän erinrar sig säkert liksom jag hans mottagningar måndagar och torsdagar kl. 17.15. Det kunde dröja ganska länge, innan man fick företrädare, ty han hade alltid tid för de enskilda landsmännen och deras problem. Många gånger fick jag i uppdrag att kalla upp till honom landsmän, som inte riktigt hade skött sina ekonomiska åtaganden gentemot Nationen. De flesta syndarna bävade nog inför mötet med skattmästaren och väntade sig en rejäl omgång. Men efteråt kunde de komma och berätta, hur vänligt han hade bemött dem och hur förstående han hade tagit del av deras svårigheter.

Jonas Samzelius största intresse under min tid var säkerligen studentbostadsfrågan. Aldrig skall jag glömma hur lycklig han var, när Arkadien stod färdigt år 1937. Med stolthet framhöll han då också Nationens rangplats i staden beträffande studentbostäder. Men det var inte bara de aktiva landsmännen han tänkte på. Veteranföreningen omhuldade han ömt. Dess årskrift "Majhälsningen" skulle landsmännen i förskingringen alltid ha sig tillhanda före sista april för att därmed kunna följa nationslivet under året.

Med tacksamhet och beundran skall jag alltid minnas hans kärleksfulla omvårdnad om Nationen.

Rudolf Edén

Jonas och vetenskapen

Att Jonas vid sidan av yrkesverksamheten och de mångahanda uppdragen inom studentkår och nation också kunde finna tid för lärda mödor är förvisso märkligt. Visserligen hade han en nästan otrolig arbetskapacitet och en ovanlig förmåga att samtidigt syssla med flera krävande uppgifter och problem. Han kunde därtill som få konsten att sätta andra i arbete för egna syftemål. Men detta räcker inte som förklaring. Med åren blev det allt mera uppenbart att hans insats som vetenskaplig forskare och initiativtagare var ett naturligt uttryck för hans egen rika personlighet och dess innersta behov. I grund och botten var han en humanist av den gamla stammen. Men han hade också en vaken blick för vad som rörde sig i tiden och han vidgade oupphörligt sitt kunskapsområde.

Sifferkarl var Jonas egentligen inte och bokföringsgöromålen tedde sig nog alltid för honom som ett nödvändigt ont. Att han med tiden i allt större utsträckning kunde överlåta dem åt andra beredde honom en stor lättnad. Hans trogna maka, den kloka och mångkunniga Maja, kom därvidlag att spela en stor och ständigt växande roll. Utan tvivel är det främst hennes förtjänst att Jonas också i trängda lägen kunde få tid över för vetenskapen.

Jonas första tryckta skrift, **De olika versionerna av Tegnér's Svea** (1913), stod i direkt samband med licentiatstudierna i litteraturhistoria. I hans senare produktion har dessa emellertid inte efterlämnat särskilt djupa spår. Nämnas kan dock uppsatserna **En omtvistad Lidnerbiografi** (1921) samt **Den moderna vitterhetens introduktion i Uppsala universitetsbibliotek. Några anteckningar till belysning av Jacob Fredrik Neikers litterära kosmopolitism** (1927), den sista jämväl vittnande om biblioteksmannens intresseinriktning och om en begynnande dragning åt det lärdomshistoriska studiet.

Under sin första tid på Carolina skrev Jonas bl. a. en rad framsynta och uppslagsrika artiklar i biblioteksfrågor. Dessa har här redan behandlats av en mera sakkunnig penna (s. 36), som också berört Jonas' resultatrika arbete för bibliotekets utveckling, för vilken han själv ingående redogjorde i uppsatsen **Om- och tillbyggnaden av Carolina Rediviva åren 1934—1945** (1945).

I Jonas' senare författarskap finner man utan svårighet två huvudsträngar.

Den ena utgår från hans starka engagemang i studenternas sociala förhållanden och hans intensiva verksamhet inom nationen och kåren. Redan 1925, i Ergos andra årgång, skrev han om **Studenten och våra bibliotek** och 1930 följde i nationens Majhälsning en artikel om **Studiekostnader och studielån**, närmast föranledd av inrättandet av Nationens studielånefond året innan. Därefter träder byggnadsfrågorna i förgrunden. Dessa behandlade han ur nationens synpunkt i en lång serie artiklar i dess Majhälsning (årgångarna 1937, 1938, 1940, 1950, 1955, 1956 och 1957; jfr även inläggen 1929, s. 3—8, och 1930, s. 13—16, i avsnittet Från vår till vår). I dessa artiklar diskuterar Jonas emellertid inte bara de aktuella problemen, han blickar även bakåt i tiden. De innehåller sålunda viktiga bidrag till nationens historia, t. ex. rörande den år 1817 stiftade byggnadskassan och nationshusets tillkomst samt rörande de vid olika tidpunkter förvärvade gårdarna i kvarteret Rosendal och deras äldre bebyggelse. Ur studentkårens synpunkt kan här erinras om dess länge verksamma byggnadskommittés betänkande 1936 med titeln **Uppsala studentkårs byggnadsfråga**. Som kommitténs ordförande kunde Jonas trycka sin personliga prägel på detta viktiga aktstycke; dess på en gång vidsynta orientering i nuet och fasta förankring i det förgångna kan säkerligen främst skrivas honom till godo.

Redan på 20-talet hade Jonas emellertid också inlett ett mera djupgående studium av de uppsaliensiska studentnationerna och deras eventuella samband med de äldsta medeltida universitetens organisationsformer. För detta studium hade Jonas bl. a. genom sina goda språkkunskaper goda förutsättningar och det stimulerades i hög grad av de många resor till gamla lärosäten på kontinenten och i England, som han under årens lopp kunde företaga. År 1939 publicerade han i nationens Majhälsning en uppsats med titeln **Ett rektorsprogram från 1629. Den första uppgiften om nationer och nationsinspektorer i Uppsala**, med vilken han öppnade en ny och givande diskussion om nationsinstitutionens ålder. I tre stora uppsatser utvecklade han sedan med imponerande sakkunskap och många självständiga synpunkter det intrikata ämnet. Först kom **De upsaliensiska studentnationernas föregångare** i nationens Majhälsning 1947 (med utförlig bibliografi). I **Uppsala-studenten genom tiderna**, utgiven 1950 i samband med studentkårens hundraårsjubileum, skrev han så ett långt inledande avsnitt om **Studentliv och nationer under 1600- och 1700-tal**. Slutligen publicerade han till nationens kamratmöte 1952 — vilket utformade sig till ett i tiden något godtyckligt placerat 300-årsjubileum — uppsatsen **Om den svenska nationsinrättningens tillkomst och karaktär samt om Södermanlands och Nerikes landskap och societeter 1648—1667** (Majh. 1952). Dessa välskrivna studier erbjuder den som vill orientera sig i problematiken kring de svenska studentnationernas äldsta historia både pålitlig och anmärkningsvärt rikhaltig information. Fortfarande ges det näppeligen någon bättre introduktion i ämnet, låt vara att detta ännu är långtifrån uttömt.

Sitt levande intresse för svensk lärdoms historia hade Jonas redan tidigare demonstrerat — och på ett för honom mycket karakteristiskt sätt. Det var nämligen, som alla initierade torde veta, främst genom hans fleråriga och energiska förarbete som den på en frikostig donation grundade lärostolen i idé- och lärdoms historia vid Uppsala universitet kunde upprättas år 1931. För denna behjärtade insats, som vore värd sitt eget kapitel, är inte bara universitetet utan hela landets kulturliv honom stor tack skyldig.

Som exempel på hur Jonas verkade för att skapa bättre villkor för be- tryckt humanistisk forskning må här också nämnas — det torde nämligen vara ganska okänt — att det var på hans förslag och bestämda inrådan som donator formulerade bestämmelserna för Hilda Kumlins stipendiefond, en av de största som under detta sekel kommit universitetet till handa. Avkast- ningen skulle gå till resestipendier för "docenter i språkvetenskapliga ämnen". Jonas var själv ingen språkvetenskapsman men han visste var behoven fanns!

Den andra huvudsträngen i Jonas' forskning och vetenskapliga produktion utgår från Kumla och Närke och den tvinnades allt starkare av hans med åren djupnande hembygdskänsla. Hit hör tre tidiga bidrag av mindre format men på ett märkligt sätt vittnade om att vad som under hans sista levnadsår nästan helt uppfyllde honom redan i ungdomen hade slagit rot i hans sinne. Jag syftar på uppsatserna **En smedssläkt från Närke** (1915), **Några under Örebro faktori lydande gevärsmeders stämplat** (1918) och **Lekebacken och Lundsbacken. Ett kultcentrum i Kumla socken** (1923). I den sista rör han sig på hembyns och födelsegårdens mark.

Fortsättningen lät vänta på sig, förklarligt nog — Jonas hade andra järn i elden. Men när den kom hade den nästan explosiv kraft. År 1946 disputerade Jonas — snart 60-årig — med avhandlingen **Kumla kyrkas räkenskapsbok 1421—1590 med inledande studier utgiven**. Självfallet hade förberedelserna varit långa och mödosamma men de hade skett mycket tyst och förvånningen var stor på många håll. Ämnet var annars nästan givet på förhand: hem- socknens gamla "kyrkokladd", landets sannolikt förnämsta handskrift i sitt slag, sedan länge i universitetsbibliotekets ägo. Resultatet blev en mönster- gill edition, utförd efter strängt diplomatariska principer. Men Jonas stannade inte vid detta, som för honom i egenskap av handskriftsexpert närmast var ett hantverk. Den gamla räkenskapsboken är enastående genom sitt rika innehåll av saklig information rörande kyrkans och socknens liv under sen- medeltid och reformationstid. Detta material tog Jonas väl till vara. Till sin handskriftsutgåva fogade han en utförlig inledning, där — för att tala med en av hans recensenter — "alla upptänkliga sidor av den historiska verklig- het, som räkenskapsboken återspeglar eller snuddar vid, få en genomgående intresserad, att icke säga entusiastisk, ofta påfallande energisk behandling, varvid en myckenhet både tryckt och otryckt källmaterial utnyttjats och delvis framdragits" (Olof Svenonius i *Kyrkohist. årsskr.* 1947, s. 391). Jonas

presenterar sålunda en mycket fyllig "series pastorum" — ett viktigt bidrag till stiftets nya, under utgivning varande herdaminne —, han belyser ingående den kyrkliga medelsförvaltningen i en rad kapitel om tionde, godsinnhav, lånerörelse m. m., han låter på ett fantasieggande sätt den rikspolitiska aspekten framträda i samband med behandlingen av kyrkans utgifter och subsidier, mycket annat att förtiga. I anslutning härtill publicerade han också åtskilliga historiskt värdefulla bilagor, bl. a. sju avlatsbrev, som rör Kumla, ur vilka han utvann överraskande upplysningar.

Otvivelaktigt tog Jonas stora risker, då han byggde upp sin avhandling på detta sätt. De rikt varierande forskningsuppgifter, som han därigenom uppställde, krävde för sin lösning — kunde man tycka — insatser av flera specialister med olika vetenskaplig utrustning. Men hans djärva satsning lyckades. Med hänsyn tagen till bokens rika innehåll måste man säga att misstagen är få och små.

I ett av inledningskapitlen hade Jonas försett Kumla med ett särskilt lokal- helgon, **S:t Tyrgils**. Till detta ämne återkom han ett par år senare i stiftets årsbok *Till hembygden* (1949). I ett annat kapitel hade han gett bidrag till kunskapen om bebyggelseutvecklingen i Kumla och Hallsberg. Detta tema utvecklade han snart vidare i en fyndig uppsats med titeln **Ur Kumlabygdens fornhistoria** (Från bergslag och bondebygd 1950). Vid denna tid hade han emellertid också sökt sig till senare perioder i hembygdens historia. Detta framgår bl. a. av tre utmärkta bidrag till minnesskriften *Kumla Sparbank 1848—1948: Kumla för hundra år sedan. — Kumla kyrkas lånerörelse 1420—1832. — Kring Kumla sockenmagasin 1757—1861. Dessa samlades även i ett samtidigt utgivet särtryck med titeln *Tre bidrag till Kumla sockens historia*.*

Att Jonas kunde hinna med allt detta ter sig nu som då obegripligt. Han hade ju fortfarande utom tjänsten på Carolina sina fritidsuppgifter kvar. Och dem försummade han sannerligen inte heller. Man kan bara erinra om att det var under just dessa år som Studentstaden planlades och byggdes. Men lavinen hade kommit i rörelse och Kumlabygden trängde sig obevekligt in i Jonas' föreställningsvärld.

En starkt bidragande orsak härtill var säkerligen att Jonas vid 40-talets mitt med hjälp av den under kriget startade statliga arkivarbetarorganisa- tionen hade lyckats få i gång ännu ett stort företag, som syftade till en praktiskt taget fullständig genomgång och excerpering av det i olika arkiv förvarade historiska källmaterialet rörande Kumlabygden. Detta företag, vari tidvis ända upp till åtta arkivarbetare medverkat, är ännu inte helt fullbordat. Dess plan har också efterhand utvidgats, så att det insamlade materialet nuemra till större delen föreligger registrerat och på olika sätt bearbetat till tjänst för kommande forskning. Det historiska Kumlaarkiv, som därmed upprättats, torde sakna motstycke i hela landet.

Mot 40-talets slut mögnade i Jonas' rastlösa hjärna en tanke, som han

förmodligen länge hade närt. Han ville få till stånd en brett upplagd skildring av hembygdens historia under medverkan av fackmän på olika områden. Det skulle alltså bli något annat och mer än en vanlig, populärt hållen hembygdsbok. Men för detta krävdes pengar. Jonas' försiktiga sonderingar i Kumla visade emellertid att det fanns intresse för saken och i april 1950 gick han till aktion. Då kallades en lång rad representanter för olika organ inom Kumla stad och landskommun till ett diskussionsmöte, som samtidigt blev konstituerande sammanträde för Kommittén för Kumlabygdens historia. Om detta möte, som av omständigheternas makt kom att förläggas till Frälsningasarméns lokal, har kommitténs sekreterare, kanslichef Tage Tapper i Kumla, i brev (febr. 1968) gett en livfull rapport, som jag här tillåter mig att citera.

"Jonas hade i förväg talat med Axelman, kommunalborgmästaren, och sammanträdet ägde rum omedelbart efter det att stadsfullmäktige sammanträtt. Lokalen i stadshuset, där fullmäktig sammanträdde, blev för trång, ty utöver fullmäktige från staden kom även landskommunens kommunalnämnd tillstådes och likaså en del representanter för skoindustrin, stenindustrin, hembygdsföreningen och församlingen. Det blev ett frälsningsmöte med Jonas på podiet talande sig varm för Kumlabygdens historia, som man då trodde skulle bli en bok — med tonvikt på en — och färdig om ett eller ett par år. Han berättade om allt det material, som de statliga arkivarbetarna utan kostnad för bygden skaffat fram, och vi som var med imponerades av allt vi fick till skänks som manna från himlen. Han knöt an till olika perioder i socknens historia på ett sätt som gjorde att alla fick klart för sig att just Jonas och ingen annan var den rätte mannen att lyfta fram Kumla i ljuset och ge socknen dess med rätta tillkommande hedersplats i Sveriges ärorika historia. Att det skulle svälla ut och bli sex eller sju band och kosta flera hundra tusen kronor var det då ingen som hade den minsta tanke på. Alla var med på noterna."

Så föddes **Kumlabygden**. I fortsättningen gick det naturligtvis inte alltid lika lätt. Som redaktör mötte Jonas flera hinder på sin väg men han övervann dem alla, så länge krafterna stod honom bi. Mycket glädde det honom att de medarbetare, som han efter mycken övertalning kunde förvärva, nästan alla var närkingar eller sörmlänningar. Jag blev själv en av dem.

I mitten på 50-talet var jag en gång ombedd att deltaga i ett av kommitténs sammanträden. Arbetet hade då ännu inte kommit fullt i gång och ett av ärendena gällde villkoren för tre yngre forskares medverkan som författare i verkets senare delar. Enligt Jonas' plan skulle deras licentiatavhandlingar utformas så att de kunde ingå i eller läggas till grund för vederbörandes avsnitt. Kommittén beslöt att årligt pekuniärt bidrag, motsvarande doktorandstipendium, skulle utgå till dessa medarbetare, så länge deras arbete på licentiatavhandlingarna pågick. Detta må nämnas som exempel på hur generöst man från kumlahåll kunde möta Jonas' propäer till företagets framgång.

Tre band av verket hann Jonas se i färdigt skick. I förordet till det sista av dessa nödgades han konstatera att skildringen av Kumlabygdens forntid, som man från början hade tänkt sig skulle kunna rymmas i det första bandet, hade växt ut till minst tredubbelt omfång (jfr artiklar av Harald Rydberg och Pär Hansson i Majh. 1962 resp. 1967). Och på liknande sätt såg det ut att gå med fortsättningen, allt efter som linjerna klarnade. Men Jonas tvekade aldrig om slutmålet, även om det stundom tycktes försvinna i fjärran.

Ledningen av arbetet blev emellertid av olika skäl mera betungande än någon kunde ha föreställt sig. Materialsamlandet, som Jonas aldrig ville släppa, tog också sin rundliga tid. Och åren började ta ut sin rätt. När Jonas närmade sig de åttio, märkte han att minnet höll på att svika honom och att arbetsförmågan sjönk oroväckande. Fastän han aldrig öppet medgav det, var det tydligt att han upplevde denna situation som djupt tragisk. Han skulle aldrig själv få se verket avslutat. De stora och viktiga partier, som han för egen del åtagit sig och med sådan grundlighet förberett, skulle förbli oskrivna.

Visserligen hade Jonas för Kumla Julblad vid sidan av redaktörskapet skrivit några uppsatser, som stod i intimt samband med arbetet på **Kumlabygden**, men de var inte utformade så att de kan direkt ingå i detta verk. Han behandlade sålunda två egenartade namn på gränsmärken i Kumlabygden. Det ena gav han själv en övertygande tolkning (**Barnbrännestenerna. Ett bidrag till kännedom om forntida folkliv i Närke**. 1953). Rörande det andra lade han fram två klagörande utredningar, på vilka sedan en annan forskare grundade ett rätt sannolikt tolkningsförslag (**Femti huvud. Gränsstenen med det gåtfulla namnet**. 1954, 1955 och (Nore Tenow) 1956). Han skrev också om **Kumlapräster från bygden** (1956). Sitt sista tryckta arbete ägnade han **Förfäderna och deras gård i Norrgården i Hjortsberga, Kumla** (1963 och 1964; särtryck med tillägg och rättelser 1965). Det var en ingående skildring av fädernegårdens öden genom tiderna, grundad på ett inträngande studium av allt relevant material. Därmed var ringen sluten.

Sitt sista stora verk fick Jonas lämna åt andra att fullborda. Med **Kumlabygden** har han likväl rest sig ännu ett minnesmärke, som länge skall bringa i erinran, vad han i osjälviskt nit uträttade.

Lars Hellberg

In memoriam

Jag lärde inte känna ROLF SOHLMAN förrän jag våren 1950 hade fått hand om en central serviceavdelning inom Utrikesdepartementet. För mig var det lärorika år, givande inte minst genom det breda galleri av svenska och utländska beskickningschefer som oavbrutet passerade revy. När jag tänker tillbaka på dessa år så är det icke någon som så omedelbart som Rolf Sohlman fånglade genom sin generösa och entusiastiska personlighet, på ett befriande sätt fri från alla choser. Redan i början av vår bekantskap gjorde vi upp att vi skulle träffa samman någon sommar dag nere i Södermanlands södra skärgård. Vi hade nämligen konstaterat att vi båda var "sommarsörmlänningar", han på den vackra Bedarön med vid havsutsikt över fjärdar och Danziger gatt. Under långa tider var av naturliga skäl detta trivsamma sommarhem makarna Sohlmans fasta punkt här hemma i Sverige. Med deras otroliga gästfrihet blev under vackra sommarkvarnar denna leende sörmäländska idyll en mötesplats för diplomater från öst och väst, vänner och kolleger. Jag kommer bl. a. ihåg en gemensam motorbåtsfärd tillsammans med dåvarande ryske ambassadören då värden pekade ut några kobbar utåt havsbandet med ryska krigsminnen från den stora ofreden — vilket naturligtvis ledde till en del reflektioner över historiens föränderlighet. Från samma tur kommer jag ihåg hur jag fick dirigera kursen in mot en skyddad vik av Mysingen — närmare min egen ö — och peka ut de ärevärdiga lindar, som ännu beskuggar en gammal knuttimrad gård, där en gång Samuel Hedborn inspirerades till sin betagande **Vaggvisa**, en ömsint hyllning till den sörmäländska naturen: "Ute blåser sommarvind, göken gal i högan lind". Så kom genom en tillfällighet mörkt och ljusst i denna vrå av vårt land att ställas mot vartannat och kvällen hedersgäst verkade road av Rolf Sohlmans kommentarer.

Sohlmans föräldrahem i Karlskoga hade starka internationella kontakter — pappa Ragnar hade ju vid helt unga år vid Alfred Nobels död funnit sig vara av honom insatt som testamentsexekutor. Detta bidrog, enligt vad Rolf Sohlman en gång berättade för mig, att rikta hans håg mot internationella studier. Som örebrostudent var det naturligt för honom att i Uppsala söka sig till Södermanlands-Nerikes nation. Säkert stärktes han i beslutet

av de många lyckliga barndoms- och ungdomssomrar på den ö vid Södertörns sydspets där familjen varit bofast ända sedan 1879. Efter en snabb fil.kand.-examen med samhällsvetenskaplig betoning kom han till Paris, där han 1927 kompletterade studierna vid det ansedda Institut des hautes études internationales. Och sedan tog han steget in i UD som attaché. Den diplomatiska karriären förde honom från attachégraden och vidare till en rad europeiska huvudstäder: Riga, London och så Rom, där den unge sekretären redan kom att mitt i den diplomatiska rutinen göra en svensk kulturfrämjande insats, vars bakgrund knappast tidigare var allmänt bekant. Hans tjänstgöring i Rom pågick från 1934 till 1938. Det var de åren som Mussolini satte igång angreppet mot Abessinien, vilket efter hand som bekant ledde till det gamla rikets underkuvande — för någon tid. Den italienske diktatorn krävde emellertid att hans monark i protokollära sammanhang skulle tituleras även "kejsaren av Abessinien". Till de nationer som vägrade hörde Sverige och följaktligen kunde inte envoyén af Wirsén 1937 erhålla agremang utan det blev Sohlman som kom att som chargé d'affaires leda beskickningens arbete. Han kom så att göra en viktig insats för det svenska kulturarbetet i Rom vid tillkomsten av Svenska institutet, som redan under ett par årtionden har fyllt en stor uppgift för inte minst arkeologer och arkitekter. Han hade uppsnappat att Mussolini för att öka det italienska "imperiets" prestige utan kostnad ämnade dela ut tomter i Rom till utländska kulturinstitutioner. På eget ansvar och med obestridd djärvhet framförde han till italienarna att man från svenskt håll vore intresserad för dessa planer. När emellertid UD meddelade att svårigheten att få anslag till byggandet av ett institut omöjliggjorde ett avtal, tog den unge diplomaten kontakt med de privata finanskällor, framförallt Marcus Wallenberg, som sedan genom sina bidrag förverkligade institutets idé.

Det vemodsfyllda meddelandet om Rolf Sohlmans bortgång i Paris framkallade i pressen många uttryck för sympati och uppskattning. Den främste företrädaren för utrikesförvaltningen, Torsten Nilsson, underströk hans stora betydelse och hans centrala ställning inom vår diplomati. När efterkrigstidens utrikeshistoria en gång skall skrivas kommer problemställningarna kring de svensk-sovjetiska förbindelserna att inta ett centralt rum och inte minst i det avsnittet kommer med all säkerhet Rolf Sohlman att tecknas som en högst betydelsefull personlighet, knuten till en markant och positiv insats. Mycket av källmaterialet är på denna punkt ännu otillgänglig och skribenten saknar f. ö. kompetens att fördjupa sig i detta problemkomplex.

I vad som redan sagts om den bortgångne är det emellertid ett drag som borde framhållas starkare även i detta sammanhang, nämligen Sohlmans starka kulturella intresse och hans oavbrutna aktivitet för de internationella kulturförbindelserna. Det var för honom inte ett rutinproblem bland många andra, det var en central fråga med självständig betydelse. Om man lite

närmare följer Sohlmans karriär så kan man — som jag redan antytt — konstatera initiativ inom dessa fält i snart sagt alla de länder dit hans ämbetsbana förde honom. Under den långa Moskvatiden, 1947—1964, kom detta intresse att nära nog bli av epokgörande betydelse för de båda ländernas kulturrelationer.

Han talade flera gånger med mig om de avgörande intryck han hade fått under sin första sejour i tjugotalets franska huvudstad med dess sjudande intellektuella liv. Det var med stor förväntan han mot slutet av sin aktiva tid efter ett kort mellanspel i Köpenhamn såg sig förflyttad åter till seinestaden. Jag träffade honom sista gången på nobelfesten 1965, då den av honom mycket beundrade Michail Sjolochov fick motta litteraturpriset. Rolf Sohlman höll då just på att installera sig i Paris men var beredd att redan då diskutera framtiden för de många svenska kulturintressena i världsmetropolen — och på flera punkter hade han personliga och självständiga synpunkter och uppslag. I korta drag skisserade han utvecklingen och önskemål för det skandinaviska biblioteket och det svenska studenthemmet, som jag sedan gammal kände bra, för det just starkt expanderande Tessininstitutet och Svenska institutets filial. Men hans paristid blev kort och han fick inte fullfölja sina intentioner.

Det var under sina många år i Moskva som Rolf Sohlman kom att genomföra den insats som nog säkrar hans namn i historien. Det var en skiftesrik period i de ryska hävderna, som han här fick följa upp och bevaka från svensk synpunkt, ett skede, som spänner från den hårdaste stalinistiska nedisningen över till en tid av markant liberalisering. Att det var angeläget för de svenska kulturinstitutionerna att hålla en nära kontakt med sina kolleger i Sovjet stod alldeles klart för honom, och jag skall aldrig glömma den resoluta vänlighet med vilken han föreslog att den nyutnämnde riksbibliotekarien skulle göra sin sista tjänsteresa för UD till ambassaden i Sovjet. De företrädare för kulturarbetet här hemma som under årens lopp fick komma i åtnjutande av den stora sakkunskapen men också av den nästan legendariska gästfriheten i makarna Sohlmans vackra och trivsamma hem i ambassadhuset var legio. Universitets-, högskole- och teaterfolk, arkiv- och museimän, författare, konstnärer — många andra att förtiga — kan vittna om vad det betydde att hos ambassadens chef — liksom hans högt bildade maka — möta ett så positivt intresse och mina egna iakttagelser är i och för sig av ringa betydelse.

Jag kan emellertid vitsorda den klokhet och den energi med vilken han grep sig an biblioteksförbindelserna. Startläget, som jag upplevde det var kärvt. Den främmande kollega som hösten 1952 gjorde en rundvandring i Leninbiblioteket, Sovjetunionens väldiga nationalbibliotek, fick finna sig i att följas av en polisofficer och i att ingen av bibliotekspersonalen kunde tillstå att man kunde samtala annat än genom tolk. Fyra år senare besökte en rysk biblioteksdelegation Sverige som första land utanför warszawastaternas krets

och samma år, hösten 1956, kom ett svenskt svarsbesök till stånd. Såvitt vi har kunnat finna har det tidigare aldrig kommit i fråga att svenska och ryska bibliotek haft någon lånetrafik med böcker — i dag är Leninbiblioteket i varje fall Kungl. bibliotekets största utländska lånepartner. Man har haft praktikantutbyte, man har utbytt utställningar, vidgat förbindelserna och över huvud taget fått till stånd ett intensivt kollegialt samarbete. Den kanske mest avancerade landvinningen har varit då vi i Leninbiblioteket intill Kreml i mitten av 60-talet fick öppna och bygga upp en svensk informationsavdelning.

Man kan säga att dessa framryckningar endast avspeglar etapperna i den sovjetiska liberaliseringen och intensivifieringen av vårt lands internationella engagemang. Det hade emellertid aldrig kunnat genomföras på detta sätt om inte strävanden hade skötts på ett så klokt och sakkunnigt sätt av vår ambassadör. Trots att Rolf Sohlman gjort en väsentlig del av sin karriär på UD:s handelssida (han var 1940—1947 bitr. chef resp. chef för handelsavdelningen) och böckerna allra minst för Sveriges vidkommande någonsin kommer att bli en viktig handelsvara, var han passionerad bokvän och bokläsare med ett djupgående litterärt kunnande. Det är en del av bakgrunden till detta avsnitt av hans insats som internationell bokfrämjare.

En gång mötte jag Sohlman i New York, där han flera gånger tillhörde vår FN-delegation. Jag kom i samspråk med ett par diplomater från den västliga världen som ivrigt underströk vilken roll den svenske kollegan spelade här ute genom sin sakkunniga och objektiva orientering om den väldiga ryska utvecklingsprocessen.

Jag har gärna velat hörsamma nationens uppmaning att teckna ned några minnesord över en uppriktigt saknad vän och kollega. Långt borta i världen med stort ansvar mitt i ett hektiskt skeende vet jag att han höll det för en lisa att låta tankarna vila på minnen från den gamla studentstaden från Uppsala och från den sörmäländska sommaridyllen.

Uno Willers.

Den 4 mars 1968 avled f. d. kontraktsprosten GUNNAR VALL. Han var född i Årdala 1884, blev student i Nyköping 1902, prästvigdes 1907 och fick sin första ordinarie tjänst som komminister i Julita 1909.

När i grannpastoratet V. Vingåker, stiftets största, 1:a komministerturen vart ledig 1916, valdes Vall till innehavare. Blott ett par år senare stod kyrkoherdebefattningen öppen för sökande. Tre äldre, välmeriterade präster uppfördes på förslag. Merparten röstberättigade var socialdemokrater och som Vall var deras sympatisör och partivän lyckades de efter mycken agita-

tion få honom kallad till fjärde provpredikant och vid valet skaffa honom en tungt vägande röstövertikt. En deputation uppvaktade ecklesiastikministern, allt med påföljd att Vall blev utnämnd till kyrkoherde från 1:a maj 1919, i en ålder av ännu inte fyllda 35 år. Det politiskt infekterade valet väckte stor harm bland meningsmotståndare och ställde V. i en oförmånlig dager även bland ämbetsbröder. Kritiken tystnade med tiden, allteftersom man mer och mer började inse, att man inte kunde ha fått en mer nitisk och dugande församlingsherde, vad gällde såväl den andliga som sociala omvårdnaden av människorna.

Men för Valls arbetskapacitet fanns inte utrymme nog inom sockengränsen. Under många år blev han anlitad som talare av föreläsningsföreningar och nykterhetsorganisationer vida omkring. Där han uppträdde, ökades auditoriet vid varje återkommande tillfälle.

Även i det kommunala livet i Vingåker var han engagerad, bl. a. som ordf. i kommunal- och kyrkofullmäktige. Till kontraktsprost utnämndes han 1933. Efter pensioneringen 1954 bosatte sig V. med maka och dotter i Katrineholm. Han fortsatte med oförminskat intresse och flit att studera bibelkunskap, teologi och detta ämnesområde närstående litteratur. Tillsammans med några andra pensionerade ämbetsbröder — även en f. d. bankdirektör, som var gammal god vän till Vall var med — bildades en studiecirkel. Det föll sig efterhand naturligt, att vi uppdrog åt V. att hålla inledningsanförandet vid varje sammankomst, en uppgift, som beredde honom stor glädje. Även bland några vänner i Julita ledde han en liknande studiecirkel. På detta sätt fick han utlopp för sin verksamhetslust, som mattades först något år före hans död. Slutet för honom kom stilla och fridfullt. Efter två dygns vård på sjukhuset växlade om natten utan plågor hans naturliga sömn över till dödens.

I den stora och smärtsamma förlusten och sorgen, som drabbat maka och barn, deltar vi hans mångfaldiga vänner, som bevarar honom i ljus och tacksamt minne.

Herman Albringer.

F. bankdirektören INGEMAR WIDEBECK, Nyköping, avled den 20 november 1967. Han var född i Strängnäs den 11 augusti 1886 och tog studentexamen i Nyköping 1907. Då han samma år inskrevs i nationen fullföljde han en släktradition såsom landsman, i det att fadern, lektor i Strängnäs, och farfadern, domprost i Strängnäs, tidigare varit inskrivna i nationen. Från barndomshemmets Visholmen i Strängnäs medförde Ingemar Widebeck starka intryck. Den blide klassikern August Widebeck med sitt intensiva intresse

för så skilda ämnen som botanik och kommunalpolitik var en fängslande personlighet. Den reslige och respektingivande Augusta Widebeck var en handlingsmänniska, som i seklets början utövade en självtagen syssla som socialvårdare och nykterhetskampe. Än vittnar högstammiga lövträd utefter stränderna i Strängnäs om att hon t. o. m. egenhändigt ville försköna sin stads allmänna platser.

Uppsalatiden, söndersprängd av inkallelser under det första världskriget, stod alltid lika levande för Ingemar Widebeck. De juridiska studierna fick icke sällan stå tillbaka för verksamhet inom nationen och studentlivet i övrigt. Nationens andre kurator 1911 slets mellan ämbetet, studierna och de lockande spexturnéerna. Subalternställningen vid nationsexercisen på Polacksbacken skulle många år senare förbytas till exerciskommandantens. Den som haft förmånen att höra Ingemar Widebecks minnesbilder från dåtidens studentliv i nationen kan icke undgå ett visst vemod. Eller är det en chimär att dagens effektiva studenter inte står lika "nära livet"?

Underlöjtnanten vid 110, som i Bodens och Karlsborgs fästningar lämnat den unge Lundstedts och den gamle Davidssons föreläsningar åt sitt öde, fick år 1917 bevis på sina juridiska insikter. Med Reuterskiölds statsmannavetande och Wetters färiska straffrättsliga doktriner i friskt minne lämnade Ingemar Widebeck den kamratkrets, hos vilken hans hjärta dröjde kvar under hela livet. Han sökte sig till sin skolstad Nyköping, där han fullgjorde tingstjänstgöring och så småningom inträdde som bankjurist i Sörmlandsbanken. Under hela sitt liv blev han staden och Sörmland trogen. Under många år som ordförande i kyrkofullmäktige, expropriationsnämnd och skyttegille ställde han sina krafter till förfogande. När krigsåskorna dånade invid våra gränser år 1940 var han en av de första att sälla sig till hemvärnet, där han sedan under åtskilliga år som kretschef förde ett uppskattat befäl.

Intensivt verksam ända in i ålderdomen behöll Ingemar Widebeck sin starka känsla för Södermanland-Nerikes nation. Intet gladde honom så som att få komma till Uppsala och övervara högtidslandskap. Han hade ingen önskan att ondgöra sig över nationslivets förändringar. Var tid hade sin prägel. För honom var tillräckligt att uppleva den egenartade samhörighetskänsla över generationsgränserna som lever så stark inom en nation. Att det sedan beredde honom ett gement nöje att med tordönsstämma få leda nationsexercisen — i alla dess detaljer — vittnar om gosselynnat.

Såsom en av de äldsta landsmännen lämnade Ingemar Widebeck livet efter att ha fått glädjen se barn och barnbarn fullfölja nationstraditionen. Den gamla kamratkretsen var uttunnad och få är de jämnåriga som ännu minns den levnadsglade studenten. Minnet av honom skall förblekna men kvar står: Han var Din landsman.

SIGURD WALLIN föddes den 1 jan. 1882 i Floda, Södermanland. Hans far var folkskoleinspektör och sedermera föreståndare för Åsa folkhögskola i grannsocknen Sköldinge. Till Strängnäs gymnasium kom han, fast åldersskillnaden var större, två år före mig och där lärde jag känna honom, framför allt i domkyrkan. Men egentligen inte därför att vi som andra dåtida gymnaster voro ålagda att bevista tre högmässor per månad, utan därför att vi stannande kvar efter gudstjänstens slut, båda starkt intresserade av den mäktiga byggnaden och dess rika inredning, då utökad av ett stort kyrkomuseum. I vår nation inskrevs han ht 1903. Att han, att döma av Nationens porträttkatalog 1961, aldrig hugnades med något av de förtroendeuppdrag, som i den registreras, och att han först 1911 tog fil.-kanden i Uppsala får ingalunda tydas så, som att han varit lat. Tvärt om! På den tiden saknade i varje fall humanisterna en noga utstakad studieplan. Man kände sig som liber studiosus och handlade som sådan. Hade man som Sigurd ett på förhand klart fattat mål kunde man gräva sig djupt ned i huvudämnet, men sprang på föreläsningar och seminarieövningar (i den mån sådana funnos) så långt det lyste och gav välkommet utbyte. Tentamen och examen bekymrade mången föga förrän tiden var inne att bryta upp från universitetet.

Under Johnny Roosvals docenttid i Uppsala (05—14) slöt sig givetvis Wallin till honom och blev en av hans mest framstående elever. Konsthistoria var hans ämne och det studerades ej bara i böcker och museer. Ofta cyklade Johnny och hans elever ut till landsbygdens kyrkor, slott och herrgårdar, där det fanns så mycket värdefullt, föga eller endast som "kulturhistoriskt" beaktat material. Sigurd var emellertid ej en av dem, som rynkade på näsan åt sistnämnda aspekt. Det var tvärtom på det kulturhistoriska fältet han trånast plöjde och där han skulle vinna sina största skördar.

År 1913 blev han amanuens vid kungl. husgerådskammaren, 1916 vid Nordiska museet, blev 1917 fil. lic. vid Stockholms högskola, befordrades 1924 till intendent och föreståndare för högreståndsavdelningen vid samma museum. Fil. hedersdoktor i Uppsala 1932, Nationens hedersledamot 1945.

Det var svenskens liv och levnadsvanor i gångna tider, som Sigurd Wallin framför allt ville komma åt och som han i sin museala gärning så väl som i sin rika, elegant utförda produktion åskådliggjorde. Med hjälp av kyrkornas kalkmålningar belyste han medeltida förhållanden, men mest sysslade han med nyare tiden, kanske främst stormaktstiden och den gustavianska epoken. Och han rörde sig med samma säkerhet i slott och andra herresäten som i borgerliga hem. Av sistnämnda art är exempelvis hans grundliga presentation "Stadsbilden" i Strängnäs stads historia (1959).

Sigurd Wallin var livligt medveten om att nådatiden för det stora räddningsarbete, som blivit Nordiska museets huvuduppgift, snart är tilländalupen. Själv var han i yngre år ofta ute på fältet och han har organiserat många viktiga, på flera händer fördelade arbeten. Många vittnesbörd ha givits om

att han för yngre museimän blev den bäste, av alla varmt avhållne läromästaren.

Inträdet i pensionsåldern (1947) befriade honom från museimannens jåkande mångsyssleri, men innebar eljest ingen ändring i hans tillvaro. Hans behöll sitt gamla arbetsrum och fann nu bättre möjlighet att odelat ägna sig åt större publiceringsuppgifter. Att skänka oss en ny Svecia antiqua, där reproduktionerna av Dahlbergs originalskisser och andra förarbeten ge tillfällen till kontroll och korrigerig av kopparstickens innehåll, blev hans sista stora företag. Oförtrutet som vanligt ägnade han sig häråt tills han den 31 jan. 1968 bokstavligen stupade på sin post. Liemannens snabba hugg förefaller ha kommit lika oväntat, överraskande för honom själv som för hans många sörjande vänner.

Sune Lindqvist

Efter sina examina som han tog under första världskriget började SVEN BLOM år 1920 som amanuens och notarie på medicinalstyrelsens kameralbyrå. 1924 blev han syssloman vid Stockholms hospital och 1928 chef för fångvårdens arbetsdrift. Där fann han sin livsuppgift och där blev han.

När Blom övertog ansvaret för arbetsdriften vid fångvårdens anstalter sysselsattes fångarna nästan bara med att laga säckar och repa drev samt med handräkningsarbeten, t. ex. städning. Den kvalificerade utbildning, som förekom i miniatyrformat, gällde s. k. vanföreyrken, främst bokbindning, skomakeri och lappsömnad.

Redan under sin tjänstgöring i mentalsjukvården hade Blom kommit till uppfattningen att en av de främsta uppgifterna för all anstaltsvård är att bereda de omhändertagna en vettig och meningsfull sysselsättning. Den principen genomförde Blom i fångvården.

Bloms idéer mötte motstånd i många läger; inte bara från de professionellt samhällsbevarande. Men med uthållig diplomati, överlägsen organisationsförmåga och stor administrationstalang genomdrev han dem. När han gick i pension hade tillverkningsvärdet av arbetena vid fångvårdsanstalterna stigit från nästan ingenting 1928 till flera tiotal miljoner kronor om året. Och viktigare är det: många arbetsskygga intagna hade fått pröva på regelbunden arbetsrytm och många intagna utan yrkesutbildning kunde lämna anstalten med hygglig, stundom god yrkeskunskap.

Som ämbetsman hyllade Blom sin tids ideal. Han var omutlig, saklig, fordrande och mycket mån om sin självständighet. Han hade pretention på respekt för sitt byråchefsämbete.

Utanför tjänsten intresserade sig Blom främst för församlingsangelägenheter samt person- och kulturhistoria. I många år var han den drivande

kraften i Nationens avläggare Sörmland-Närkes Gille och Strengnenses. Att bila omkring med Blom på den sörmländska landsbygden var en högtid. Om varje gård kunde han berätta dess historia och de sakliga redogörelserna kryddade han då, liksom sitt tal i kamratkretsen, men en vänlig halvtorr och smått ironisk humor.

Många förunnas det inte att göra en så påtaglig och väsentlig insats som Sven Blom. Han var en ämbetsman av lite gammaldags snitt, korrekt och formell men också kunnig, kringtänkt och välvillig. Han var också en omtänksam och trofast vän.

Erik Annell

F. d. kanslichefen, jur. dr YNGWE ROMANUS STENSTRÖM, född i Hallsberg den 9 maj 1891, avled den 19 januari 1968. Efter studentexamen i Örebro inskrevs han i nationen 1912, och tog jur. kand.ex. april 1916. Efter tings-tjänstgöring anställdes han i Göteborgs drätselkammare 1918, blev sekreterare och ombudsman där 1920, stadsombudsman 1932 samt kanslichef 1945. Han utförde en betydande gärning i Göteborgs stads tjänst och ansågs vara en av vårt lands främsta förvaltningsjurister i sin generation. I Sveriges förvaltningsjuristers förening fungerade han också en period som ordförande.

Yngwe Stenström avgick från sin tjänst ett år i förväg för att mera helt kunna ägna sig åt det forskningsarbete, som han alltid sysslade med. Hans senare forskning utmynnade 1959 i en avhandling för jur. doktorsgrad "Om biskops tjänst och ämbete". Disputationen skulle väl i normala fall ha lett till docentur, men så blev ej nu fallet, eftersom respondenten var 68 år.

Yngwe Stenström hade en utpräglad intellektuell läggning, vilket inte hindrade, att han också hade sinne för andra mänskliga kvaliteter. Sålunda var han en följd av år ståthållare för uppsalajuvenalerna i Göteborg.

Sven Joh. Ohlson

Nyinskrivna landsmän

Lars Hammarberg	26/8 45	Gävle	vt 67 N
Jan-Erik Thordmark	16/6 45	Eskilstuna	vt 67 S
Rolf Granlund	28/6 45	Eskilstuna	vt 67 S
Ing-Marie Hjärre	22/7 41	Östersund	vt 67 J
Nils-Olov Swärd	17/1 47	Eskilstuna	vt 67 S
Jan-Olof Jacobson	12/11 46	Nyköping	vt 67 J
Gunnar Carlsson	10/3 46	Eskilstuna	vt 67 J
Ulf Svalling	11/4 45	Eskilstuna	vt 67 J
Marie-Louise Svalling	30/1 45	Stockholm	vt 67 S
Inger Bratt	10/2 44	Katrineholm	vt 67 N
Torbjörn Thoresson	20/5 46	Nyköping	vt 67 N
Kerstin Espling	7/7 46	Örebro	vt 67 H
Anders Andersson	12/7 45	Katrineholm	vt 67 S
Per-Gunnar Högman	11/2 46	Eskilstuna	vt 67 N
Leif Lindberg	26/8 45	Nyköping	vt 67 S
Paul Donahue	11/2 43	Washington	vt 67 H
Thomas Pagoldh	29/4 45	Eskilstuna	vt 67 J
Jan Sigurd Resberg	11/4 41	Örebro	vt 67 J
Anders Ekman	9/10 41	Stockholm	vt 67 H
Marita Armér	30/6 45	Stockholm	vt 67 N
Bo Söderlund	12/2 46	Örebro	vt 67 J
Roland Nolte	14/1 46	Eskilstuna	vt 67 S
Lars Schilow	8/9 42	Malmö	vt 67 S
Kerstin Sjölin	20/9 44	Östersund	ht 63 H
Lars Wergeni	3/3 47	Nyköping	vt 67 S
Tony Esbjörnsson	27/3 45	Eskilstuna	vt 67 J
Sverker Johansson	12/4 45	Eskilstuna	vt 67 N
Kjell Sollenborn	28/1 47	Strängnäs	vt 67 H
Magnus Helleryd	25/10 45	Örebro	vt 67 S
Leif Carlsson	20/1 45	Örebro	vt 67 S
Carl-Henrik Ström	24/10 46	Eskilstuna	vt 67 N
Lars Åhnberg	18/2 46	Eskilstuna	vt 67 S

Karin Segnestam	8/5 48	Strängnäs	vt 67 N
Kerstin Eriksson	14/2 46	Eskilstuna	vt 67 N
Anders Wångrell	10/6 46	Örebro	vt 67 S
Eva-Karin Ström	25/11 48	Örebro	vt 67 N
Margareta Kreij	24/6 48	Örebro	vt 67 H
Katarina Fridh	12/8 47	Strängnäs	vt 67 H
Ingegerd Blomstrand	28/11 46	Strängnäs	vt 67 H
Christer Pettersson	31/7 44	Nyköping	vt 67 S
Ingemar Fredriksson	10/7 45	Örebro	vt 67 T
Lennart Johansson	23/4 44	Eskilstuna	vt 67 J
Anders Nordberg	8/9 46	Jönköping	vt 67 J
Jonas Strömberg	17/11 47	Eskilstuna	vt 67 J
Gösta Sallin	18/6 47	Kiruna	vt 67 H
Thomas Niklasson	7/9 47	Örebro	vt 67 J
Per-Erik Petersson	3/7 48	Katrineholm	vt 67 J
Ulf Nordin	19/1 48	Katrineholm	vt 67 J
Eva Christina Barkman	10/6 46	Norrköping	vt 67 H
Karin Ljunggren	22/10 47	Strängnäs	vt 67 T
Håkan Jarl	3/7 47	Strängnäs	vt 67 T
Birgitta Rittner	5/7 48	Uppsala	vt 67 J
Jan Stålhammar	19/9 45	Stockholm	vt 67 J
Gustav Svensson	29/7 48	Katrineholm	vt 67 J
Ingvar Wennermark	15/7 48	Eskilstuna	vt 67 S
Mats Scollin-Borg	20/9 46	Katrineholm	vt 67 S
Mats Edenholm	8/8 48	Eskilstuna	vt 67 M
Håkan Hult	14/6 48	Eskilstuna	vt 67 S
Ulla Stenmo	21/5 42	Örebro	vt 67
Klas Fresk	3/7 46	Södertälje	vt 67 N
Eje Collinder	6/11 43	Stockholm	vt 67 N
Leif Bergkvist	22/11 48	Eskilstuna	vt 67 N
Arne Filipson	24/8 48	Eskilstuna	vt 67 N
Håkan Gustafsson	6/2 48	Eskilstuna	vt 67 S
Anders Ljung	15/3 48	Eskilstuna	vt 67 M
Maria Rankka	25/5 48	Uppsala	vt 67 S
Anders Blix	14/10 47	Eskilstuna	vt 67 S
Anders Lundström	13/1 45	Strängnäs	vt 67 S
Agneta Ekstrandh	11/9 48	Strängnäs	vt 67 H
Lars Sköld	5/8 46	Eskilstuna	vt 67 S
Johan Juhlin	18/11 46	Solbacka	vt 67 H
Göran Lindgren	25/3 48	Eskilstuna	vt 67 S
Carl-Fredrik von Plomgren	26/11 46	Solbacka	vt 67
Kurt Östberg	13/7 47	Eskilstuna	vt 67 N
Pia Laxhammar	8/7 48	Örebro	vt 67 S

Kjell Andersson	15/4 48	Södertälje	vt 67 S
Christer Carmstad	31/12 48	Södertälje	vt 67 S
Hans Gustafson	5/5 46	Örebro	vt 67 S
Charlotte von Essen	23/4 48	Uppsala	vt 67 J
Kerstin Nyström	23/12 48	Örebro	vt 67
Roland Andersson	3/5 47	Strängnäs	vt 67 N
Glenn Kjellin	30/5 46	Nyköping	vt 67 H
Per Holmgren	14/9 47	Strängnäs	vt 67
Bo Qvist	14/1 45	Eskilstuna	vt 67 S
Bo Sjöberg	25/6 47	Örebro	vt 67 S
Anna Hallgren	29/7 47	Strängnäs	vt 67 N
Ann-Charlotte Huldgtren	19/5 46	Nyköping	vt 67 S
Lille-Mor Boman	17/11 47	Nyköping	vt 67 H
Leif Petersen	10/5 42	Örebro	vt 67 N
Frederick Mungai	15/7 40	Kenya	vt 67 N
Magnus Höök	10/9 46	Katrineholm	vt 67 N
Lars Warg	5/2 46	Hallsberg	vt 67 J
Karin Lindell	22/6 48	Örebro	vt 67 S
Helena Åhgren	30/4 48	Hallsberg	vt 67 H
Agneta Leveaux	16/11 48	Eskilstuna	vt 67 H
Inger Johansson	2/4 47	Eskilstuna	vt 67 H
Jan Multan	17/4 48	Strängnäs	vt 67 J
Margareta Bengtsson	1/1 48	Katrineholm	vt 67
Lars Roglar	28/5 48	Gränna	vt 67 J
Inger Tillström	14/11 46	Eskilstuna	vt 67 S
Kerstin Karlsson	14/6 46	Eskilstuna	vt 67 H
Christina Östergren	10/2 48	Eskilstuna	vt 67 H
Marianne Ånäs	8/2 47	Eskilstuna	vt 67 S
Hans Lundholm	31/10 45	Eskilstuna	vt 67 S
Anders Broström	23/12 46	Eskilstuna	vt 67 S
Ulf Nilsson	4/11 45	Stockholm	vt 67 H
Per-Arne Hellström	14/12 46	Örebro	vt 67 J
Gunnar Thorn	10/11 45	Örebro	ht 67 S
Göran Svenner	4/2 48	Nyköping	ht 67 T
Ulf Hägerö	10/3 46	Örebro	ht 67 S
Akiva André Krauss	9/2 45	Israel	ht 67 H
Marie Källström	13/8 48	Örebro	ht 67 H
Birgitta Henschen	18/2 42	Örebro	ht 67 S
Göran Boqvist	1/6 48	Örebro	ht 67 S
Inga-Lill Täljedal	30/3 48	Alingsås	ht 67 S
Elsa Anne-Charlotte Olofsson	28/11 48	Södertälje	ht 67 H
Stefan Bengtsson	22/7 48	Nyköping	ht 67 N
Hans Pettersson	29/8 47	Nyköping	ht 67 N

Roland Hummerdahl	4/11 47	Eskilstuna	ht 67 N
Britt-Inger Svensson	26/1 47	Södertälje	ht 67 H
Birgitta Malmnäs	18/12 46	Katrineholm	ht 67 H
Björn Blomgren	13/5 48	Eskilstuna	ht 67
Björn Dieden	25/11 45	Örebro	ht 67 S
Britt-Marie Lekström	16/2 47	Örebro	ht 67 J
Rolf H-son Erben	8/6 46	Örebro	ht 67 S
Göran Svensson	11/6 44	Eskilstuna	ht 67 N
Kerstin Rydberg	5/12 46	Eskilstuna	ht 67 H
Jan Winnfors	1/6 44	Norrköping	ht 67 S
Karin Hällström	14/12 47	Nyköping	ht 67 H
Carl Nelson	30/1 47	California	ht 67 S
Cecilia Eriksson	25/6 48	Spånga	ht 67 S
Göran Hellberg	2/12 45	Nyköping	ht 67 S
Lena Pettersson	19/6 46	Nyköping	ht 67 S
Pia Danielson	21/12 48	Nyköping	ht 67 M
Britt-Marie Svensson	14/9 48	Örebro	ht 67 H
Birgitta Andersson	11/10 47	Eskilstuna	ht 67 H
Aase Jonsson	21/12 48	Örebro	ht 67 H
Gunnel Rietz	9/3 47	Strängnäs	ht 67 H
Göran Hansson	3/3 48	Eskilstuna	ht 67 H
Anna-Lena Folebäck	6/12 46	Örebro	ht 67 H
Marianne Tysander	5/12 48	Eskilstuna	ht 67 H
Marie-Louise Andersson	15/10 48	Katrineholm	ht 67 H
Vello Uibopuu	26/8 45	Stockholm	ht 67 H
Lena Almqvist	12/8 48	Eskilstuna	ht 67 H
Ulla Netterstedt	17/6 47	Nyköping	ht 67
Helena Ahrling	14/8 46	Södertälje	ht 67 H
Monica Fensby	1/11 45	Karlstad	ht 67 H
Inga-Lill Blohm	8/3 34	Eskilstuna	ht 67 S
Claes Lindqvist	16/1 47	Eskilstuna	ht 67 N
Mait von Essen	20/11 20	Uppsala	ht 41 H
Charlotte Pauli	11/2 42	Norrköping	ht 62 H
Johan Sandwall	26/11 48	Strängnäs	ht 67 S
Kjell Åke Stenlund	22/6 43	Uppsala	ht 67 N
Claes-Göran Persson	7/6 48	Uppsala	ht 67 N
Karl-Johan Köhler	20/7 44	Uppsala	ht 67 S
Ulf Ersmark	21/1 47	Örebro	ht 67 N
Bengt-Olof Bengtsson	5/5 45	Örebro	ht 67 S
Jan Gustavsson	3/5 46	Eskilstuna	ht 67 S
Björn Thörnqvist	12/5 46	Katrineholm	ht 67 N
Marianne Carlsson	7/5 48	Örebro	ht 67 S
Bo Andersson	20/8 47	Katrineholm	ht 67 N

Sven-Erik Alm	27/3 47	Eskilstuna	ht 67 N
Per Nilson	11/8 47	Eskilstuna	ht 67 N
Per Lindberg	14/2 49	Katrineholm	ht 67 N
Hans Curt Clarin	16/9 46	Eskilstuna	ht 67 N
Carl-Johan Omberg	8/10 45	Nyköping	ht 67 N
Annette Possnert	7/7 47	Strängnäs	ht 67 S
Agneta Alderin	20/1 47	Eskilstuna	ht 67 N
Maria Hedström	8/11 48	Hallsberg	ht 67 S
Elisabet Anell	16/9 48	Strängnäs	ht 67 S
Anders Garenberg	21/11 47	Eskilstuna	ht 67 S
Benny Holgerson	3/4 46	Stockholm	ht 67 S
Agneta Idbohm	22/3 48	Eskilstuna	ht 67 S
Birgitta Ling	21/3 47	Södertälje	ht 67 H
Ulla Ahlesten	26/7 47	Katrineholm	ht 67 S
Thorbjörn Strömberg	18/4 45	Stockholm	ht 67 S
Ulla Bäcklund	28/2 47	Katrineholm	ht 67 H
Kristina Göök	9/11 48	Eskilstuna	ht 67 H
Mats Esbjörnsson	6/4 47	Eskilstuna	ht 67 S
Knut Ellwyn	6/8 15	Malmö	ht 67 H
Kerstin Carlstedt	12/9 29	Örebro	ht 67 H
Bo Schmidt	18/12 47	Eskilstuna	ht 67 N
Gunwie Sigge	29/8 47	Lindesberg	ht 67 S
Per Åkerström	19/1 48	Lindesberg	ht 67 N
Christer Ågehäll	14/7 48	Nyköping	ht 67 N
Arne Svensson	1/10 47	Eskilstuna	ht 67 N
Jan Nerelius	31/10 47	Nyköping	ht 67 N
Torbjörn Andersson	9/7 48	Örebro	ht 67 M
Anders Juteryd	26/10 47	Nyköping	ht 67 M
Lars Bellander	11/10 46	Hallsberg	ht 67 N
Lars Löfstedt	13/3 41	Kristianstad	ht 67 N
Gunilla Lundberg	13/3 45	Katrineholm	ht 67 S
Kristina Arewång	21/3 44	Örebro	ht 67 H
Eva Adell	15/8 48	Södertälje	ht 67 H
Jan Larsson	18/12 46	Nyköping	ht 67 J
Axel Björklund	5/4 48	Örebro	ht 67 J
Lennart Sundström	19/12 45	Solbacka	ht 67 J
Björn Flismark	28/1 48	Nyköping	ht 67 J
Johnny Rydberg	12/1 48	Eskilstuna	ht 67 J
Elisabeth Pallin	6/2 48	Eskilstuna	ht 67 N
Ann Marie Sköld	28/11 47	Eskilstuna	ht 67 S
Pär-Erik Nordin	8/11 44	Örebro	ht 67 S
Eva Rosmark	12/7 48	Nyköping	ht 67 S
Birgitta Jidell	15/1 48	Nyköping	ht 67 S

Thomas Rydberg	6/11 47	Strängnäs	ht 67 S
Torgny Nilsson	14/10 45	Norrköping	ht 67 S
Magnus Göransson	14/4 48	Örebro	ht 67 J
Mikael Engqvist	11/5 48	Uppsala	ht 67 J
Bertil Wählin	30/6 44	Katrineholm	ht 67 J
Morgan Zetterberg	14/5 46	Uppsala	ht 67 J
Kjell Olsson	5/11 48	Hallsberg	ht 67 J
Kerstin Zetterfeldt	17/12 46	Strängnäs	ht 67 J
Lennart Berggren	18/6 43	Södertälje	ht 67 J
Stephan Holmberg	26/6 46	Örebro	ht 67 J
Carl Henrik Magnus Robson	4/6 45	Örebro	ht 67 J
Hans-Åke Ahlm	8/7 47	Nyköping	ht 67 J
Greger Larsson	12/10 48	Katrineholm	ht 67 J
Olov Lydén	16/1 48	Katrineholm	ht 67 J
Philip Holmes	10/12 44	Birmingham	ht 67 H
Ulla Sjögärne	7/6 46	Södertälje	ht 67 H
Inger Larsson	29/3 46	Hallsberg	ht 67 T
Gunnar Folkegård	13/2 49	Strängnäs	ht 67 T
Bengt Blomqvist	26/5 46	Örebro	ht 67 S
Agneta Birgitta Knutsson	9/9 45	Uppsala	ht 67 S
Håkan Högström	9/7 43	Stockholm	ht 67 S
Bengt Gunnar Herrström	25/6 47	Strängnäs	ht 67 H
Göran Sundström	25/2 48	Eskilstuna	ht 67 H
Hans Isaksson	30/6 48	Nyköping	ht 67 N
Maresuke Katagai	6/1 39	Tokyo	ht 67 S
Rolf Bergman	7/8 48	Eskilstuna	ht 67 N
Claes-Göran Lidström	2/8 47	Katrineholm	ht 67 N
Torsten Nilsson	17/5 47	Katrineholm	ht 67 N
Bo Thidé	8/1 48	Eskilstuna	ht 67 N
Marianne Karlsson	24/4 48	Örebro	ht 67 H
Ann-Marie Utberg	14/10 48	Eskilstuna	ht 67 H
Olle Hagberg	8/2 47	Strängnäs	ht 67 J
Jan Thörnell	14/1 48	Örebro	ht 67 J
Staffan Estberg	3/2 48	Örebro	ht 67 J
Nils Börje Ljungberg	23/10 42	Örebro	ht 67 J
Björn Bergström	11/6 44	Örebro	ht 67 S
Britt-Marie Abrahamsson	8/8 47	Eskilstuna	ht 67 H
Elisabeth Edlund	25/3 47	Södertälje	ht 67 H
Peder Andersson	27/4 47	Eskilstuna	ht 67 H
Ulla Michal	27/5 42	Stockholm	ht 67 H
Agneta Penje	14/1 47	Södertälje	ht 67 H
Ann Lewenhagen	10/12 46	Södertälje	ht 67 H
Agneta Stenberg	12/9 47	Nyköping	ht 67 H

Ing-Marie Dalme	24/8 48	Örebro	ht 67 H
Johan Friskopp	3/3 47	Örebro	ht 67 S
Margareta Jacobsson	21/12 48	Eskilstuna	ht 67 S
Lena Westling-Annerén	16/7 45	Örebro	ht 67 S
Eva Eriksson	9/7 48	Eskilstuna	ht 67 H
Bo Toräng	21/4 48	Nyköping	ht 67 N
Margit Backéus	27/7 48	Örebro	ht 67 N
Kerstin Lidholt	13/12 48	Örebro	ht 67 N
Birgitta Ericsson	16/10 48	Eskilstuna	ht 67 N
Farideh Voidani	9/8 47	Teheran	ht 67 N
Elsa Larsson	26/12 47	Eskilstuna	ht 67 N
Anders Eriksson	16/7 48	Nyköping	ht 67 N
Carl-Olof Göran Lagerstedt	21/6 47	Solbacka	ht 67 S
Ann-Cathrine Olrog	27/12 47	Landskrona	ht 67 S
Lisbeth Gustavsson	8/4 47	Hallsberg	ht 67 S
Kaj Reinius	31/1 46	Södertälje	ht 67 H
Monica Hellman	9/6 46	Södertälje	ht 67 H
Lars Hurtig	15/4 48	Katrineholm	ht 67 H
Bo Reinius	31/1 46	Södertälje	ht 67 H
Eva Andrén	6/2 46	Katrineholm	ht 67 H
Gunbritt Andersson	12/4 48	Örebro	ht 67 H
Ulrica Gordh	4/7 47	Strängnäs	ht 67 H
Per Stjärnegårdh	21/1 45	Nyköping	ht 67 H
Åke Gustafson	8/11 47	Strängnäs	ht 67 H
Anne Sjöcrona	19/2 48	Strängnäs	ht 67 S
Birgitta Wirehned	13/5 46	Södertälje	ht 67 S
Gunnar Nilsson	10/3 48	Örebro	ht 67 H
Agneta Carlsen	10/1 47	Örebro	ht 67 H
Ulf Gustavsson	28/2 46	Eskilstuna	ht 67 S
Agneta Göransson	21/6 46	Nyköping	ht 67 S
Agneta Danielson	26/1 48	Örebro	ht 67 S
Marianne Bycker	7/9 46	Hallsberg	ht 67 S
Leif Andersson	30/5 47	Eskilstuna	ht 67 S
Carin Bagge	2/3 46	Uppsala	ht 67 J
Gertrud Ahlbeck	13/10 46	Örebro	ht 67 J
Lotta Waernulf	24/3 46	Örebro	ht 67 H
Maud Harriman	19/4 47	Örebro	ht 67 H
Laila Jensen	19/7 48	Örebro	ht 67 H
Lizabeth Brännberg	17/10 48	Hallsberg	ht 67 S
Ernst Arne Ingemar Myrin	6/6 46	Stockholm	ht 67 S
Ann Ahlin	16/11 46	Nyköping	ht 67 S
Hans Christer Ericsson	17/5 45	Örebro	ht 67 S
Ylva Nilsson	24/11 48	Eskilstuna	ht 67 H

Ann-Cathrine Ohlson	1/5 45	Örebro	ht 67 H
Jan Jonson	12/5 47	Örebro	ht 67 H
Björn Lönner	25/5 48	Örebro	ht 67 M
Sven Lindvall	12/5 47	Örebro	ht 67 J
Anne-Charlott Svensson	23/9 47	Eskilstuna	ht 67 H
Gunilla Porsvant	14/10 47	Nyköping	ht 67 T
Anders Berg	8/10 47	Solbacka	ht 67 M
Britt Carlsson	15/9 48	Stockholm	ht 67 M
Karin Waller	16/10 48	Uppsala	ht 67 T
Jan Wiksell	22/6 46	Uppsala	ht 67 N
Barbro Ulén	18/2 49	Nyköping	ht 67 N
Gunilla Kraft	11/11 48	Hallsberg	ht 67 N
Andreas Holmdahl	5/11 43	Uddevalle	ht 67 N
Bertil Dovelius	29/6 41	Lund	ht 67 T
Jörgen Bogg	13/8 47	Eskilstuna	ht 67 N
Barbro Rödström	24/4 47	Strängnäs	ht 67 S
Karin Östergren	22/2 47	Strängnäs	ht 67 S
Inger Andersson	14/11 46	Eskilstuna	ht 67 S
Titti Thorén	14/12 48	Örebro	ht 67 S
Anngret Wallin	25/3 48	Eskilstuna	ht 67 H
Mats Olsson	12/10 46	Eskilstuna	ht 67 N
Owe Hultman	2/12 44	Eskilstuna	ht 67 N
Christina Ström	2/5 47	Örebro	ht 67 H
Sören Olofsson	17/6 47	Södertälje	ht 67 H
Björn Lood	25/12 47	Strängnäs	ht 67 N
Ulf Anders Johan Lernfelt	12/7 48	Uppsala	ht 67 S
Lena Lidén	29/9 46	Södertälje	ht 67 H
Hans Bergqvist	14/12 48	Katrineholm	ht 67 H
Anders Benktson	19/5 48	Eskilstuna	ht 67 S
Eva Sjösten	25/3 46	Örebro	ht 67 H
Ronny Persson	9/6 43	Örebro	ht 67 S
Bengt Göran Jansson	19/1 45	Lindesberg	ht 67 S
Carl Westberg	24/9 46	Örebro	ht 67 S
Knut Ivar Wiklander	20/6 45	Eskilstuna	ht 67 S
Claes Palmberg	4/9 46	Örebro	ht 67 S
Ulla Nilsson	19/11 47	Katrineholm	ht 67 H
Karin Bergman	11/8 46	Strängnäs	ht 67 H
Johan Claeson	2/9 46	Strängnäs	ht 67 N
Anita Marinsson	21/7 47	Örebro	ht 67 H
Rolf Brunell	3/1 46	Eskilstuna	ht 67 J
Kerstin Ekstedt	21/2 40	Eskilstuna	ht 67 T
Anders Bergqvist	30/11 45	Örebro	ht 67 S
Carol Ramsey	23/12 46	Californien	ht 67 H

Göran Garwner	17/8 45	Örebro	ht 67 N
Bo Ingemar Erixon	26/2 44	Örebro	ht 67 N
Carola Larsson	18/9 46	Hallsberg	ht 67 T
Leif Wiberg	15/5 43	Örebro	ht 67 N
Sture Lagerholm	9/1 47	Eskilstuna	ht 67 N
Hans Karlsson	1/9 37	Örebro	ht 67 H
Bertram Langemar	12/3 46	Eskilstuna	ht 67 S
Jan Andersson	12/8 44	Södertälje	ht 67 S
Staffan Jennerholm	21/6 46	Södertälje	ht 67 H
Terrence William Barton	17/1 46	Montreal	ht 67 H
Synnöve Wallin	14/10 44	Strängnäs	ht 67 H
Lars Strömberg	5/5 43	Nyköping	ht 67 S
Roland Sterner	7/5 46	Södertälje	ht 67 S
Christer Söderström	12/12 39	Uppsala	ht 67 N
Ulla Westerberg	31/5 48	Nyköping	ht 67 N
Sverker Eriksson	11/4 43	Eskilstuna	ht 67 S
Johan Gadenius	21/3 46	Stockholm	Ht 67 S
Hans-Erik Ramstedt	4/1 47	Katrineholm	ht 67 M
Christian Wegenius	29/9 48	Eskilstuna	ht 67 J
Christina Hörnsten	7/6 32	Katrineholm	ht 67 N
Sven Tengström	20/8 32	Skövde	ht 67 T
Eva Lindwall-Brylla	1/3 44	Boden	ht 67 H
Margareta Frenje	11/4 42	Kramfors	ht 67 N
Judith Henderson	15/5 36	Californien	ht 67 H
Lars Ljungholm	19/2 44	Nyköping	ht 67
Laila Andersson	5/4 48	Katrineholm	ht 67 H
Lisbeth Hagman	19/5 41	Eskilstuna	ht 67 H
Ingela Sternberg	17/2 45	Stockholm	ht 67 S
Per Sörensson	21/3 38	Eskilstuna	ht 67 N
Hans-Olof Lundborg	2/10 47	Katrineholm	ht 67 S
Elisabeth Ehnmark	3/7 29	Uppsala	ht 67 H
Ene Nilsson	1/2 39	Eskilstuna	ht 67 H
Tommy Lerdell	29/6 45	Stockholm	ht 67 T
Lennart Höglund	7/1 46	Eskilstuna	ht 67 S
Pierre Francois	16/1 41	Nice	ht 67 H
Lena Fahlén	27/9 43	Örebro	ht 67 H
Rolf Göransson	31/5 42	Eskilstuna	ht 67 M
Lisbet Ruth	29/11 43	Helsingfors	ht 67 H
Annbrit Lindqvist	21/8 47	Katrineholm	ht 67 H
Inga-Britt Holmdahl	1/4 45	Uddevalle	ht 67 S
Tiit Aasma	20/6 45	Eskilstuna	ht 67 S
Lars Olof Kivilinna	28/6 44	Uppsala	ht 67 N
Bernt Ralfnert	3/6 47	Stockholm	ht 67 T

Anne-Christine Åkhagen	11/3 47	Eskilstuna	ht 67 S
Ulla Olihn-Rothman	6/5 43	Stockholm	ht 67 H
Per-Ola Jansson	20/4 46	Eskilstuna	ht 67 S
Jan Edström	13/12 45	Norrköping	ht 67 S
Berham Debele	20/4 44	Etiopien	ht 67 N
Athman Mohamed Omar	2/6 45	Nairobi	ht 67 N
Pehr Söderman	14/2 36	Stockholm	ht 67 N
Danielle Tesfaye	4/8 46	Etiopien	ht 67 N
Girmachew Taresse	15/1 45	Etiopien	ht 67 N
Ulf Handstedt	2/2 44	Södertälje	ht 67 J
Kerstin Elisabeth Westerling	22/11 48	Örebro	ht 67 S
Guenene Mulugeta	15/1 47	Etiopien	ht 67 N
Lars Mårtensson	27/2 46	Huddinge	ht 67 N
Per-Olov Broström	18/5 47	Örebro	ht 67 H
Martin Saar	17/5 47	Katrineholm	ht 67 S
Christer Murray	19/9 46	Strängnäs	ht 67 H
Ingegerd Westling	3/5 47	Eskilstuna	ht 67 S
Nils Lundström	5/1 48	Örebro	vt 68 M
Birgitta Andersson	25/4 40	Örebro	vt 68 T
Agneta Forsström	11/3 47	Uppsala	vt 68 S
Mary Dethloff	19/5 44	New York	vt 68 H
Christina Fall	26/7 48	Eskilstuna	vt 68 H
Margareta Bengs	19/4 47	Södertälje	vt 68 H
Erik Olsson	17/9 47	Strängnäs	vt 68 N
Björn Åsbrink	6/10 47	Katrineholm	vt 68 N
Ulla Elisabeth Almbrandt	18/2 46	Örebro	vt 68 S
Agneta Elzén	27/2 48	Nyköping	vt 68 S
Tommy Odelström	21/5 46	Strängnäs	vt 68 N
Ebbe Kindblom	2/3 48	Eskilstuna	vt 68 T
Tommy Hofman	21/5 47	Eskilstuna	vt 68 J
Ulla Malmberg	5/9 47	Nyköping	vt 68 J
Per Stenbeck	14/8 47	Stockholm	vt 68 J
Ulf Holme	11/3 48	Norrköping	vt 68 S
Elisabet Berger	5/4 45	Strängnäs	vt 68 N
Mari-Ann Luukkonen	27/6 45	Örebro	vt 68 H
Marianne Mattson	20/1 46	Örebro	vt 68 H
Ewa Westerberg	11/7 47	Örebro	vt 68 H
Anita Hagbard	25/1 48	Eskilstuna	vt 68 H
Lena Eckefors	22/3 48	Örebro	vt 68 H
Mats Mimer	29/5 45	Nyköping	vt 68 S
Margareta Eklund	8/11 44	Stockholm	vt 68 S
Lennart Bogg	15/11 48	Eskilstuna	vt 68 S
Inga-Carin Jonson	26/8 46	Uppsala	vt 68 H

Kurt Anders Möcker	7/11 42	Eskilstuna	vt 68 S
Sven-Erik Alfredson	1/3 46	Eskilstuna	vt 68 N
Ann-Britt Carlsson	22/2 48	Örebro	vt 68 H
Carola Lagerstedt	9/5 43	Örebro	vt 68 S
Lena Ohlsson	22/2 47	Strängnäs	vt 68
Bo Elzén	22/4 44	Västerås	vt 68 M
Jonas Strömberg	17/11 47	Eskilstuna	vt 68 J
Leif Wallin	27/6 46	Katrineholm	vt 68
Magnus Karlsson	30/9 47	Nyköping	vt 68 H
Anette Olsson	13/7 48	Eskilstuna	vt 68 H
Görel Frisö	21/10 46	Västerås	vt 68 J
Hans Ryding	8/6 47	Örebro	vt 68 J
Gustaf Söderberg	5/10 48	Saltsjöbaden	vt 68 M
Zane Lapukins	16/1 46	Örebro	vt 68 M
Tommy Axelsson	9/7 47	Eskilstuna	vt 68 S
Vibeke Karlsson	17/8 43	Saltsjöbaden	vt 68 H
Annika Wikström	25/4 48	Eskilstuna	vt 68 H
Jan Jademark	3/4 42	Eskilstuna	vt 68 H
Hans Zachrisson	24/7 47	Örebro	vt 68 M
Lars Wolf	2/6 36	Stockholm	vt 68 H
Arne Eriksson	2/4 47	Katrineholm	vt 68 S
Olof Birck	20/1 47	Nacka	vt 68 M
Björn Olrog	21/11 45	Uppsala	vt 68 S
Eva Karin Tesell	20/5 48	Hallsberg	vt 68 H
Anna-Kerstin Johansson	17/5 48	Köping	vt 68 N
Eva Bernestål	5/8 47	Örebro	vt 68
Pär Carlsten	24/5 42	Strängnäs	vt 68 S
Rune Larsson	4/10 48	Strängnäs	vt 68 N
Bengt Sjövall	24/10 47	Malmö	vt 68 H, J
Ulf Qvarfort	20/2 42	Örebro	vt 68 N
Ewa Nordlund	4/10 48	Uppsala	vt 68
Anita Nordberg	6/6 38	Örebro	vt 68 H
Stig Gustaf Bertil Larsson	18/4 47	Hallsberg	vt 68 N
Gunnar Forssner	21/2 43	Stockholm	vt 68 J
Lars Uhrdin	31/1 20	Stockholm	vt 68 T

Examinerade

TEOLOGISKA FAKULTETEN:

Teologie kandidatexamen:

- 1967 7/3 Gudmund Danielson
7/4 Kerstin Andersson
7/9 Kerstin Malm
1968 2/1 Anders Boström

Praktisk-teologiska prov:

- 1967 10/5 Kerstin Andersson
Gudmund Danielsson
Bengt Olsson

Efterprovning i teologie kandidatexamen:

- 1967 7/7 Björn Svärd

MEDICINSKA FAKULTETEN:

Medicine licentiatexamen:

- 1967 8/5 Ulla Kihlbom f. Jedberg
8/9 Lars Ekengren
18/12 Carl-Henrik Schiött

Medicine kandidatexamen:

- 1967 7/6 Gunilla Brånvall
Agnes Hultén
Gunnar Licke
Göran Åkerström
29/12 Hans Frykstad
Göran Läckgren
Torbjörn Tuveson

HUMANISTISKA FAKULTETEN:

Filosofie licentiatexamen:

- 1967 8/5 Britt-Marie Insulander,
f. Mårtensson
7/6 Kjell Bondestad
Torsten Henriksson
7/7 Lars Berg
1967 9/10 Göran Helgeson
1968 1/2 Per Axel Wiktorsson
15/2 Gunilla Eriksson
Leif Fundberg
Elle Hennis
Lena Ribbhagen

Filosofisk ämbetsexamen:

- 1967 7/2 Gunilla Ekström
Göran Hartman
Karl-Arne Sandvik
7/3 Inga Barrögård
Christina Grenströmer
Sven Höög
Birgitta Lundberg
Monica Pettersson
Margareta Århammar
7/4 Birgitta Lindquist,
f. Jonsson
Ingrid Person,
f. Westerman
Svante Svärd
8/5 Britt Palmberg
Olavi Raidla

- Anders Selander
7/6 Marianne Eriksson
Kerstin Gustavsson
Ulf Janson
Maire Landervik,
f. Loo
Dagmar Nordberg,
f. Ericson
Margareta Norrbohm,
f. Holmgren
Barbro Ryman,
f. Larsson
7/7 Margaretha Palm,
f. Eriksson
Per-Uno Unosson
7/9 Viveca Halldin
Barbro von Sydow,
f. Adbring
9/10 Margareta Jonsson
Björn Karlberg
Annemarie Nilsson,
f. Ekstedt
Leif Otterhed
Åsa Skoglund,
f. Hannerz
7/11 Gunilla Hellgren,
f. Brunzell
Nina Sköld,
f. Minde
Birgitta Spähr,
f. Nohr
7/12 Lars Jacobsson
Margareta Lundh,
f. Alm
1968 2/1 Margareta Norrstrand
Kristina Östberg,
f. Danielson
1968 15/1 Jan Järnebrand
1/2 Kerstin Berger,
f. Sahlin
Birgitta Forsselius,
f. Nyström

Filosofie kandidatexamen:

- 1967 7/2 Pär Hansson
Inger Lindell
Stefan Mählquist
Arne Thor
Anne-Kathrine Wirén
Kristina Östberg
7/4 Margareta Corell
Bo-Ingvar Kollberg
Åke Löfgren
Margriet Pieters
Thomas Ridaeus
Åsa Skoglund,
f. Hannerz
8/5 Hans-Göran Ekman
Roger Gyllin
7/6 Malin Bergquist
Eva Danielson
Sonja Gustavsson
Jan Järnebrand
Jan Lindahl
Lisbeth Nilsson
Lillemor Rosander
Joachim Siöcrona
Barbro Waldenström,
f. Brinck
7/7 Hans Artberg
Eva Westerberg
7/8 Sulo Huovinen
9/10 Karin Johannisson-Mähl-
quist
Anna-Catharina Tegborn
7/11 Annika Grünwald,
f. Carlson
7/12 Margareta Beijbom
Lars Benktson
1968 2/1 Thomas Brylla
Per-Axel Pettersson
15/1 Gun Fager
1/2 Lars Hallén
Eva Jeppsson
Annika Lekvall

Eva Thorn,
f. Nylöf
15/2 Lena Bergström,
f. Bäcklund
Ingrid Ernst,
f. du Rietz
Tommy Karlsson

**Efterprövning i filosofie kandidat-
examen:**

1967 7/2 Margareta Wirmark,
f. Eriksson
8/5 Britt-Maire Insulander,
f. Mårtensson
7/12 Kerstin Jönsson
1968 1/2 Margareta Corell

**Efterprövning i filosofisk ämbets-
examen:**

1967 7/3 Stig Bäckman
Lars Wendelius
7/6 Gunilla Ekström
Bengt Nybelius
7/7 Lars Wolf
9/10 Ture Torberntsson
7/11 Maud Johansson,
f. Pedersen
7/12 Håkan Hollqvist
1968 1/2 Britt Palmberg

Akademisk sekreterarexamen:

1967 7/3 Lillemor Haglund
7/4 Helle Waher
10/5 Elsie-Brit Carlsson
8/10 Birgitta Qvarfordt
7/11 Ann Bergström
1968 2/1 Annette Johansson

**SAMHÄLLSVETENSKAPLIGA
FAKULTETEN:**

Filosofie licentiatexamen:

1968 2/1 Michio Kitahara

**Filosofisk-samhällsvetenskaplig
examen (fil., pol. mag.):**

1967 7/2 Hans-Olof Hansson
7/4 Lars Falk
7/8 Lennart Moberg
8/5 Jan-Olof Korpe
10/5 Lars-Erik Larsson
Sten Lundin
7/7 Robert Cederschiöld
7/9 Kristina Malmnäs
Peter Olsson
9/10 Monica Svedlund
7/12 Lars Wieweg
1968 2/1 Per-Erik Lundh
15/2 Ulf Bergenudd

Filosofisk ämbetsexamen:

1967 7/4 Bengt Nordenborg
8/5 Jan Brunström
Lars-Åke Göransson
10/5 Mats Berger
7/9 Kurt Wilhelmsson
9/10 Inga-Britt Andersson
Ulla Larsson
7/12 Seppo Gerestrand
1968 15/2 Tomas Haglund

Filosofie kandidatexamen:

1967 7/2 Lars Bertilsson
Kersti Byléhn
Lars Falk
Ronny Johansson
Timo Kärnekull
Kristina Malmnäs
John Persson
Jörgen Ryman
7/3 Jan Södersten
7/4 Per Bergsten
Anders Henningson
Ulla-Britt Martinson
Christer Svensson
8/5 Lars-Olof Andersson
Jan Olov Blomqvist

Robert Cederschiöld
Lisbet Wahlin
10/5 Stellan Lind
Jan Rudin
Gunilla Strid,
f. Kivling
Margareta Westman,
f. Petersson
7/7 Ann Danielson
Lars Johansson
Hans Karlsson
Lennart Moberg
Lars Palmqvist
7/9 Urho Karvonen
Orvar Larsson
9/10 Thomas Gottberg
Ingvor Larsson
Hans Palm
Ann Cathrine Pehrson
Leif Åkerblom
7/11 Monika Arvedson,
f. Magnusson
Gunilla Chambert,
f. Kindstrand
Jan-Olof Rybring
Lilian Scherp,
f. Stridh
7/12 Gun Göranson,
f. Johansson
Lars-Eric Åkerman
1968 2/1 Sten Johansson
Hans Ruffel
Janis Smitmanis
15/1 Bengt Cederback
Birger Westin
1/2 Rolf Jonsson
15/2 Anne-Brith Andersson
Ola Andersson
Kurt Jilheden
Astrid Källner
Matti Mikhelson

**Efterprövning i filosofisk ämbets-
examen:**

1968 2/1 Inga-Lill Blohm
1/2 Monica Svedlund
15/2 Bo Widholm

Efterprövning i fil. kand.-examen:

1967 7/6 Kerstin Jönsson
9/10 Magdalena Pettersson
7/12 Seppo Gerestrand
1968 15/2 Bo Lindquist

**Särskilt tentamensbevis ang. filoso-
fisk ämbetsexamen (adj.-komp.):**

1967 8/5 Bengt Rosdal
2/1 Hans Ruffel
15/2 Matti Mikhelson

**MATEMATISK-NATURVETEN-
SKAPLIGA FAKULTETEN:**

Filosofie licentiatexamen:

1967 7/4 Anders Marelius
Olof Vingsbo
8/5 Jan-Christer Janson
7/6 Ulf Bjare
Anders Grennberg
Hugo Schwartz
9/10 Solveig Rudberg
7/12 Bengt Norrman
1968 1/2 Lars Gotborn

Filosofisk ämbetsexamen:

1967 7/2 Jan Johansson
Olof Sandström
Gunilla Wetterling
7/3 Håkan Hytteborn
Sten Kihlberg
Lennart Wass
7/4 Margareta Björndahl,
f. Ahlbäck
8/5 Trygve Lundblad
7/6 Bengt Ahlesten

		Hugo Bäckström	Rolf Selander
		Hans Eriksson	Margareta Ulén
		Kerstin Fransson	7/7 Ing-Marie Atthoff,
		Birgitta Kangedal	f. Johansson
		Gudrun Nordström,	Ronny Bergman
		f. Franzén	Margareta Jarl
		Ene Sjöstedt,	7/8 Göran Annerén
		f. Heining	Ulf Björnstig
		7/7 Göran Berg	9/10 Björn Axelsson
		Bo Elofsson	Gunilla Sörbom,
		Anders Grennberg	f. Gréen
		7/8 Bo Lindqvist	7/11 Björn Bohlin
		Monica Wolf,	Hans Lann
		f. Franzén	7/12 Dagrun Lihnell
		9/10 Per-Åke Andersson	1968 2/1 Karl-Åke Blom
		Clas Nordquist	Lars Henschen
		7/11 Gunbritt Davidsson	Mari-Mai Mandahl,
		Åke Larsson	f. Lagus
		7/12 Lars Andersson	Ingemar Rang
		Leif Carlsson	152 Bert Karlsson
		Lars Johansson	Efterprovning i filosofisk ämbets-
		Carl Lindberg	examen:
1968	2/1	Björn Bohlin	1968 2/1 Karl-Åke Blom
		Åke Eklund	Efterprovning i filosofie kandidat-
		Bo Jeurling	examen:
	1/2	Gerd Ekström	1967 7/12 Margareta Ulén
	15/2	Birgitta Thysell,	Efterprovning i teologie kandidat-
		f. Gustavsson	examen:
		Filosofie kandidatexamen:	1967 7/6 Anders Grennberg
1967	7/2	Stig Larsson	
		Jan Wreeby	
	7/3	Gunbritt Davidsson	
	7/4	Håkan Abrahamsson	
		Carl-Axel Sandahl	
	8/5	Gunnar Brånvall	
		Gudrun Nordström,	
		f. Franzén	
	7/6	Kurt Ehlert	
		Reet Hendrikson	
		Pia Hägerås	
		Jan Karlsson	
			JURIDISKA FAKULTETEN:
			Juris kandidatexamen:
			1967 30/10 Arne Hasselgren
			Tor Kvarnbäck
			4/12 Lars Annerén
			21/12 Per Göthlin
			Lars Fallenius

Avlidna

	Död	Inskr.	Född
28/3	1967 Ljunggren, Sven Algot Samuel	1908 f. d. läroverksadjunkt	10/1 1889
13/4	1967 Berner, Samuel Erik Botvid	1917 f. d. lasarettsläkare	17/5 1892
24/4	1967 Vallberg, Viktor Theodor	1892 kyrkoherde emeritus	23/8 1871
26/5	1967 Reuterskiöld, Arvid Lennart	1914 f. d. direktör	25/1 1894
9/6	1967 Swidén, Gustav Einar Johannes	1909 kapten	9/3 1891
26/6	1967 Sundin, f. Singer, Gudrun Brita	1935 fil. mag., fru	27/11 1915
23/7	1967 Sohlman, Rolf Ragnarsson	1919 ambassadör (hedersledam.)	24/10 1900
23/8	1967 Blom, Sven Daniel	1913 f. d. byråchef	13/11 1893
22/9	1967 Eriksson, Carl Abraham Emanuel	1906 f. d. läroverksadjunkt	18/12 1886
28/9	1967 Frunck, Carl Elof Folke	1926 kyrkoherde	23/12 1906
29/10	1967 Almlöf, Nils	1899 jägmästare	10/12 1880
10/11	1967 Abenius, Knut Wilhelm Allan	1918 kyrkoherde emeritus	2/4 1898
17/11	1967 Jonsell, Sonie Joseph Emil	1928 överläkare	30/12 1902
20/11	1967 Widebeck, Pontus Ingemar	1907 f. d. bankdirektör	11/8 1886
28/11	1967 Wickman, Bertel Edward William	1908 jägmästare	31/7 1887
29/11	1967 Rickson, Levi	1928 författare (hedersledamot)	3/8 1868
14/12	1967 Hulin, Per Erik	1927 f. d. provinsialläkare	28/1 1902
18/12	1967 Tysk, Gustav Arthur	1915 f. d. provinsialläkare	14/7 1893
8/1	1968 Strömfeldt, Carl Harald	1907 friherre	30/8 1885
19/1	1968 Areschoug, Curt Erhard Holger Augustus	1903 f. d. byråsekreterare	13/5 1880
19/1	1968 Stenström, Yngve Romanus	1912 f. d. kanslichef	9/5 1891
25/1	1968 Arbman, Erik Holger	1931 professor	8/9 1904
31/1	1968 Wallin, Sigurd	1903 f. d. intendent (hedersledam.)	1/1 1882
4/3	1968 Vall, Gunnar Bernhard	1902 f. d. kontraktsprost	27/4 1884

Sedan föregående Majhälsning utkom har det blivit känt för Nationen att följande landsmän avlidit:

17/3	1955 Sundblad, Gösta Lars Olof	1915 tjänsteman	21/6 1896
16/6	1958 Schotte, Elsa Margareta Maria Wilhelmina	1916 lärarinna	2/12 1896
2/5	1964 Gustavsson, f. Lindqvist, Disa	1908 lärarinna	8/5 1885
7/10	1965 Rosén, Anna Mathilda	1912 fil. mag.	18/8 1886
4/11	1966 Källstrand, Gustav Oskar Georg	1921 folkskollärare	20/7 1901

Nationens ämbetsmän

Inspektör:	Professor Sune Carlson
Proinspektör:	Univ.-rådet Gunnar Wijkman
Förste kurator:	FK Eva Westerberg
Andre kurator:	Pol. stud. Anders Lundell Fil. kand. Ingemar Rang
Bibliotekarie:	Fil. kand. Thomas Brylla
Bitr. bibliotekarie:	Fil. mag. Viveca Halldin
Skattmästare:	Bankdir. Ewert Jonson
Klubbmästare:	Pol. stud. Leif Andersson Fil. stud. Bo Ericson
Bitr. klubbmästare:	Fil. stud. Bo Ericson Jur. stud. Anders Krantz
Klubbmästarinna:	Fil. stud. Margareta Dahl Fil. stud. Monica Fagerström
Bitr. klubbmästarinna:	Fil. stud. Christina Böös Fil. stud. Kerstin Hallgren
Barmästare:	Fil. stud. Anders Malm Fil. kand. Anders Wichman Fil. stud. Viveca Halldin
Arkivarie:	
Pressombudsman och redaktör för tidningen Aktuell:	Fil. stud. Thomas Harne
Redaktionssekreterare:	Fil. kand. Margriet Pieters
Krönikör:	Fil. stud. Birgitta Myhrman
Registerförman:	Jur. stud. Carl-Johan Gombrii Fil. stud. Göran Granath
Recentiorsförman:	Jur. stud. Axel Sjöstedt Jur. stud. Brita Åberg
Torsdagsvärd:	Jur. stud. Pär Jacobsson
Torsdagsvärdinna:	Fil. stud. Kerstin Hallgren
Teaterdirektör:	Jur. stud. Hans Rosenqvist Fil. stud. Hans Holberg
Musikanföreläsare:	Fil. stud. Thomas Böös
Sånganföreläsare:	Fil. stud. Rolf Jonsson
Ljudtekniker:	Fil. stud. Dag Sörbom
Idrottsledare:	Pol. stud. Håkan Johnsson Pol. stud. Riho Eliste
Nationsfotograf:	Fil. stud. Håkan Johnsson Fil. stud. Helena Darnell
Schackförman:	Fil. stud. Erik Eketun Fil. stud. Gösta Svensson

Bridgeförman:	Jur. stud. Björn Müntzing Fil. stud. Claes Palmberg
Internationell sekr.:	Jur. stud. Marie Forssner
Förste fanbärare:	Fil. stud. Simon Corell Fil. stud. Bo Thoräng
Andre fanbärare:	Fil. stud. Christer Ågehäll

Nationsnämnd: förste kurator (ordf.), andre kurator, klubbmästaren, fil. kand. Ants Wiirman, fil. kand. Olle Nordberg, fil. kand. Thomas Brylla, fil. kand. Kurt Ehlert.

Förvaltningsdirektion: Överläkare Nils Brage Nordlander (ordf.), Skattmästaren, förste kurator, andre kurator, chefsåklagare Bengt-Georg Gilmark, Univ.-rådet Gunnar Wijkman, jur. stud. Lars Göthlin, JoFK Tor Kvarnbäck, JK Bo Eklöf¹⁾, jur. stud. Anders Frigell²⁾, intendent Erik Johansson (sekr.).

Stipendienämnd: förste kurator (ordf.), andre kurator, FK Gunnar Broberg, FK Göran Läckgren, JS Gösta Grefberg, FK Jan Holmer, FK Lars Gotborn, FK Sonja Svensson (sekr.²⁾), FK Ingemar Rang²⁾, TK Curt Palmcrantz²⁾, FS Jerk Strimbold¹⁾, TS Stig Walldin¹⁾.

Hembygds- och Kulturnämnd: PS Carl-Johan Nässén, FS Dag Sörbom, FS Göran Granath, FS Lars E.W. Nilsson¹⁾, JS Margareta Kleen¹⁾, FM Inga Barrögård²⁾, FK Gunilla Sörbom²⁾.

Stadgeutskott: FK Jan Ernbäck, JS Hans Lindberg, JK Lars Annerén²⁾, JS Anders Frigell¹⁾.

Valnämnd: förste kurator (ordf.), andre kurator, JS Lars Göthlin²⁾, JS Margareta Kleen, FS Åke Persson, FS Bertil Andersson, JS Axel Sjöstedt¹⁾, FS Leif Andersson¹⁾, FS Inger Carlsson¹⁾, PS Göran Ekman¹⁾, PS Ingemar Myrin¹⁾.

Internationell nämnd: Int.-sekr. (ordf.), andre kurator, PS Monica Björkman²⁾, PS Staffan Schnell²⁾, PS Hans Christer Olsson²⁾, FS Lars E.W. Nilsson¹⁾, JS Pär Jacobsson²⁾, FS Inger Buhr²⁾.

Idrottsnämnd: Idrottsledaren, JS Gunnar Ekman¹⁾, FS Rolf Selander¹⁾, PS Rigmor Breidemalm¹⁾, FS Karl-Olof Kollberg¹⁾, PS Riho Eliste²⁾, PS Lars Hellström²⁾, FS Anders Wahlström²⁾, FS Mats Ekholm²⁾.

Biblioteks-nämnd: Bibliotekarien, FK Bo Rammer, FK Ants Wiirman, FS Daniel von Sydow, JK Lars Annerén¹⁾, FS Rolf Frenje¹⁾, JS Kenneth Ström²⁾, FM Lars Rydén²⁾.

¹⁾ höstterminen 1967.

²⁾ vårterminen 1968.

Föreningar inom nationen

Hornboskapens vänner:

Docent Carl Gösta Widstrand (ordf.)
Fil. kand. Stig Holmquist (sekr. och skattm.)
Musikanföraren
Redaktör Carl-Uno Sjöblom
Fil. kand. Orvar Starbäck
Docent Lennart Åqvist

Örebrokarolinare i Uppsala:

(öppen även för i Uppsala yrkesverk-
samma Örebrokarolinare utanför
nationen)

Chefsåklagare Bengt-Georg Gilmark (ordf.)
Jur. kand. Lars Annerén (v. ordf.)
Jur. stud. Ann Bergström (sekr.)
Pol. stud. Anders Lundell (skattm.)
Pol. stud. Mikael Göransson (sexm.)
Fil. kand. Ulla Wahlstedt (sexm.:a)
Jur. stud. Magnus Göransson
Fil. stud. Maude Karlsson

IF Trikadiens styrelse

febr. 1967—febr. 1968
Univers. lektor Göran Andersson (ordf.)
Fil. kand. Seppo Gerestrand (v. ordf.)
Fil. mag. Bengt Nybelius (sekr.)
Fil. kand. Björn Axelsson (kassör)
Fil. stud. Lennart Grönlund (int.)
Fil. stud. Anders Lindell (v. sekr.)
Fil. stud. Rolf Selander (v. kassör)
Fil. stud. Håkan Johnsson
Jur. stud. Gunnar Ekman (suppl.)
Med. kand. Torbjörn Tuvevsson (suppl.)

Wasaloppsorden af Södermanlands-Nerikes nation

Rådsmedlemmar

Stormästare: FM Bengt Nybelius
Präntmästare: FL Göran Andersson
Räntmästare: PS Ragnar Berglund
Cermonimästare: FK Björn Axelsson

Självhjälpsföreningen

JK Lars Ekman (ordf.)
FM Gunnar Westerlind (skattmästare)

Tillgångar:

Postgiro	1.057: 90
Terminsavgifter	3.877: 30
Ord. lån	14.575: —
Handlån	16.855: —
Handläneräntor	7.775: 25
Uplandsbanken	680: 29
Kapitalsaml.räk.	48.899: 74
Räntefria borg.lån	16.855: —

Kassabeh. 107: 63
S:a kronor 110.683: 11

Skulder:

Grundfonden 24.766: 37
Komminister
Janssons don. 69.061: 74
Räntefria b.lån 16.855: —
S:a kronor 110.683: 11

Vännerna från Nyköping

FS Thomas Böös (ordf.)
FD Matts Essén (skattmästare)
JS Margareta Kleen (kassör)
FS Birgitta Wejnart (sekreterare)
FS Göran Svenner (klubbmästare)
FK Eva Westerberg (klubbmästarinna)

ÄLDRE LANDSMÄN!

Den 19 oktober anordnas på nationen en äldre landsmäns
middag under traditionella former. Anmälan om deltagande
kan meddelas till förste kurator senast 20 september.

Utgående balanser i nationens räkenskaper

1. Skattmästarens huvudbok 30 juni 1967

Tillgångar: På bankräkning 4.856:85; på postgiro 8.236:59; obligationer och aktier 382.077:67; i fastigheter placerade fondmedel 729.997:27; för nationsändamål förskottade medel 57:34. Fastigheter: Nationsfastigheten S:t Larsgatan 4 + 6 A 237.074:90 samt S:t Larsgatan 6 B 491.352:11; Kåbovägen 22 125.445:34; Rosendal 13 806.317:38 samt Stavenowska huset 629.510:41. Hyresfordringar 21.999:54.
Summa Kronor 3.436.925:40.

Skulder: I fastigheter placerade fondmedel och reserverade medel 796.489:73; inteckningslån 1.613.700:—; reserverade pensionsmedel 16.035:41; förskottshyror 2.531:98; diverse förskott (källskatt) 2.133:—; donationsrum 112.122:85; nationsfonder 245.781:57; stipendiefonder 538.725:54; reserverade medel 72.348:11; diverse förskott 37.057:21.
Summa Kronor 3.436.925:40.

2. Studielånefondens huvudbok 30 juni 1967

Tillgångar: På bankräkning 21.376:66; fordringar av låntagare: Borgenslån 31.930:—; borgensfritt lån 300:—.
Summa Kronor 53.606:66.
Skulder: Reserverade medel 53.606:66.
Summa Kronor 53.606:66.

3. Andre kurators huvudbok 31/12 1967

A. Huvudbok

Tillgångar: Kassa 438:75; Postgiro 1.680:27; Bankräkning 127.880:23; Garantilån till Uppsala Studentkårs Kreditkassa 4.000:—; Förskott till hand-

lånekassan 7.000:—; Inventarier under andra kurators vård 1:—; Inventarier under idrottsledarens vård 1:—; Inventarier under teaterdirektörens vård 1:—; Festporlin och silver 1:—; Lager av nationsband 400:—; Lager av porträttkataloger 1:—; Utestående fordringar: Terminsavgifters konto 1.000:—; Arvodens och Löners konto 4.842:52; Tryck- o. exp.kostnaders konto 54:—; Fordringars konto 3.079:35; Uthyrningars konto 400:—; Bibliotekskassans konto 631:50; Konventens konto 425:50. Summa kronor 151.837:12.

Skulder: Nationsmatrikelfonden 3.203:29; Porträttfonden 11.498:12; Piano-fonden 2.609:62; Fackelfonden 1.498:53; Fanfonden 2.433:83; Nationshistoriefonden 284:80. Kassareserver: Terminsavgifters konto 3.100:—; Arvodens och Löners konto 120:—; Uppvärmnings och belysnings konto 5.350:—; "Aktuellt" konto 400:—; Teaterkassans konto 286.02; Inventariers konto 6.857:40; Idrotts konto 610:76; Diverse konto 390:—; Sångboks konto 5.000:—; Kökets konto 16.556:94; Studentkatalogens konto 6.920:27; Lokalhyreskonto 1.400:—; Porträttkatalogens konto 120:—; Diskoteks konto 2.000:—; Hembygds och kulturkassans konto 496:38; Internationella kassans konto 3.112:71; Musikkassans konto 1.811:45; Honorariekassans konto 3.585:—; Bibliotekskassans konto 16.002:88; Studentkårens konto 479:50; Flyktningkassans konto 279:96; Andre kurators stödfonds konto 33:24; Spex- och kamratmötes konto 482:82; Programverksamhetens konto 729:14; Abiturientinformations konto 1.344:10; Schacks konto 155:—; Bridgekassans konto 633:12; Torsdagsverksamhetens konto 571:12; RFSU:s konto 1.904:35; Ivan Svenssons fonds konto 224:50; Stig Holmquists konto 300:—; Hans Rencks konto 300:—; Byggnadsinsamlingens konto 1.676:—; Nyckelpanters konto 480:—; Skulders konto 253:—; Klubbverkets konto 1.471:14; Reservkassans konto 43.372:13; Nationskassans konto 1.500:—.
Summa kronor 151.837:12.

Veteranerna

Sammanträdet den 30 april 1967

Omedelbart efter det att Södermanland-Nerikes Nations högtidslandskap avslutats sammanträdde Veteranerna efter särskild kallelse till samtliga landsmän i samband med uppropet till Kamratmötet 1967. Under den gångna femårsperioden hade f. förste bibliotekarien fil. doktor Jonas L.:son Samzelius, en av föreningens stiftare, och ledamoten av föreningens nämnd direktör jur. kand. Fritiof Söderbäck avlidit. Erinrade ordföranden överläkare Sven Frigell om dessa personers stora insatser såväl i samhället som på vår Nation, och hyllade de närvarande minnet av de bortgångna med en tyst minut.

Vid valet till föreningens nämnd omvaldes överläkare Sven Frigell, f. borgmästaren Erik Wahlberg, professor Arne Furumark, överläkare Lars Andér och nyvaldes docent Lars Hellberg och jur. kand. Bo Eklöf. Självskrivna är enligt stadgarna Nationens inspektör, förste kurator och skattmästaren.

En längre skrivelse från docent Lars Hellberg till Nationens Veteraner förelåg, där förslagsställaren yrkade på kraftiga åtgärder för att öka medlemsantalet och effektivisera verksamheten. "Middag för äldre landsmän" borde t. ex. göras till en fast institution och anordnas årligen utom de år då kamratmöte hålles. Med anledning av skrivelsen beslöt Veteranföreningen att § 3 i stadgarna skulle få följande tillägg: "Mellan kamratmötena bör föreningen årligen sammanträda vid i samråd med Nationen fastställd tidpunkt".

På grund av de ökade tryckkostnaderna för Majhälsningen och i relation till årsavgiften som nu är 10 kr föreslog skattmästaren bankdirektör Ewert Jonson att den ständiga avgiften skulle höjas till 100 kr, vilket föreningen utan protester bifalldes.

Då en viss kritik framkom mot 1967 års Majhälsning och då framför allt mot den dåliga korrekturläsningen, föreslog ordföranden att med tanke på förste kurators numera tunga arbetsbörda denne i fortsättningen inte automatiskt skulle vara redaktör för årsskriften. Uppdrogs åt fil. kand. Stig Holmquist att för varje år utse redaktör.

Sammanträdet avslutades med att f. regementsläkare Carl Tibblin talade vackert för bevarandet av nationskvarterets trädgård och ifrågasatte det riktiga i att man huggit ned två av de vackraste lönnarna.

Omedelbart efter föreningsmötet följde sammanträde med nämnden som enligt stadgarna kan komplettera sig själv. Därvid utsågs Stig Holmquist till sekreterare och verkställande ledamot. För den kommande femårsperioden valdes överläkare Sven Frigell till ordförande och f. borgmästaren Erik Wahlberg till vice ordförande och bankdirektör Ewert Jonson till skattmästare.

Stig Holmquist

Räkenskaperna 1/4 1967—27/3 1968

Ingående behållning: Sv. Statens 3 1/2% obl. 1941 3.960:54; Å sparbank 3.781:64; Å postgiro 1.925:21. Summa Kronor 9.667:39.

Inkomster: Avgifter ss. ständiga medlemmar 750:—; Årsavgifter 1.513:—; Räntor 328:84; Nationsbidrag 1.000:—; Annonsintäkter 300:—, Kronor 3.891:84. Summa Kronor 13.559:23.

Utgifter: Tryckning av 1967 års Majhälsning 3.086:65.

Utgående behållning: Sv. Statens 3 1/2% obl. 1941 3.960:54; Å sparbank 4.120:48; Å postgiro 2.391:56, Kronor 10.472:58. Summa Kronor 13.559:23.

Ständigt medlemskap

Jur. kand. Owe Adolfsson, Södertälje
Folkskollärare Gösta Brandell, Sorsele
Provinsialläkare Erik Dahlman, Saltsjöbaden
Fil. lic. Hans von Euler-Chelpin, Stockviksverken
f. Borgmästare Gösta Fröman, Nyköping
Adjunkt Sven Fält, Bollnäs
Fil. mag. Brita Hedner, Stockholm
Fil. mag. Gudrun Kihlberg, Strängnäs
Fru Gunlög Lundgren, Lidingö
Fil. mag. Gunilla Myrin, Göteborg
Adjunkt Brita Nordlander, Uppsala
Överläkare Nils-Brage Nordlander, Uppsala
Företagskonsult Une Sahlgren, Lännersta
Komminister Knut-Axel von Schoultz, Odensbacken
f. Stadsfiskalen Bertil Svidén, Nora stad

Årsavgifter

Ämneslärare Ulla Lindgren, Danderyd
Direktör Lars Thermaenius, Hallstavik

Avgifterna för 1968

Årsavgifterna till Veteranerna är 10 kronor. Ständig ledamot erlägger minst 100 kronor, understödande ledamot minst 200 kronor. Avgiften erlägges lämpligast genom insättning på postgirokonto n:r 2 59 06, Södermanlands-Nerikes Nations Veteraner. Exemplar av tidigare årgångar av Majhälsning finnes alltiämt i lager. De försäljas till ett pris av 2 kronor per styck. Varje landsman, som tillhört Nationen efter 1927, kan sålunda genom inköp av önskat antal Majhälsningar få en fyllig skildring av nationslivet under den egna studietiden.

Föreningens nämnd

Valda ledamöter: Överläkare Sven Frigell (ordf.), f. borgmästaren Erik Wahlberg (vice ordf.), professor Arne Furumark, överläkare Lars Andér, docent Lars Hellberg och jur. kand. Bo Eklöf.

Självskrivna ledamöter: Professor Sune Carlsson, Nationens inspektor, fil. kand. Eva Westerberg, Nationens förste kurator, bankdirektör Ewert Jonson, Nationens skattmästare (tillika skattmästare i Veteranföreningen).

Av nämnden utsedd: Fil. kand. Stig Holmquist (sekreterare).

GILLET

FLUSTRET

RULLANS GRILL

GALEJAN